

ΜΑΖΙ 'Η ΤΙΠΟΤΑ

**ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ΚΟΙΝΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΝΤΟΠΙΩΝ ΚΑΙ
ΜΕΤΑΝΑΣΤ(ΡΙ)ΩΝ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ 10ΕΤΙΑ**

Η εντατικοποίηση των διαρκών περιφερειακών πολέμων που διεξάγει το μεγάλο κεφάλαιο σε χώρες της Μέσης Ανατολής και της Αφρικής, καθώς και η εκτεταμένη φτώχεια στις χώρες του «τρίτου κόσμου» (σύμφωνα με την παραδοσιακή ορολογία των αφεντικών), έχει επιτείνει τις «μεταναστευτικές ροές» τα τελευταία χρόνια και ειδικά στα σύνορα του ελληνικού κράτους. Για εμάς, η ένταση των μεταναστευτικών ροών δεν είναι "φαινόμενο", ούτε "στατιστική", ούτε σίγουρα "πρόβλημα" προς λύση. Αντίθετα, είναι μια ευκαιρία για συνάντηση και επέκταση των κοινών αγώνων με τα πιο υποτιμημένα κομμάτια της τάξης μας ενάντια στην καταπίεση και την εκμετάλλευση, σε ένα υπερ-εθνικό επίπεδο.

Πέρα από τη συνθηματολογία και την πολιτική ανακίνηση των κεντρικών ζητημάτων του πολέμου, της μετανάστευσης, του ρατσισμού, υπάρχει και ένα μακρύ νήμα εμπειρίας κοινών αγώνων ντόπιων και μεταναστ(ρι)ών για ζητήματα που αγγίζουν την καθημερινότητα, τις ανάγκες και την επιβίωση των τελευταίων. Οι αγώνες αυτοί θέτουν με ξεκάθαρο και πειστικό τρόπο τα πολιτικά και πρακτικά επίδικα ενός κοινού αγώνα και συχνά δίνουν απαντήσεις που καλό είναι να εγγράφονται στην κινηματική μνήμη προς μελλοντική χρήση. Αναφερόμαστε σε μια σειρά από συλλογικές απαντήσεις σε ζητήματα όπως η επικοινωνία ανάμεσα σε αγωνιζόμενες, οι διαδικασίες αποφάσεων, ο συντονισμός των δράσεων, η εξομάλυνση των πολλών ταχυτήτων που δημιουργούνται μέσα σε τέτοιους αγώνες λόγω προνομίων των ντόπιων και πειστικών αναγκών των μεταναστριών και η σύνδεση των αγώνων αυτών με τα γενικότερα πολιτικά επίδικα των αγώνων των μεταναστών για χαρτιά, στέγαση, ίση μεταχείριση.

Σε αυτό το πλαίσιο έρχεται να συνεισφέρει και αυτή η μπροσούρα, η οποία πιάνει το νήμα κοινών αγώνων ντόπιων-μεταναστών με τους οποίους έχουμε εμπλακεί στον έναν ή τον άλλο βαθμό την τελευταία δεκαετία. Πρόκειται για μια συλλογή κειμένων που έχουν δημοσιευτεί στη Σφήκα, το περιοδικό της ΣΚΥΑ και βρίσκονται στην ιστοσελίδα της συνέλευσης (www.skya.espin.net). Καταθέτουμε αυτή την συλλογή κινηματικής εμπειρίας σε μια συγκυρία που πιο εκτεταμένες συλλογικές διαδικασίες θέτουν με τρόπο πιο ευρύ την προοπτική δημιουργίας κοινοτήτων αγώνα ντόπιων και μεταναστών με υλικούς όρους, με την ευχή να χρησιμεύσει στη χάραξη μιας συλλογικής στρατηγικής για τον κοινωνικό ανταγωνισμό που να καταφέρει να δώσει απαντήσεις σε πραγματικές ανάγκες και να οδηγήσει προς την ουσιαστική απελευθέρωση.

Εμπειρίες από τον αγώνα των Αιγύπτιων Αλιεργατών της Μηχανιώνας	3 - 16
Για την απόλυση της Μαλκοζάτα Ποτυράλα, τις εργολαβίες καθαρισμού και την εργασία μέσα στο πανεπιστήμιο	17 - 22
Για την απεργία πείνας των μεταναστών..	23 - 28
Κοινοί αγώνες ντόπιων και μεταναστών (και πανκ καταστάσεις στην ΑΣΟΕΕ)	29 - 33
Από την Ντάκα έως το Ντακάρ απέναντι στους Ντάνγκα είμαστε μαζί. Κάποιες σκέψεις και προσωρινά συμπεράσματα για τον αγώνα ντόπιων και μεταναστών στην ΑΣΟΕΕ	34 - 37
Συνέντευξη με μετανάστη μικροπωλητή από την Σενεγάλη	38 - 42
Βιώματα και σκέψεις από τον κοινό αγώνα ντόπιων και μεταναστών στην ΑΣΟΕΕ και τις κινήσεις ενάντια στα κέντρα κράτησης	43- 48
Απολογισμός για τη δράση της «Συνέλευσης ενάντια στις εξώσεις προσφύγων-προσφυγισσών»	43-51

Η παρούσα έκδοση πραγματοποιήθηκε από την Συνέλευση για την Κυκλοφορία των Αγώνων τον Οκτώβριο του 2020 και κυκλοφόρησε σε 350 αντίτυπα.

Η χρήση της για κινηματικούς σκοπούς είναι ελεύθερη

Η φωτογραφία του εξωφύλλου προέρχεται από το blog storgh.blogspot.com

ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ ΑΛΙΕΡΓΑΤΩΝ ΤΗΣ ΜΗΧΑΝΙΩΝΑΣ

Αναδημοσίευση εμπειριών αγώνα σχετικά με την πολύμηνη απεργία των Αιγυπτίων αλιεργατών στη Μηχανιώνα της Θεσσαλονίκης στις αρχές του 2010, προερχόμενες τόσο από κοντινούς μας συντρόφους εκ Θεσσαλονίκης όσο και από τους ίδιους τους μετανάστες εργάτες. Για την ιστορία, η πρώτη αφίσα της συνέλευσής μας, τον Φεβρουάριο του 2010, ήταν μια αφίσα αλληλεγγύης σ' αυτόν τον αγώνα. Τα κείμενα δημοσιεύθηκαν το Μάιο του 2011 στο site της συνέλευσης.

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΟΡΙΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΑΠΕΡΓΙΑΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ ΨΑΡΑΔΩΝ ΤΗΣ ΜΗΧΑΝΙΩΝΑΣ

“Στη Νέα Μηχανιώνα Θεσσαλονίκης, στις αρχές του 2010, οι περίπου 250 Αιγύπτιοι αλιεργάτες ξεσηκώθηκαν μετά την αυθαίρετη απόφαση των ιδιοκτητών αλιευτικών σκαφών να τους περικόψουν κατά 60% τους μισθούς και συσπειρωμένοι με τα ταξικά τους Συνδικάτα έδωσαν απάντηση. Παρά την εργοδοτική τρομοκρατία και τις απειλές, οι μετανάστες δε λύγισαν. Επί τρεις μήνες συνέχισαν τις απεργιακές τους κινητοποιήσεις και έσπασαν τους απεργοσπαστικούς μηχανισμούς που έστησαν οι εργοδότες. Δεν υποχώρησαν ακόμη και όταν οι εργοδότες προχώρησαν ακόμη και σε ... τρεις αγωγές για να βγάλουν παράνομο και καταχρηστικό τον απεργιακό τους αγώνα.”
(Ριζοσπάστης, 30/1/2011, Η ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΠΑΜΕ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΕΡΓΑΤΕΣ)

Ο απεργιακός αγώνας των ψαράδων στη Μηχανιώνα ήταν γέννημα της ανάγκης, τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο... Κι αν το πρώτο σήμαινε το προχώρημά του με όρους που θα ήταν “αρεστοί” στο χώρο της ανατροπής (πράμα που βάζει πιο έντονα το θέμα των ευθυνών που είχαν σε σχέση με το προχώρημα αυτό -τουλάχιστον στο κομμάτι που τους αναλογεί- όσους συμμετείχαν στην ιστορία) το δεύτερο έχει να κάνει με τ’ ότι αποτέλεσε ένα ταξικό στην ουσία του αγώνα κι αυτό είναι αρκετό για να πάει η κουβέντα παρακάτω.

Μόνο που τα όρια κι οι δυνατότητες ενός αγώνα πολλές φορές δεν εξαρτώνται αποκλειστικά απ’ αυτούς που τον διεξάγουν άμεσα αλλά διαμορφώνονται σε μεγάλο βαθμό και κάτω από συγκεκριμένες συνθήκες -που στην περίπτωση μας υπήρχαν- από δυνάμεις που παίρνουν θέση στο πλάι του ή και μπροστά του, με σκοπό

είτε να σταθούν αλληλέγγυες είτε και να τον χειραγωγήσουν, ξεκινώντας προφανώς από διαφορετικές αφετηρίες κι έχοντας ανάλογα κίνητρα. Η απεργία των αλιεργατών απ’ την Αίγυπτο αποτελεί ξεκάθαρα παράδειγμα μιας τέτοιας περίπτωσης. Κάπως έτσι έφτασε να μετατραπεί η αγωνία των ψαράδων για τα χαμηλά μεροκάματα που όσο πήγαιναν κι έπεφταν σε μια απεργία η διάρκεια της οποίας δε συναντάται συχνά αφού κράτησε με τον ένα ή τον άλλο τρόπο για τρεις ολόκληρους μήνες και κατέληξε με το χειρότερο φαινομενικά τρόπο. Αν τα πράγματα πήγαν όπως τελικά πήγαν (η αναφορά γίνεται στο σύνολο των γεγονότων κι όχι αποκλειστικά στην κατάληξή τους) η αιτία γι’ αυτό θα πρέπει ν’ αναζητηθεί σ’ αυτήν ακριβώς την άμεση εμπλοκή των δυνάμεων που προαναφέρθηκαν, δηλαδή του τοπικού συνδικαλιστικού μηχανισμού του ΚΚΕ απ’ τη μια και των συντρόφων που συμμετείχαν στη Συνέλευση Αλληλεγγύης απ’ την άλλη κι αυτό

χωρίς την παραμικρή διάθεση να υποτιμηθούν παράγοντες που έχουν να κάνουν με τις ιδέες, τις αντιλήψεις και τη συνείδηση που οι ίδιοι οι απεργοί κουβαλούσαν απ' τον τόπο τους ή είχαν αναπτύξει μέσα απ' την παραμονή τους στην Ελλάδα και το είδος της δουλειάς τους. Αν για παράδειγμα, το ΠΑΜΕ δεν έστηνε και στήριζε τον αποκλεισμό της σκάλας στη Μηχανιώνα το Γενάρη, δίνοντας δημοσιότητα στην πρώτη αυτή εκδήλωση της απεργίας, οποιαδήποτε μορφή ομαδικής αντίδρασης των ψαράδων στην περίπτωση που αυτοί θα έμεναν απομονωμένοι, πολύ περισσότερο δε αν έπαιρνε τη μορφή τυχόν άρνησής τους να μπουκ στην θάλασσα, θα είχε πιθανότητα τελειώσει μέσα σε μερικές ώρες: τα ΜΑΤ του Λιμενικού σε συνεργασία με τον αποτελούμενο απ' τ' αφεντικά, τα τσιράκια τους και τους ακροδεξιούς όχλο θα έλυναν το "πρόβλημα" άμεσα και ζήτημα είναι αν κανένας on line σύντροφος θ' αλίευε κάποια αναφορά απ' τα ψιλά των ειδήσεων ώστε να την αναδημοσιεύσει σε κάποιο επαναστατικό ιστότοπο προς ενημέρωση των υπολοίπων.

Στον πυρήνα όμως κάθε κουβέντας που αφορά τις δυνατότητες ενός αγώνα δεν παύουν να βρίσκονται οι άνθρωποι που τον ξεκινάνε κι ας μην εξαρτώνται τα πάντα απ' αυτούς. Τι σόι τύποι ήταν αυτοί λοιπόν και τι είδους αντιλήψεις είχαν σε σχέση με τον αγώνα που αποφάσισαν να βάλουν μπροστά; Επίσης, η φύση της δουλειάς στην οποία απασχολούνταν επέδρασε στις εξελίξεις και πως; Και τέλος, πως επέδρασε το πεδίο του αγώνα στην εξέλιξη του, δηλαδή η Μηχανιώνα, ιδωμένη τόσο ως συγκεκριμένος γεωγραφικά τόπος, όσο κι ως τοπική κοινωνία με τους ανθρώπους που τη συνοδεύουν -των μεταναστών συμπεριλαμβανομένων- που διαμορφώνονται απ' αυτήν αλλά και που με τη σειρά τους τη διαμορφώνουν; Η απόπειρα ν' απαντηθούν τα παραπάνω ερωτήματα -ελλιπής σε κάθε περίπτωση αφού βασίζεται σε μια προσωπική θεώρηση- θα κινηθεί προς την κατεύθυνση της εξέτασης μερικών βασικών παραγόντων που προϋπάρχουν ενός αγώνα μ' αποτέλεσμα να τον επηρεάζουν σημαντικά. Μ' άλλα λόγια πρόκειται για μια πρόχειρη ματιά πάνω σε κείνες τις συνθήκες που συνθίζεται ν' αποκαλούνται "αντικειμενικές", συνθήκες που πολύ συχνά χαρακτηρίζονται απ' το εξής

αξιοπρόσεκτο: όταν είναι υπέρ σου, σε βοηθάνε σε μικρό βαθμό αλλά όταν είναι εναντίον σου σε χαντακώνουν μια και καλή αν δεν πάρεις την κατάσταση στα χέρια σου κι αφήσεις τα πράγματα να πάνε στην τύχη!

Το βασικό χαρακτηριστικό του αγώνα ήταν ότι διεξάγονταν από μετανάστες. Σύμφωνα, δεν ήταν στη μοίρα, για παράδειγμα, των πρώτων Αλβανών που ήρθαν στην Ελλάδα αφού πολλοί εξ' αυτών βρίσκονταν για πολλά χρόνια στη χώρα έχοντας μάλιστα αποκτήσει και πράσινη κάρτα, κάτι επιπλέον δηλαδή απ' τα δικαιώματα που απέρρεαν απ' τη διακρατική συμφωνία Ελλάδας-Αιγύπτου. Επίσης έκαναν μια δουλειά δύσκολη που απαιτεί και μια εξειδίκευση, κάτι που δεν έκανε εύκολη την αντικατάστασή τους απ' τη μια μέρα στην άλλη. Σ' όποια μοίρα όμως κι αν είναι ο μετανάστης νοιώθει τις περισσότερες φορές φόβο, ιδιαίτερα όταν ξεκινά ένα αγώνα στον οποίον συμμετέχουν αποκλειστικά συμπατριώτες του. Φόβο κατ' αρχήν απέναντι στις κρατικές αρχές και δεν πρόκειται ν' αναλύσουμε εδώ το γιατί συμβαίνει αυτό. Εκτός του ότι είναι εύκολα αντιληπτό, τό 'χουν κάνει άλλοι νωρίτερα και με μεγαλύτερη επιτυχία απ' ότι θα σημείωνε μια τέτοια απόπειρα στα πλαίσια αυτού του κειμένου. Επιπλέον υπήρχε ο φόβος για την πρεσβεία τους. Αυτή είχε δείξει δείγματα γραφής από νωρίς με το αρχικό κείμενο συμφωνίας (που κατόπιν πάρθηκε πίσω λόγω των απίθανων όρων που περιείχε) αλλά και στη συνέχεια οι συστάσεις της προς τους απεργούς εύκολα μπορούσαν ν' αποκωδικοποιηθούν απ' τους τελευταίους και συνοψίζονταν πάνω κάτω στο εξής: αν ξεπερνιόταν κάποια όρια (όπως το άνοιγμα του αγώνα σ' άλλα λιμάνια) ίσως άρχιζαν να ενδιαφέρονται οι Αιγυπτιακές αρχές περισσότερο για κάποιους τουλάχιστον απ' αυτούς. Με δεδομένο τ' ότι οι οικογένειές τους βρίσκονταν πίσω στην πατρίδα τους, το να μπλέξουν με κάποιες υπηρεσίες ενός καθεστώτος σαν κι αυτό του Μουμπάρακ δε τους χαροποιούσε ιδιαίτερα. Έπειτα όπως και να το κάνουμε, όλοι λίγο πολύ γνωρίζουν καλά πως λίγα πράγματα μπαίνουν πάνω απ' τις διακρατικές εμπορικές-οικονομικές συμφωνίες. Αυτό όμως που θα πρέπει να επισημανθεί είναι ότι οι φόβοι αυτοί αν και υπαρκτοί και βάσιμοι δε στάθηκαν ικανοί να εμποδίσουν

από μόνοι τους το ξέσπασμα μιας απεργίας. Η θεσμική κάλυψη που της παρείχε το ΚΚΕ δεν αποτελεί την αποκλειστική αιτία για το ξεπέρασμα του φόβου αυτού. Εξ' άλλου ήταν ακριβώς αυτό το ξεπέρασμα που έστρεψε και την προσοχή μερικών ακόμα ανθρώπων, πέραν του ΠΑΜΕ, στη Μηχανιώνα αφού η παρακίνηση κι η υποστήριξη ενός κομματικού μηχανισμού δεν είν' αρκετή από μόνη της να σπρώξει τα πράγματα μπροστά, αν απουσιάζει κάτι βασικό: η συνείδηση της εκμετάλλευσης.

“Καθαροί” ταξικοί αγώνες δεν υπάρχουν και πολύ περισσότερο, η έκβασή τους δεν κρίνεται αναγκαστικά απ' το βαθμό της συνείδησης των αγωνιζόμενων, αν βέβαια αυτή μπορεί να μετρηθεί. Απ' την άλλη, κανείς δεν παραγνωρίζει το σημαντικό ρόλο της αντίληψης που έχουν οι ίδιοι οι άνθρωποι που μάχονται γι' αυτό που κάνουν. Αν αφήσει κάποιος στην άκρη τις αναφορές του Ριζοσπάστη στο “ταξικό” Σωματείο Αιγύπτιων Αλιεργατών και στον “ήρωικό αγώνα που διεξάγουν οι 170 αιγύπτιοι αλιεργάτες, ενωμένοι σα μια γροθιά” θα μπορέσει να δει την πραγματικότητα. Οι απεργοί είχαν τη γενική συνείδηση μιας μάχης του δίκιου εναντίον του άδικου που συνοδεύονταν βέβαια κι απ' τις -βάσιμες κάποιες φορές ή αστήριχτες άλλες- αντιλήψεις

τους περί ταχτικής. Εξέφραζαν μάλιστα και την απορία τους σχετικά με το πως γίνεται άνθρωποι που δεν πιστεύουν στο θεό να υποστηρίζουν στην πράξη το λόγο του, δηλαδή το δίκιο των εργαζόμενων. Ενώ όμως αυτή η βάση, η ιδιαίτερη θεώρηση των ψαράδων, έφτανε και παρα-έφτανε για να υπάρξει επαφή κι επικοινωνία με την πλευρά των αλληλέγγυων συντρόφων, απουσίαζε εκείνη η συνείδηση που αποκαλείται ταξική, όχι γιατί ο αγώνας τους δεν είχε τέτοιο χαρακτήρα αλλά γιατί απλά οι συγκεκριμένοι άνθρωποι είχαν διαφορετικές αναφορές. Δεν ίσχυαν κάποια πράγματα που πιθανώς να φαντάζονταν ορισμένοι σύντροφοι, ιδίως όσοι δεν είχαν άμεση επαφή με την απεργία και πάντως όχι η ωραιοποιημένη εικόνα που πλάσσει το ΚΚΕ για τους δικούς του λόγους. Ίσως πιο κοντά στην αλήθεια να είναι τα λόγια ενός συμπατριώτη τους και παλιού τους συνάδερφου που έζησε από κοντά τα γεγονότα: “Ακόμα και τώρα που η απεργία τελείωσε, αρκετοί απ' τους ψαράδες δεν κατάλαβαν τι ακριβώς έγινε!”. Μια άποψη που φαντάζει ίσως χοντροκομμένη κι υπερβολική, δίνει όμως το στίγμα μιας αντίληψης που αν ήταν διαφορετική και μετουσιώνονταν σε όραση ίσως άλλαζε την κατάσταση, διευρύνοντας τα όρια του αγώνα. Προς αυτή την κατεύθυνση αναλήφθηκαν πρωτοβουλίες απ' τη μεριά της

Συνέλευσης Αλληλεγγύης που δε γνώρισαν επιτυχία ενώ απ' την άλλη το ΚΚΕ βολεύονταν με το συνομιλεί με τα μέλη της διοίκησης του σωματίου κι ένα μικρό πυρήνα ανθρώπων με τους υπόλοιπους απλά ν' ακολουθούν.

Δεν είναι στις προθέσεις κανενός να παρουσιαστούν οι απεργοί ως ένα τσούρμο άμοιρων κι ανεύθυνων ανθρώπων που άγονταν και φέρονταν απ' τον πρώτο τυχόντα. Όμως η έλλειψη εμπειρίας από ανάλογους αγώνες κι οι συνήθειες που κουβαλούσαν δεν είναι κάτι που μπορεί ν' αλλάξει ούτε με τα λόγια, ούτε με την ανάληψη ορισμένων δράσεων. Όπως και νά 'χει αυτά επέδρασαν πάνω στον αγώνα και συνέβαλαν στο να στοιχειωθεί αυτός από μια αντίφαση που τον χαρακτήρισε ως το τέλος του: απ' τη μια δηλαδή η απεργία με πλήθος προβλημάτων συνεχίζονταν κουτσά στραβά για τρεις μήνες κι απ' την άλλη χάνονταν χρόνος και δημιουργούνταν ένα κλίμα γενικής παθητικότητας κι αδράνειας, κάτι που μεγάλωνε τις οικονομικές δυσκολίες των απεργών καθώς και την κούρασή τους. Δεν υπήρχαν γενικές συνελεύσεις κι οι αποφάσεις λαμβάνονταν από ένα μικρό πυρήνα ανθρώπων. Ας μη βιαστεί όμως οποιοσδήποτε να τους κατηγορήσει γιατί οι ίδιοι οι σύντροφοι έγιναν μάρτυρες των προσπαθειών απ' την πλευρά τους να ενημερωθεί και να κινητοποιηθεί ο μεγαλύτερος δυνατός αριθμός των υπόλοιπων απεργών που τις περισσότερες φορές αρκούσαν στο "αποφασίστε εσείς που ξέρετε". Αυτή η αντίληψη δεν αλλάζει εύκολα, κάτι που αν συνέβαινε θ' άλλαζε και τις τακτικές τους αφού η έννοια του δίκιου του αγώνα δε λύνει άμεσα όλα τα προβλήματα που προκύπτουν στο πεδίο της δράσης. Όταν μια απεργία ξεκινά με 170 ανθρώπους και σύντομα η πλειοψηφία αναχωρεί για την Αίγυπτο, αφήνοντας όσους έμειναν πίσω να νικήσουν για να επιστρέψουν κι αυτοί με τη σειρά τους, δε μπορείς να περιμένεις και πολλά. Όταν κόντρα στις αρχικές διακηρύξεις των απεργών αφήνονται να δουλεύουν από νωρίς ανενόχλητοι ορισμένοι απεργοσπάστες που προέρχονταν απ' τις τάξεις τους, δηλαδή απ' τη Μηχανιώνα, σε δυο τρία μικρά αφεντικά που σύναψαν ξεχωριστές συμφωνίες, δημιουργώντας μάλιστα την ψευδαίσθηση στους υπόλοιπους ότι επίκειται σπάσιμο του μετώπου των πλοιοκτητών, το

ίδιο. Τα πράγματα γίνονται χειρότερα όταν επαναπαύεται στην υποτιθέμενη ουδετερότητα των θεσμών όπως τα δικαστήρια, κάτι το οποίο είναι κατανοητό ως ένα σημείο λόγω της θέσης των ψαράδων αλλά ολέθριο κατά τ' άλλα αφού αφήνει μεγάλο κενό στη δράση. Όλ' αυτά τα προβλήματα στις εκτιμήσεις και την τακτική, αν κι αντιμετωπίσιμα υπό προϋποθέσεις, συνέβαλαν σε μεγάλο βαθμό στο να κρατήσουν πίσω την απεργία και να δημιουργούν μέρα με τη μέρα ένα βαρύ κλίμα ανάμεσα στους ψαράδες καθώς και μια πίεση που συνεχώς εντεινόταν. Οι εξαιρέσεις επ' αυτού (όπως η πετυχημένη επιχείρηση εκδίωξης των απεργοσπαστών στα ΚΤΕΛ του Δεντροπόταμου ή η απόφαση των απεργών για το κείμενο-κάλεσμα σε συμπάρασταση που θα μοιράζονταν στα υπόλοιπα λιμάνια λίγο πριν το Πάσχα) ήρθαν πολύ αργά κι όταν πολλά είχαν πια κριθεί για το μέλλον της απεργίας.

Οι αλιεργάτες δε δούλευαν συγκεντρωμένοι σε κάποιο εργοστάσιο ώστε να έχουν την ευκαιρία καθημερινά να έρχονται σ' επαφή και να συζητάνε τα προβλήματα που προέκυπταν. Κάποιοι απ' αυτούς στο παρελθόν έλυναν αυτά τα προβλήματα είτε μ' ατομικές προσφυγές σε υπηρεσίες, είτε σε προσωπικό επίπεδο με τον πλοιοκτήτη. Έτσι, δούλευαν χωρισμένοι σε δεκάδες καϊκια έχοντας ανάλογο αριθμό αφεντικών. Η έλλειψη κοινού χώρου όπως κι αυτή του χρόνου λόγω της δουλειάς αλλά και του ότι πολλοί επέστρεφαν το καλοκαίρι στην πατρίδα τους, εξηγεί εν μέρει τον τρόπο με τον οποίο παίρνονταν οι αποφάσεις κατά τη διάρκεια του αγώνα αφού η συγκεκριμένη δουλειά δεν ευνοούσε τις ομαδικές διαδικασίες. Η υπερβολική πίεση των χαμηλών αμοιβών ξεπέρασε βέβαια με μιας όλα τα παραπάνω, όχι όμως με τρόπο που θα έβαζε πιο γερά τα θεμέλια για την εξέλιξη της απεργίας. Έχοντας παράλληλα προσωπικές σχέσεις με τους πλοιοκτήτες και δουλεύοντας για παράδειγμα, κάποια χρόνια με τον πατέρα κι ύστερα με το γιο ως αφεντικό, απέφειγαν την ιδέα μιας άμεσης σύγκρουσης. Οι σχέσεις αυτές όμως καθόλου δε στάθηκαν ικανές ν' αποτρέψουν τη σχεδιασμένη επίθεση της πλοιοκτησίας που με πρόσχημα την κρίση άρχισε να κατεβάζει τα μερτικά και τις αμοιβές. Ο κατακερματισμός αυτός συνέτεινε και στην αδυναμία των

ψαράδων να δουν ότι το μέτωπο των αφεντικών ήταν αραγές κι ότι οι δυο-τρεις που πιθανώς διαφοροποιήθηκαν δε θα ήταν η αιτία που θ' άλλαζε τη συνολική στάση της πλοιοκτησίας. Έμειναν δηλαδή για μεγάλα χρονικά διαστήματα με σταυρωμένα τα χέρια δίνοντας υπερβολική πίστη στην εσωτερική διαμάχη των αδεντικών που ναι μεν, μπορεί να υπήρξε για λόγους δικής τους τακτικής, όχι όμως στο βαθμό που θα τους έκανε να υποχωρήσουν απέναντι στα αιτήματα της απεργίας. Ενώ ο χρόνος περνούσε παθητικά για τη μια πλευρά, η άλλη οργανώνονταν κι ενθαρρυνόταν απ' την απουσία άμεσης δράσης έφτασε στο σημείο να μπουκάρει σε σπίτια απεργών. Τα χαμένα κέρδη ήταν πολλά κι η απεργία είχε ήδη κρατήσει πολύ για να επέτρεπαν οτιδήποτε άλλο να μπει στη μέση, καθιστώντας τη στάση τους ένα πρωίμιο σε σχέση με την κρίση που θα επακολουθούσε σε λίγο και στο πως κάτω απ' το συγκεκριμένο πρόσχημα θ' άρχιζε μια ολομέτωπη επίθεση, όχι απλά ενάντια σε μετανάστες ή απεργούς αλλά στο σύνολο της κοινωνίας.

Αν ο τόπος της απεργίας ήταν λχ η παλιά ιχθυόσκαλα της Μενεμένης ίσως τα πράγματα να έπαιρναν άλλη εξέλιξη. Το κέντρο της πόλης θα ήταν κοντά, οι απεργοί θα έμεναν στο κέντρο ή τις δυτικές συνοικίες κι οι ευκαιρίες όπως κι οι προσφερόμενοι χώροι (κάτι που απουσίαζε δραματικά στην πραγματική εστία του αγώνα) για συζητήσεις και δράσεις με πολύ μεγαλύτερο αριθμό απεργών θ' αποτελούσαν ευνοϊκό παράγοντα για τον ίδιο τον αγώνα. Όμως εδώ τα πράγματα ήταν δεδομένα: ότι ήταν να γίνει θά 'πρεπε να γίνει στη Μηχανιώνα, κάτω από πολύ πιο δύσκολες συνθήκες λόγω και της απόστασης αλλά και των ιδιαιτεροτήτων της μικρής κοινωνίας ενός χωριού, μ' άλλα λόγια των σχέσεων ανάμεσα σ' απεργούς που είχαν επιπλέον την ιδιότητα του μετανάστη, των αφεντικών και των κατοίκων. Εδώ ο φόβος ήταν πολύ έντονος μπροστά στην προοπτική να ξεσηκωθεί το χωριό εναντίον τους θεωρώντας ότι η απεργία "έκανε κακό στον τόπο". Οι ίδιοι οι ψαράδες προσπαθούσαν ν' αποτρέψουν με κάθε τρόπο οργανωμένη και μαζική δράση στη Μηχανιώνα, μη θέλοντας να δώσουν αφορμές για τέτοιου είδους αντιδράσεις από μέρους των κατοίκων. Ακόμα κι όταν χτυπήθηκαν μέσα στα ίδια τους τα σπίτια ή όταν τους προπηλάκισαν

στο δρόμο οι συμμορίες των αφεντικών και των τσιρακιών τους με την ανοχή των μπάτσων ή και μετά την επίσκεψη της Χρυσής Αυγής στο χωριό, κατόπιν πρόσκλησης κατ' εκτίμηση των ίδιων των ψαράδων, συγκεκριμένου προσώπου-πλοιοκτήτη, αντίδραση στην ουσία δεν υπήρξε. Κι ας θεωρούσαν οι ίδιοι οι απεργοί ότι αυτά δεν ήταν δυνατό να συμβούν λόγω του ότι τ'αφεντικά έτρεφαν φόβο για τις πιθανές αντιδράσεις των θερμόαιμων αλλά και μεγαλόστομων αράβων. Ο φόβος κι η συγκράτηση στην πραγματικότητα συνόδευσαν την άλλη πλευρά κι έκαναν πάνω στην ίδια λογική ακόμα και το ΚΚΕ που αποτέλεσε εξ' άλλου στόχο των επιθέσεων να μην ξαναπατήσει στη Μηχανιώνα, περιοριζόμενο σ' ανακοινώσεις ή εκκλήσεις προς την εισαγγελία. Μπορεί πάντως οι κάτοικοι να μην παρασύρθηκαν απ' τις ιαχές της συμμορίας που καλούσε σε γενικευμένο πογκρόμ εναντίον όλων των Αιγυπτίων που ζούσαν εκεί αλλά πάντως δεν αντέδρασαν κιόλας στους τραμπουκισμούς που στο κάτω κάτω "εξέθεταν τη Μηχανιώνα", αν αυτό βέβαια ήταν το ζητούμενο. Το πλέγμα όμως των οικονομικών και κοινωνικών σχέσεων που επικρατεί σε μια τέτοια κοινωνία μόνο εύκολη δεν έκανε την παραπάνω πιθανότητα, ακόμα κι αν μιλάμε για το "προοδευτικό" κομμάτι της. Το χρήμα το διαθέτουν τ' αφεντικά και μέσω αυτού σκόρπιζαν απειλές προς τον καθένα που θα βοηθούσε μ' οποιοδήποτε τρόπο τους απεργούς. Η τοπική εξουσία, δεμένη κι αυτή στο άρμα των πλοιοκτητών, απειλούσε έμμεσα με τη σειρά της όποιον σκέφτονταν κάτι τέτοιο. Ο φόβος δεν είχε να κάνει μόνο με τους ξένους αλλά και με τους λίγους ντόπιους που το σκέφτονταν να εκφραστούν δημόσια υπέρ των ψαράδων για ευνόητους λόγους. Θα πρέπει εδώ ν' αναφερθεί ότι κατά τη διάρκεια του αποκλεισμού στην ιχθυόσκαλα στο ξεκίνημα της απεργίας, ο όχλος έσπασε δυο μαγαζιά, τους ιδιοκτήτες των οποίων θεώρησε υπεύθυνους για το "κουβάλημα" του ΠΑΜΕ στα μέρη τους, κάτι που μαθεύτηκε προς το τέλος της απεργίας. Τουλάχιστον, οι άνθρωποι που κάλεσαν στα μέσα του Γενάρη μια ενημερωτική συζήτηση στα Πανεπιστήμια, η οποία στάθηκε κι η αφορμή για τη δημιουργία της Συνέλευσης Αλληλεγγύης, προέρχονταν απ' την περιοχή αν και στη συνέχεια εξαφανίστηκαν. Όπως και νά 'χει, η Μηχανιώνα -ως τόπος κι ως

κοινωνία- διαδράματισε σημαντικό ρόλο στη συγκεκριμένη ιστορία, αποδεικνύοντας γι' άλλη μια φορά το βάρος αυτών των παραμέτρων και το πως επηρεάζουν ένα αγώνα.

Αν όμως υπάρχουν οι λεγόμενες αντικειμενικές συνθήκες που επηρεάζουν καθοριστικά τα όρια και τις δυνατότητες ενός αγώνα, υπάρχουν για να τις αλλάζουν προς τη μια ή την άλλη κατεύθυνση οι άνθρωποι με τη όραση και την πρωτοβουλία που αναλαμβάνουν. Όπου δεν καταφέρνουν τίποτα αφήνουν την ανάμνηση του παρελθόντος κι όπου το κατορθώνουν την υπόσχεση για το μέλλον. Δεν εξαιρούμε τίποτα που να στέκεται στη μέση αυτών των δυο προοπτικών.

Το ΚΚΕ κινήθηκε με συνέπεια στη γραμμή που έχει χαράξει για τους αγώνες: ότι δεν ελέγχεται σωματάρεται κι ότι ξεφεύγει απ' το πλαίσιο συκοφαντείται. Αν το ΚΚΕ μπλέχτηκε απ' την αρχή στην ιστορία και τη στήριξε ήταν γιατί είχε ένα και μόνο σκοπό: τη διατήρηση στο τέλος ενός σωματείου που θα κρατούσε μαντρωμένο το μεγαλύτερο δυνατό αριθμό μελών, υπό τον όρο ότι αυτό θα καταγράφονταν

στην επιρροή του ΠΑΜΕ. Πάνω απ' αυτό δε θα έμπαινε καμιά νίκη ή συμβιβασμός που να μην έφερε τη σφραγίδα-έγκρισή του. Το ίδιο συνέβη και με την αλήθεια. Ειρήσθω εν παρόδω, ακόμα περιμένουμε κάποια αναφορά απ' το Κόμμα σχετικά με το πότε, το πως και το γιατί τελείωσε μια απεργία στην οποία κατά τ' άλλα όλα πήγαιναν πρίμα. Όμως τι να περιμένει κανείς από τύπους που ανέβασαν στην απεργιακή τους εξέδρα ένα ψαρά, δασκαλεύοντάς τον να φωνάξει και μάλιστα όχι μια φορά "Είμαστε με το ΠΑΜΕ και μόνο με το ΠΑΜΕ"; Ή απ' αυτούς που ισχυρίζονταν σοβαρά πως οι απεργοσπάστες στα ΚΤΕΛ αποχώρησαν επειδή "επέδειξαν ταξική αλληλεγγύη" αμέσως μόλις ενημερώθηκαν απ' τους συναδέλφους τους για τα της απεργίας, τη στιγμή που οι ίδιοι οι απεργοί είχαν νωρίτερα εισπράξει ως απάντηση σε τηλεφωνική επικοινωνία μ' αυτούς την προτροπή να πάνε να γαμηθούν γιατί το μόνο που τους ένοιαζε ήταν να δουλέψουν!

Η μηχανή της συκοφάντησης πήρε μπρος απ' την αρχή αφού ξεπεράστηκε το πρόβλημα της προσέγγισής μας με τους απεργούς. Θυμόμαστε τις ερωτήσεις τους καθ' οδόν προς το Πολυτεχνείο για την πρώτη δημόσια κουβέντα που έλαβε χώρα με την παρουσία τους. Αν δηλαδή θα γίνουν φασαρίες, συγκρούσεις, αν θ' ανάψουν φωτιές, αν υπάρχει παρουσία των μπάτσων κτλ. Δε χρειάστηκε να τους ρωτήσουμε για να καταλάβουμε ποιοι ήταν αυτοί που προσπαθούσαν να τους περάσουν αυτή την εντύπωση. Καθ' όλη τη διάρκεια της απεργίας τους επαναλάμβαναν ότι μοναδικός σκοπός μας ήταν να δημιουργήσουμε ταραχές στο χωριό κι ότι έχουμε ύποπτη προέλευση. Εντύπωση μας είχε προκαλέσει το γεγονός πως ενώ το ΚΚΕ έριχνε το βάρος του στην ίδια την απεργία και τα διακοστήρια που είχαν σχέση μ' αυτήν, είχε αδιαφορήσει σχετικά με το θέμα των συμβάσεων των ψαράδων, κάτι απαραίτητο για να ρυθμίσουν τα της παραμονής τους. Απ' τη στιγμή που αρκετοί απ' αυτούς ήρθαν σε μια πρώτη επαφή με δικηγόρους που ήταν έξω απ' τον έλεγχο του ΚΚΕ για το ζήτημα αυτό, με τη μεσολάβηση της Συνέλευσης Αλληλεγγύης, είναι ξεκάθαρο πως τους ασκήθηκε ένας εκβιασμός. Ή θα έπρεπε ν' αφήσουν το συγκεκριμένο θέμα σε κομματικής επιρροής δικηγόρους (όπως και τελικά έγινε

Δε βγάζει μόνο η παλιρροία τις βάρκες στην ξηρά...

Αλληλεγγύη στον αγώνα των Αιγύπτιων αλιεργατών

Από τις 6 του Γενάρη οι Αιγύπτιοι αλιεργάτες της Μιχανιάνας βρίσκονται σε απεργία διαρκείας αντιδρώντας στην επίθεση των πλοιοκτητών της περιοχής που από τον προηγούμενο Οκτώβρη από την μία στιγμή στην άλλη και με πρόκληση την κρίση μείωσαν τους μισθούς των εργαζομένων στις μηχανοκίνητες από τα 1200-1300 στα 300-400 ευρώ. Οι αλιεργάτες απάντησαν την αναγκαστική και αναγκαστική τους, την ασφαλή τους στο ΙΚΑ (ασφαλίζονται στον ΟΓΑ με αποτέλεσμα να κάνουν πολλές παροχές), και να έχουν λόγο στο μερτικό της ψαριάς (δηλ. στα κέρδη που βγαίνουν τα οποία και μοιράζονται 50% για τον πλοιοκτήτη 50% για το πλήρωμα). Τα τελευταία χρόνια ο έλεγχος αυτού της ψαριάς και των κερδών έχουν περάσει στα χέρια ενός εργοδοτικού σωματείου.

Όλοι από τον καιρό, τα αφεντικά της περιοχής έχουν καταφύγει 6 φορές στα δικαστήρια τα οποία και κήρυξαν 3 φορές παράνομη την απεργία, αλλά τις 3 τελευταίες φορές δικαιώσαν τους απεργούς.

Μην βρίσκοντας κατανόηση στην δικαιοσύνη, τα νότια αφεντικά αποφάσισαν να περάσουν στους τρομοκρατικούς και στην τρομοκρατία. Στις 28-2 επιτέθηκαν σε συγκεντρωμένους αλιεργάτες, και αλληλεγγύητους εργαζομένους και την 1-3 προσηύχοντες σε επιθέσεις σε ομήρια εργαζομένων αλιεργατών 4 από αυτούς στο νοσοκομείο.

Την στιγμή που σαν εκτελεστικό όργανό τους μία πρωτοφανής επίθεση με πρόφαση την κρίση και με αιτία το ξεσπάσμα μας, οι αλιεργάτες της Μιχανιάνας μας δείχνουν το δρόμο.

Το δρόμο της αντίστασης και του αγώνα.

Συνέλευση για την ΚΚΕ Αιγύπτων

αρκετά καθυστερημένα) ή η υποστήριξη των γραφειοκρατών θα σταματούσε, τουλάχιστον με τη μορφή που είχε ως εκείνη τη στιγμή. Κάπου εκεί, οι σχέσεις μας με τους ψαράδες δοκιμάστηκαν ωστόσο είχαν φτάσει σε σημείο που η οριστική διακοπή τους δε φάνταζε εύκολη.

Απ' την αρχή ήταν ξεκάθαρο ότι υπήρχε μια βασική προϋπόθεση για να έρθει ο αγώνας πιο κοντά στη νίκη. Να γίνει δηλαδή απόπειρα για ενημέρωση σε πρώτη φάση και σ' άνοιγμα κατόπιν του αγώνα στα υπόλοιπα λιμάνια όπου απασχολούνταν μεγάλος αριθμός Αιγύπτιων ψαράδων (Κερατσίνι, Καβάλα, Κέρκυρα, Κρήτη κι αλλού). Τίποτα δεν καθιστούσε βέβαιη την επιτυχία μιας τέτοιας απόπειρας μια που υπήρχαν αρκετά προβλήματα όπως η πιθανή αδιαφορία από μέρους των συμπατριωτών τους, οι διαφορετικές συνθήκες δουλειάς κι αμοιβών κ.ά. Ωστόσο για να διαπιστωθεί αυτό θα έπρεπε πρώτα να δοκιμαστεί. Ενώ λοιπόν υπήρξε κατ' αρχήν συμφωνία των απεργών πάνω στη σημασία αυτού του εγχειρήματος μέσω του μοιράσματος ενός κειμένου που θα γράφονταν απ' τους ίδιους, όσο επίσης και για τη σπουδαιότητα του ν' ακουστεί η φωνή τους στην Αθήνα με την οργάνωση μιας ανοιχτής συζήτησης στο Πολυτεχνείο, η κατάσταση άλλαξε άρδην μετά την οργανωμένη απ' το ΠΑΜΕ κάθοδο στην πρωτεύουσα για μια διαμαρτυρία που έλαβε χώρα στο Υπουργείο Εργασίας (28 Γενάρη). Το κείμενο των απεργών μετατράπηκε σε κείμενο του ΠΑΜΕ, η κουβέντα της Αθήνας αναβλήθηκε κι η προσπάθεια ενημέρωσης των ψαράδων στις άλλες πόλεις τελείωσε πριν καν αρχίσει. Οι δικαιολογίες που προβλήθηκαν ξεκινούσαν απ' τ' ότι το τέλος της απεργίας ήταν κοντά (!) λόγω της οικονομικής πίεσης κι έφταναν στον απίθανο ισχυρισμό πως οι απόπειρες για άνοιγμα του αγώνα θα συσπείρωναν τ'αφεντικά! Το ΚΚΕ εξάντλησε την "επιρροή" του πάνω σ' αυτό το πολύ σημαντικό ζήτημα και φάνηκε ξεκάθαρα -έστω κι εκ των υστέρων- ότι δεν υπήρχε περίπτωση να επιτρέψει οποιαδήποτε επιθετική κίνηση αν προηγουμένως δεν είχε εξασφαλίσει τον απόλυτο έλεγχο επ' αυτής. Μόνο που το σημείο αυτό, χρονικά αλλά και τακτικά αφού θα έβαζε από νωρίς τις βάσεις για την προπαγάνδωση της απεργίας έξω απ' τα

όρια της αρχικής του εστίας, ήταν κομβικό. Η αναβολή και το πισωγύρισμα σηματοδότησαν μια περίοδο αδράνειας που κράτησε πολύ κι έδωσε την ευκαιρία στους πλοιοκτήτες να προετοιμάζονται χωρίς να συναντούν σοβαρή αντίσταση. Ακόμα όμως κι όταν μερικοί απ' τους απεργούς κατανόησαν το λάθος τους κι έβγαλαν λίγες μέρες πριν το Πάσχα μια ανακοίνωση με την υπογραφή του σωματείου τους που απευθύνονταν στους υπόλοιπους Αιγύπτιους αλιεργάτες της Ελλάδας (μ' αφορμή τη διαφανόμενη προσπάθεια της πλοιοκτησίας να πετάξει έξω απ' τη δουλειά όσους διέθεταν πράσινη κάρτα αντικαθιστώντας τους με ψαράδες που θα υπάγονταν αποκλειστικά στο καθεστώς της διμερούς, δηλαδή αναγκαστική επιστροφή στην Αίγυπτο μετά το τέλος της 8μηνιας περιόδου) ζητώντας μας να βοηθήσουμε στη διανομή της, το ΚΚΕ έβαλε τέλος επί της ουσίας στην απεργία στέλνοντας μερικούς της άμεσης επιρροής του για δουλειά, συμπαρασύροντας και τους λίγους που είχαν απομείνει χωρίς κουράγιο να συνεχίσουν. Το ουσιαστικό βέβαια τέλος είχε επέλθει νωρίτερα, όταν χάθηκαν οι πραγματικές ευκαιρίες να τεθούν κάποιες βάσεις για μια νικηφόρα προοπτική. Είναι προφανές ότι αν ήταν στο χέρι του ΚΚΕ κανείς δε θ' αποκτούσε επαφή με την απεργία και κάθε απόπειρα προσέγγισης θα συναντούσε την παγερή αδιαφορία ή την καταγγελία απ' την πλευρά των αλιεργατών. Απ' τη στιγμή που αυτό δεν έγινε, τα στελέχη του διακατέχονταν πάντα απ' την ανησυχία του χειραγωγού και δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία σχετικά με το ποια θα ήταν η επιλογή τους μπροστά στο ενδεχόμενο ν' αρχίσουν οι απεργοί να παίρνουν αποφάσεις με βάση τις ανάγκες του αγώνα κι όχι τις υποδείξεις του ΠΑΜΕ. Η νυχτερινή επιχείρηση στα ΚΤΕΛ άφησε σίγουρα μια αμνηχανία επ' αυτού ακόμα και στα μέλη του ΚΚΕ όσον αφορούσε τον ικανοποιητικό αριθμό κόσμου που συγκεντρώθηκε από διάφορες συλλογικότητες ο οποίος έδρασε μάλλον οργανωμένα κι αποτελεσματικά, σκορπώντας μια σχετική ανησυχία στα στελέχη του ΠΑΜΕ. Ακόμα όμως και στην περίπτωση που οι αλιεργάτες μας κατήγγειλαν απ' την αρχή ως προβοκάτορες κι απέκλειαν κάθε παρτίδα, τι όρια θα μπορούσε νά 'χει μια απεργία που θα πορεύονταν κάτω απ' την στενό κι αποκλειστικό έλεγχο ενός

κόμματος το οποίο στο παρελθόν είχε εκφράσει την υποστήριξη του στις κινητοποιήσεις της ΠΕΠΜΑ (της ένωσης των πλοιοκτητών δηλαδή) στα πλαίσια της υποστήριξης των ντόπιων μεσαίων αφεντικών έναντι του μονοπωλιακού κεφαλαίου, της ΕΟΚ κτλ, κάτι βέβαια που λόγω της πολιτικής του θα το ξανακάνει πιθανώς και στο μέλλον; Κι αν αυτά είναι ψιλά γράμματα για όσους ακολουθούν τις πατριωτικές και λαϊκομετωπικές διακηρύξεις του Περισσού και ξεπερνιούνται εύκολα, ακόμα κι από τους ίδιους τους ΚΚΕδες που χτυπήθηκαν από τα χέρια των πλοιοκτητών, αποτελούν επίσης ψιλά γράμματα και για την έκβαση αγώνων που κατορθώνουν κι επηρεάζουν;

Θα μπορούσε κάποιος εύλογα ν' αναρωτηθεί γιατί οι δυο πλευρές -απεργοί κι αλληλέγγυοι- δε διέκοψαν την επαφή νωρίτερα, με δεδομένη την απόφαση των πρώτων ν' ακολουθήσουν στα βασικά σημεία τις υποδείξεις του ΠΑΜΕ. Αφ' ενός γιατί κατανοούσαμε σ' ένα βαθμό τη "θεσμολαγνεία" που διακατείχε τους ψαράδες. Πολλοί στην κατάσταση τους θα έβλεπαν μια προοπτική νίκης αν στηρίζονταν σ' ένα κομματικό μηχανισμό που τους υπόσχονταν και τους παρείχε βέβαια συγκεκριμένη βοήθεια. Ο μηχανισμός αυτός περιελάμβανε τη στήριξη βουλευτών, κομματικούς δικηγόρους, εκπροσώπηση σε συναντήσεις με τις αρχές, μεταφορά σ' ελεγχόμενες εκδηλώσεις διαμαρτυρίας στην πρωτεύουσα κτλ, δημιουργώντας παράλληλα την αίσθηση πως όλ' αυτά θα μπορούσαν να υποκαταστήσουν την ανάληψη δράσης από τους ίδιους τους απεργούς. Η αίσθηση αυτή μάλιστα εντάθηκε μετά τη δικαστική απόφαση που απέρριπτε το παράνομο και καταχρηστικό της απεργίας. Επιπλέον, είχαν συναντήσει την εχθρότητα του

Εργατικού Κέντρου του οποίου η πλειοψηφία στήριζε κι αναγνώριζε το εργοδοτικό σωματείο των αλιεργατών που περιελάμβανε απλά κανά δυο Αιγύπτιους για τα μάτια του κόσμου. Αφ' εταίρου (οι σχέσεις δε διακόπηκαν) γιατί οι ψαράδες δεν αποτελούσαν μια κλειστή κοινότητα που ήταν απόλυτα χειραγωγημένη από την καθοδήγηση του ΠΑΜΕ. Είχαν ανάγκη από κάθε στήριξη και προσπαθούσαν να κρατήσουν τις ισορροπίες με τον τρόπο που αντιλαμβάνονταν οι ίδιοι. Κι αυτό επίσης ήταν κατανοητό εκ μέρους μας. Το βασικό για μας ήταν τ' ότι ο αγώνας αυτός συγκέντρωνε χαρακτηριστικά που βάρυναν πολύ περισσότερο στις επιλογές μας από την υπαρκτή επιρροή του ΚΚΕ πάνω του κι αυτή η δικαιολογία δε μας ήταν αρκετή για να παραιτηθούμε από μια ιστορία που δε συναντάμε κάθε μέρα δίπλα μας. Αλλά κι από την πλευρά των ψαράδων θεωρούμε ότι κατανοήθηκε κι εκτιμήθηκε, λίγο ή πολύ, η ειλικρινή μας διάθεση να στηρίξουμε ένα αγώνα που καταλαβαίναμε ότι δέχονταν πιέσεις κι επιρροές, φροντίζοντας όμως ταυτόχρονα να τους καταστήσουμε σαφές ότι δε θα ξεπερνούσαμε τα όρια της αφέλειας. Θεωρούμε επίσης ότι είχαν διαπιστώσει κι εκτιμήσει τη διάθεσή μας νά 'μαστε δίπλα τους ακόμα κι όταν οι καταστάσεις δεν απέπνεαν γαλήνη κι ηρεμία.

Θ' αναμένονταν πιθανώς από ένα χώρο του οποίου οι ομαδοποιήσεις κι οι σύντροφοι έχουν πολλές αναφορές σ' εργατικούς αγώνες ή σε θέματα μεταναστών κι έχουν επιπλέον κινητοποιηθεί όταν εκδηλώνονται επιθέσεις εναντίον αγωνιζόμενων ανθρώπων, μια μεγαλύτερη και πιο ενεργή συμμετοχή σε μια ιστορία που χαρακτηρίζονταν από όλα τα παραπάνω. Για μια σειρά λόγων που είχαν να

κάνουν με κακή εκτίμηση κι αντικειμενικές δυσκολίες ή ακόμα και την εντύπωση πως μια συλλογικότητα που δημιουργήθηκε επ' αυτού ανέλαβε εργολαβικά την υπόθεση, αυτό δεν κατέστη δυνατό. Εξ' άλλου και πολλοί απ' τους ανθρώπους που συμμετείχαν στη Συνέλευση απουσίασαν από σημαντικούς αγώνες στο παρελθόν και πιθανότατα αυτό θα συμβεί και στο μέλλον, σε καμιά όμως περίπτωση επειδή τους απαξίωσαν ή πρόκειται να το κάνουν. Εξαιρούνται βέβαια όσοι τοποθετούνται δημόσια και μ' επιχειρήματα πάνω σ' αυτό, ωστόσο κάτι τέτοιο δεν υπέπεσε στην αντίληψή μας όσον αφορά την απεργία των Αιγύπτιων αλιεργατών στη Μηχανιώνα -αντιθέτως έγιναν αρκετές αναφορές και δόθηκε σημαντική οικονομική βοήθεια. Όπως και νά 'χει, ένα τέτοιο ενδεχόμενο, μιας μεγαλύτερης κι ενεργητικότερης δηλαδή συμμετοχής στα γεγονότα, ακόμα κι αν αυτή -εννοείται- εκδηλώνονταν έξω απ' τα όρια της Συνέλευσης, ίσως έδινε άλλη δυναμική και κάλυπτε τα λάθη, τις αδυναμίες και τις παραλείψεις μας, χωρίς να ισχυριζόμαστε πως θ' άλλαζε δραματικά τα όρια του αγώνα.

Η επικοινωνία με τους απεργούς εμφάνιζε προβλήματα που είχαν σχέση με τη συχνότητα

των επαφών αλλά κυρίως με τον περιορισμένο κύκλο των ανθρώπων που συνομιλούσαν αμφότερες οι πλευρές. Οι αντικειμενικές δυσκολίες που δυσχαίρεναν τα πράγματα στον τομέα αυτό έχουν αναφερθεί όμως δεν παύει να υπάρχει η αίσθηση πως η συχνότερη και συστηματικότερη απεύθυνση από μεγαλύτερο αριθμό συντρόφων σε ανάλογο κύκλο απεργών ήταν απαραίτητη. Γιατί και καλύτερη αντίληψη των διαθέσεων που επικρατούσαν ανάμεσα στις τάξεις τους θα υπήρχε αλλά κυρίως -κι αυτό ήταν κάτι που έλλειψε ή ίσα που έκανε την εμφάνισή του- θ' αύξαναν οι ευκαιρίες κι οι πιθανότητες ν' ανοιχτούν κουβέντες με απεργούς που ίσως έβλεπαν ότι χρειάζονταν μεγαλύτερη δραστηριοποίηση απ' τους ίδιους, έχοντας να καταθέσουν ενδιαφέρουσες προτάσεις αλλά που πιθανώς αισθάνονταν απομονωμένοι ή έψαχναν κάποιο ερέθισμα για να εκφραστούν προς αυτή την κατεύθυνση. Όσο νωρίτερα το αντιλαμβανόμασταν αυτό και δραστηριοποιούμασταν προς τα κει τόσο πιο πιθανό ήταν ν' άνοιγαν γόνιμες συζητήσεις μεταξύ των ψαράδων, έστω και περιορισμένης κλίμακας.

Ούτε όμως και σε επίπεδο δράσης στο γήπεδο του αγώνα έγιναν αυτά που απαιτούσαν οι

περιστάσεις. Γνωρίζοντας την ύπαρξη του φόβου και των επιφυλάξεων των απεργών στο θέμα αυτό, προτιμήθηκε να τεθεί ως προτεραιότητα η διασφάλιση της "ηρεμίας" στο χωριό μέσω της μη παρουσίας ικανού και προετοιμασμένου κατάλληλα αριθμού συντρόφων που θ' αναλάμβαναν όραση εξ' αρχής κι όχι μετά τις επιθέσεις των αφεντικών. Η δικαιολογία που παρουσιάσαμε γι' αυτό δεν αφορούσε τις αντικειμενικές δυσκολίες τέτοιων δράσεων (μειωμένο ενδιαφέρον, μικρός αριθμός συντρόφων) αλλά τη γενική βούληση των ψαράδων. Μόνο που στις κρίσιμες στιγμές ίσως πρέπει να λαμβάνονται κι άλλοι παράγοντες υπ' όψη λόγω της υποτιθέμενης εμπειρίας μας σ' ανάλογες καταστάσεις, όπως και της υποτιθέμενης γνώσης μας (τουλάχιστον κάποιων εξ' ημών) πάνω στο πως λειτουργούν τα πράγματα στα χωριά. Κι όλο αυτό έχει να κάνει με το αν μια σοβαρή παρουσία μας στη Μηχανιώνα απ' την αρχή, με τους όρους που έπρεπε (μαζικότητα, συχνότητα και "ήρεμο" δυναμισμό) απέτρεπε τις επιθέσεις, μετρίαζε το φόβο των απεργών αλλάζοντας το κλίμα, δημιουργούσε την ελάχιστη επαφή οποιασδήποτε μορφής με μερικούς εκ των κατοίκων και βοηθούσε στο να μετρηθεί καλύτερα αλλά κυρίως νωρίτερα το νταηλικί της συμμορίας των Νταουλτζήδων, κάτι που μάλλον υπερεκτιμήθηκε και τρέφονταν απ' την έλλειψη αντίδρασης.

Το να συνομιλούν οι απεργοί συχνά με μεγάλο αριθμό συντρόφων και με μέλη σωματείων -εκτός φυσικά των "ταξικών" του ΠΑΜΕ που κυρίως έδρασαν μέσω εκπροσώπων- καταθέτοντας εμπειρίες αγώνων κι ειδικότερα εμπειρίες από αγωνιστικές δράσεις μεταναστών, ανθρώπων δηλαδή που ήταν πιο κοντά στην κατάστασή τους, θα έβαζε σίγουρα πιο άμεσα κι έμπρακτα την προοπτική της αρχής μιας εσωτερικής κουβέντας των απεργών σχετικά με την αναγκαιότητα του να πάρουν τον αγώνα στα χέρια τους αφήνοντας τους κομματικούς χειραγωγούς στο περιθώριο. Τα ψηφίσματα συμπάραστασης είναι πολύ καλά όπως κι οι κινήσεις αλληλεγγύης που προέρχονται από μακριά -με κορυφαία την οικονομική ενίσχυση που έδωσαν οι φιλιππινέζοι ναυτικοί του Aetea Sierra, κάτι, που αν θυμόμαστε καλά, έκανε για λίγο τους ψαράδες να σκύψουν το

κεφάλι αναλογιζόμενοι τις ευθύνες τους- όμως τίποτα δεν υποκαθιστά τη ζωντανή επαφή και την καλώς εννοούμενη πίεση που αυτή δημιουργεί. Τα παραπάνω δεν αποτελούν μια απλή υπόθεση και για να γίνει το πράγμα πιο συγκεκριμένο θα θυμίσουμε πως στη δεύτερη εκδήλωση του Πολυτεχνείου (26 Μάρτη) ήταν ο παριστάμενος κόσμος που μέσω των ερωτήσεων και των τοποθετήσεων του έβαλε τους απεργούς να σκεφτούν πιο έντονα το θέμα της δραστηριοποίησής τους -αν και με τόσο χαμένο χρόνο νά 'χει προηγηθεί- και πιθανώς αυτό ήταν που συνέβαλε αρκετά και στην κινητοποίησή τους ενάντια στην απεργοσπαστική επιχείρηση την επόμενη μέρα και στην απόφασή τους να βγάλουν επιτέλους ένα δικό τους κείμενο για τα υπόλοιπα λιμάνια. Αυτό είναι που μας κάνει να πιστεύουμε πως περισσότερος κόσμος θα σήμαινε ίσως και μεγαλύτερη δραστηριοποίησή τους προς τέτοιες κατευθύνσεις βγάζοντάς τους απ' την απραξία και τις αυταπάτες της υποκατάστασης της άμεσης δράσης απ' την εκπροσώπηση των κομματικών επιτελείων ή την προσμονή της δικαίωσης αποκλειστικά απ' τις αίθουσες των δικαστηρίων.

Το να εξεταστεί αν ένας ευρύτερος κύκλος ομάδων και συντρόφων μπορούσε μέσω της άμεσης συμμετοχής και της δράσης του να συμβάλλει στην υλοποίηση των παραπάνω προϋποθέσεων ώστε να διευρυνθούν τα όρια κι οι δυνατότητες του απεργιακού αγώνα των ψαράδων περνά μοιραία απ' το ν' απαντηθεί το αν η Συνέλευση Αλληλεγγύης εξάντλησε τα περιθώρια που είχε προς αυτή την κατεύθυνση. Ίσως όσον αφορά τις δημόσιες εκκλήσεις της και με μέτρο την περιορισμένη συμμετοχή στις μαζώσεις της να τα πλησίασε αλλά πάλι ίσως και να υπήρχε έδαφος, έστω και περιορισμένο, αρκεί να συνοδεύονταν από μορφές έμπρακτης παρακίνησης.

Τι είδους εμπειρίες αποκόμισε η κάθε πλευρά και το πως τις αντιλαμβάνεται θα φανεί απ' τη ζωντανή πραγματικότητα και τους αγώνες που έρχονται. Το κατά πόσο κάποιοι απ' τους ψαράδες κατάλαβαν ότι υπάρχουν πολλοί που μπορούν να σε καταστρέψουν αλλά κανένας που να μπορεί να σε σώσει αν δεν πάρεις τον αγώνα στα δικά σου χέρια μπορεί να το δούμε

σε μια μελλοντική μάχη, όχι κατ' ανάγκη στη Μηχανιώνα αλλά σε άλλο τόπο κι ανύποπτο χρόνο. Το ίδιο και το αν εμείς είχαμε κάποια συμβολή σ' αυτό. Με τις συνθήκες πάντως που φαίνεται να διαμορφώνονται στην Ελλάδα μεσούσης της "κρίσης" θα έχουμε αρκετές ευκαιρίες ν' αποδείξουμε αν κερδίσαμε κάτι μέσω της επαφής μας μ' αγωνιζόμενους ανθρώπους που αγνοούσαν την ύπαρξή μας και των οποίων την ύπαρξη μόλις και είχαμε ακουστά παρά τη μικρή απόσταση που μας χώριζε. Και θα πρέπει να κριθούμε πιο αυστηρά, αν αυτοί οι αγώνες που θα πυροδοτήσουμε ή θ' ακολουθήσουμε, παρουσιάζουν αναλογίες κι ομοιότητες μ' αυτόν που έδωσαν οι άνθρωποι απ' τα ψαροχώρια του Δέλτα του Νείλου, κάνοντας βέβαια τα δικά τους λάθη. Σαν κέρδος ας οριστεί το κατά πόσο θα καταφέρουμε να συνδυάσουμε την αλληλεγγύη μας στα άμεσα αιτήματα των ανθρώπων που θα συναντήσουμε, με το μοίρασμα της πεποίθησης ότι ο καινούριος κόσμος δε θα χαριστεί απ' τ' αφεντικά και τους μηχανισμούς τους αλλά θα πρέπει να κατακτηθεί με κάθε δυνατό μέσο.

ΙΟΥΛΗΣ ΤΟΥ 2010

ΤΡΟΠΟΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ

Το πρώτο πράγμα που καθόρισε τον τρόπο προσέγγισης μας ήταν ο τρόπος που είδαμε των αγώνα των Αιγύπτιων αλιεργατών και αυτούς του ίδιους: σαν απεργούς, σαν ανταγωνιστικά υποκείμενα, και όχι σαν «έρμαια των διαθέσεων της ρατσιστικής κοινωνίας της Μηχανιώνας». Αυτό αναγκαστικά σήμαινε την **ουσιαστική επικοινωνία και στήριξή μας** και απέκλειε αλεξιπτωτισμούς (που αρχίζουν και τελειώνουν πχ σε μια αντιφασιστική πορεία στο χωριό)¹.

Για αυτό και από τη στιγμή που καταλήχτηκε η οπτική του κόσμου που θα στήριζε τον αγώνα επιδιώχθηκε η επίσκεψή μας στο χωριό και η επαφή μας με τους Αιγύπτιους αλιεργάτες. Η γνωριμία μας εκείνη τη χρονική στιγμή με κάποιους από τους ενεργά εμπλεκόμενους απεργούς έπαιξε σημαντικό ρόλο για τη συνέχεια.

Το επόμενο κείμενο αναφέρεται στην εμπειρία από τους τρόπους προσέγγισης των αλιεργατών και προχωρά στην κριτική αποτίμησή τους

Δύο ήταν τα πολύ σημαντικά χαρακτηριστικά της προσέγγισής μας που επέτρεψαν τη δημιουργία **πραγματικών σχέσεων** μεταξύ μας:

¹ Σε καμία περίπτωση δεν παραγνωρίζεται το γεγονός της ταυτότητας του μετανάστη –έστω και λίγους μήνες νόμιμου. Άλλωστε ήταν κάτι που λαμβάναμε υπ' όψη, πρακτικά και πολιτικά, σχετικά με διάφορες παραμέτρους που προέκυπταν όπως η πρεσβεία, οι άδειες παραμονής, το νομικό πλαίσιο στο οποίο υπάγονταν οι Αιγύπτιοι, η σχέση τους με το χωριό, οι τρικλοποδιές από πλευράς κρατικών (και παρακρατικών) κλπ.

- **Η προσωπική επαφή ατόμων της συνέλευσης με τους απεργούς.** Με τα προβλήματα της γλώσσας και της απόστασης του χωριού από την πόλη της Θεσσαλονίκης αυτό σήμαινε επί μήνες μια επίπονη διαδικασία καθημερινών σχεδόν συναντήσεων και συζητήσεων. Είχαμε έτσι μια όσο το δυνατόν πιο αδιαμεσολάβητη εικόνα των διαθέσεων και των πρακτικών των υποκειμένων. Αυτό βέβαια σήμαινε επίσης ότι είχαμε τη δυνατότητα να σχετιστούμε μαζί τους όχι μόνο με αναφορά τον αγώνα, αλλά και επί του προσωπικού και επιπλέον, να ανοίξουμε συζητήσεις για θέματα πέρα από την ίδια την απεργία.. Σημαντικό ρόλο εδώ έπαιξαν και οι επαφές μας με ένα Αιγύπτιο, πρώην συνάδελφο των απεργών, σαν εξωτερικού παρατηρητή αλλά γνώστη της κατάστασης.
- **Η αλληλεγγύη με όρους ισοτιμίας στον αγώνα, η αλληλεγγύη με όρους όχι ιδεολογικούς, αλλά στήριξης στις πραγματικές τους ανάγκες.** Με λογικές αλληλεγγύης μεταξύ εκμεταλλευόμενων και καταπιεζόμενων, και όχι πατερναλισμού ή φιλανθρωπίας. Οι προτάσεις για μαθήματα της ελληνικής γλώσσας για την απόκτηση εγγράφων, η επαφή με δικηγόρο για τις συμβάσεις τους και την ανανέωση των πράσινων καρτών, η οικονομική ενίσχυση πέρα φυσικά από την πολιτική στήριξη του αγώνα, αλλά και ο σεβασμός στις αποφάσεις τους (υπήρχαν ωστόσο προτάσεις για συγκεκριμένες μορφές αγώνα από μέρους μας όπως και διαφωνίες σε σχέση με επιλογές, έμπαιναν όμως προς συζήτηση), ενίσχυσαν τους δεσμούς εμπιστοσύνης.

Η προσωπική επαφή δε θα μπορούσε βέβαια να υποκαταστήσει τις **συλλογικές συνελεύσεις** απεργών και αλληλεγγύων, όπου συναντιούνται και τα δύο κομμάτια του αγώνα. Τις περισσότερες φορές που επιδιώχθηκε αυτό, βρεθήκαμε με έναν-δύο από τους Αιγύπτιους, με εξαίρεση μία αρκετά μαζική συνέλευση από μέρους των αλιεργατών (που όμως επιτεύχθηκε γιατί βρίσκονταν όλοι στο κέντρο της πόλης εξαιτίας της εκδίκασης της νομιμότητας της απεργίας, είχαν άμεσα το πρόβλημα της ανανέωσης των αδειών παραμονής και πάλι, όχι χωρίς προβλήματα, όπως να μην καταλαβαίνουν όλοι τι συζητούσαμε κλη).

Η συνέλευση ποτέ δε θεώρησε την επικοινωνία με τους αλιεργάτες μοναδικό της προνόμιο και μεσολαβητή των διαθέσεων των απεργών προς την πόλη και τα υπόλοιπα πολιτικά/κοινωνικά υποκείμενα. Αντίθετα, επιδίωξε μέσα από τις εκδηλώσεις για τη συνέχιση του αγώνα να ανοιχτεί αυτός όσο το δυνατόν περισσότερο και οι ίδιοι οι απεργοί να έρθουν σε επαφή με κόσμο που μπορεί να ενδιαφερόταν για τον αγώνα τους, αλλά για κάποιο λόγο δεν επέλεξε να συμμετέχει στη συνέλευση αλληλεγγύης.

Εμπόδιο σε όλη αυτή την κατάσταση από την αρχή μέχρι το τέλος προσπάθησε να αποτελέσει το ΠΑΜΕ. Με τις επιδιώξεις του να μονοπωλήσει τον αγώνα συκοφάντησε πολλές φορές τη συνέλευση, επιχείρησε να τρομοκρατήσει τους αλιεργάτες σχετικά με τα «μέσα» που θα χρησιμοποιούσε αυτή, ενώ προσπάθησε να σαμποτάρει κινήσεις μας ώστε να ανακτήσει τον έλεγχο και να φανεί εγγυητής των άμεσων συμφερόντων των απεργών.

Αξίζει ίσως να σημειωθεί η προσέγγιση της συνέλευσης με το χωριό της Μηχανιώνας. Πέρα από πολύ λίγους κατοίκους, συγγενείς ως επί το πλείστον των Αιγυπτίων, συλλογική απόπειρα δεν έγινε παρά στις 13 Μαρτίου, με ένα μοίρασμα κειμένου στο χωριό. Πέρα από υλικά και πολιτικά όρια της συνέλευσης, οι ίδιοι οι Αιγύπτιοι ήταν επιφυλακτικοί με τη μαζική παρουσία μας στο χωριό. Επομένως, και χωρίς να παραβλέπουμε τα πλέγματα οικονομικών, πολιτικών κλπ σχέσεων που υπάρχουν σε τέτοιες μικρές κοινωνίες (τα οποία και θα δυσχέραιναν συστηματικότερες απόπειρές μας), μπορούμε να πούμε ότι η προσέγγιση μας με τους κατοίκους της Μηχανιώνας σε σχέση με την προσέγγιση μας με τους αλιεργάτες ήταν εμφανώς δυσανάλογη.

Τέλος, μια κριτική αποτίμηση στα όρια που είχε η μεθοδολογία της προσέγγισης της συνέλευσης:

- Η απόσταση του χωριού και οι δυσκολίες στη γλώσσα απέκλειαν εξ αρχής κάποιο κόσμο της συνέλευσης από τη συστηματική επικοινωνία με τους Αιγύπτιους. Ανάλογα, ο διαφορετικός βαθμός εμπλοκής κάθε υποκειμένου στον αγώνα δεν επέτρεψε την επαφή με περισσότερους απεργούς.
- Η αναθετικότητα που υπήρξε από μεγάλο μέρος των απεργών τόσο προς το ΠΑΜΕ όσο και προς το κομμάτι τους που επικοινωνούσε με τη συνέλευση αλληλεγγύης και ήταν από το πιο ενεργά αναμεμιγμένο στον αγώνα ήταν πρόβλημα στο πόσοι επικοινωνούν και με ποιους.
- Η προσωπική επαφή δημιούργησε δεσμούς και άρα επαφές μεταξύ αλιεργατών και συγκεκριμένων ατόμων της συνέλευσης, με αποτέλεσμα από ένα χρονικό σημείο κι έπειτα απόπειρες προσέγγισης από άλλους-ες αλληλεγγυους-ες της συνέλευσης (που δεν είχαν αναλάβει αυτό το κομμάτι ως τότε) να συναντούν την απροθυμία των ίδιων των Αιγυπτίων.
- Με δεδομένη μια κουλτούρα για το ρόλο της γυναίκας που είχαν/ έχουν οι Αιγύπτιοι, χωρίς αυτό να σημαίνει φυσικά ότι δε σέβονταν/ δεν συνυπολόγизαν τις γυναίκες της συνέλευσης, μπορούμε να πούμε ότι δεν επιδίωξαν τον ίδιο βαθμό συσχέτισης με αυτές.

Το επόμενο κείμενο προέρχεται από το σωματείο των Αιγυπτίων αλιεργατών και προοριζόταν για μοίρασμα σε άραβες αλιεργάτες. Τελικά, λόγω της λήξης της απεργίας δεν κατάφερε να μοιραστεί

Στ' όνομα του φιλεύσπλαχνου Θεού!

Προς κάθε ενδιαφερόμενο απ' τους Αιγύπτιους ψαράδες στην Ελλάδα.

Θερμούς χαιρετισμούς!

Εμείς, το Σωματείο των Αιγυπτίων ψαράδων που εργάζονται στο λιμάνι της Μηχανιώνας στη Θεσσαλονίκη, σας ενημερώνουμε ότι βρισκόμαστε σ' απεργία απ' τις 6 Γενάρη μέχρι και σήμερα κι επίσης ότι είμαστε αποφασισμένοι να προστατέψουμε τα δικαιώματα όλων των Αιγυπτίων ψαράδων στην Ελλάδα κι αναμένουμε την υποστήριξή σας. [Όπως ξέρετε προστατεύαμε κι ακόμα προστατεύουμε όλα τα δικαιώματα των Αιγυπτίων ψαράδων στην Ελλάδα].

Και ιδού οι αιτίες της απεργίας:

1. Τελευταία έχουν μειωθεί οι μισθοί των ψαράδων μ' ένα τρόπο που τώρα φαίνεται ξεκάθαρα προκλητικός.
2. Κι [απεργούμε] επειδή ο ασφαλιστικός φορέας του ΟΓΑ δεν καλύπτει τις περιπτώσεις των ατυχημάτων και το θάνατο κάποιου όπως συνέβαινε παλιότερα όταν υπαγόμασταν στο ΙΚΑ κι έχει ήδη υπάρξει περίπτωση θανατηφόρου ατυχήματος στην Καβάλα καθώς και πολλοί τραυματισμοί και μόνον ο Θεός γνωρίζει πως ζουν οι οικογένειές τους. Κι αυτό μπορεί να συμβεί και σε μας.

Πολύ σημαντικό!

Και να γνωρίζετε ότι ο πρόεδρος των πλοιοκτητών όλης της Ελλάδας μαζί μ' έναν απ' τους μεγαλύτερους δουλέμπορους στην Ελλάδα [ΔΥΣΑΝ. ΟΝΟΜΑ] θέλουν ν' απαγορεύσουν σ' οποιονδήποτε διαθέτει πράσινη κάρτα να εργάζεται στην αλιεία οπουδήποτε στην Ελλάδα κι όχι μόνο στο λιμάνι της Μηχανιώνας. Κι αυτός είναι ο προσωπικός τους στόχος.

Κι εμείς ως τώρα αντιστεκόμαστε εναντίον αυτών που επιθυμούν να μειώσουν τους μισθούς μας χρησιμοποιώντας κάθε νόμιμο τρόπο.

Σας παρακαλούμε να προσέξετε όλη αυτή την κατάσταση γιατί σε λίγο αυτό θα φτάσει και σε σας και δεν απέχετε πολύ απ' αυτό.

Θεέ μου, εγώ έχω ειδοποιήσει! [έκανα ότι μπορούσα]

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ ΑΛΙΕΡΓΑΤΩΝ Ν. ΜΗΧΑΝΙΩΝΑΣ ΘΕΣ/ΚΗΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΤΗΣ ΜΑΛΚΟΖΑΤΑ ΠΟΤΥΡΑΛΑ, ΤΙΣ ΕΡΓΟΛΑΒΙΕΣ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Αποτίμηση του αγώνα ενάντια στην απόλυση της μετανάστριας εργάτριας Μαλκοζάτα Ποτυράλα το καλοκαίρι του 2010, στον οποίο αναδείχθηκαν τα ζητήματα των εργολαβιών καθαρισμού, της σχέσης ανάμεσα σε φοιτητές/εργάτριες κι εν γένει της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης του ελληνικού πανεπιστημίου. Δημοσιεύθηκε στο πρώτο τεύχος του εντύπου Σφήκα το Μάιο του 2011.

1. ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Θα ξεκινήσουμε παρουσιάζοντας τις δύο κυριότερες αντιλήψεις που αφορούν τη σχέση του πανεπιστημίου με την εργασία οι οποίες υποστηρίζονται από τους πολιτικούς χώρους που δραστηριοποιούνται πολιτικά μέσα στο ελληνικό πανεπιστήμιο. Δεν έχουμε σκοπό να καταρρίψουμε αυτές τις αντιλήψεις, ούτε και διαφωνούμε ουσιαστικά μαζί τους. Ο λόγος που τις παραθέτουμε είναι για να δείξουμε το πώς επιδρούν μέσα στους αγώνες και, κυρίως, πώς επιδρούν στην ιεράρχηση αυτών των αγώνων. Πιστεύουμε ότι έτσι θα γίνει πιο εύκολα αντιληπτό ποιοι αγώνες δίνονται μέσα στο πανεπιστήμιο και (αυτό που μας ενδιαφέρει περισσότερο εδώ) ποιοι αγώνες (συνήθως) δεν δίνονται μέσα σε αυτό.

I. ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΩΣ ΚΑΤΑΝΕΜΗΤΙΚΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ

Η αντίληψη αυτή βλέπει το πανεπιστήμιο να σχετίζεται με την εργασία μόνο με έναν τρόπο. Τη μελλοντική εργασία των αποφοίτων του. Θεωρεί το πανεπιστήμιο ως κεντρικό μηχανισμό κατάρτισης εξειδικευμένου εργατικού δυναμικού και τοποθέτησης του στην παραγωγή. Η αντίληψη αυτή βάζει στο κέντρο της πολιτικής της την αξία των πτυχίων μέσα στην αγορά εργασίας και αγωνίζεται για την υπεράσπιση των προνομίων του φοιτητικού στρώματος προσανατολισμένη κατά κύριο λόγο σε κλαδικής/συντεχνιακής φύσης αιτήματα.

II. ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΩΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ

Η αντίληψη αυτή βλέπει το πανεπιστήμιο ως κατεξοχήν χώρο ενστάλαξης της κυρίαρχης ιδεολογίας στις σύγχρονες δυτικές κοινωνίες. Η ιεραρχία, ο εθνικισμός, ο καριερισμός, ο ατομικισμός και άλλες κυρίαρχες αξίες εμπεδώνονται στην κοινωνία και μέσω του πανεπιστημίου. Η αντίληψη αυτή οδηγεί σε μια παρέμβαση πολιτιστικής κριτικής ή ιδεολογικής σύγκρουσης, επί του περιεχομένου, που τείνει να αγνοεί ή να υποβαθμίζει τη σχέση του πανεπιστημίου με την εργασία.

III. ΚΑΙ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΙ ΚΑΝΕΙ ΓΙΑ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ;

Οι δύο αυτές αντιλήψεις επηρέασαν τα φοιτητικά κινήματα του παρελθόντος, υπό την πολιτική ηγεμονία της αριστεράς πάντα, σε δύο κατευθύνσεις. Αυτονόητοι σύμμαχοι θεωρήθηκαν οι εργαζόμενοι στην εκπαίδευση (δάσκαλοι, καθηγητές δευτεροβάθμιας και τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, αφού και οι φοιτητές είναι εκπαιδευόμενοι εργαζόμενοι) και αυτονόητη στρατηγική η συγκρότηση ενός πανεκπαιδευτικού μετώπου. Στην πράξη αυτό σήμαινε τη χρονική σύμπτωση των φοιτητικών καταλήψεων με τις απεργίες της ΠΟΣΔΕΠ,

της ακαδημαϊκής ιεραρχίας/γραφειοκρατίας δηλαδή, και ως ένα βαθμό την εξάρτηση του φοιτητικού κινήματος από αυτήν. Παράλληλα το φοιτητικό κίνημα δεν κατάφερε να δει έναν εν δυνάμει σύμμαχο του στους άνδρες και τις γυναίκες που υφίστανται την εκμετάλλευση και την καταπίεση στον ίδιο κοινωνικό χώρο με τους φοιτητές και τις φοιτήτριες, τους υπόλοιπους χειρωνακτικώς ή επισφαλώς εργαζόμενους και εργαζόμενες μέσα στα πανεπιστήμια και να βρει εκείνα τα περιεχόμενα και αιτήματα που θα το ενώσει με αυτούς. Η συντεχνιακή του αντίληψη το εμπόδισε (να προσπαθήσει) να διευρύνει το φάσμα του κινήματος στα πανεπιστήμια οριζόντια (φοιτήτριες/ες-εργαζόμενες/οι) αλλά αντίθετα το οδήγησε να το διευρύνει κάθετα (φοιτητές/τριες-καθηγητές/τριες) αναπαράγοντας έτσι στην πράξη τη διάκριση μεταξύ χειρωνακτικής και πνευματικής εργασίας.

IV. ΚΑΙ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΠΟΙΟΣ ΤΗ ΒΓΑΖΕΙ ;

Παράλληλα όμως υπάρχει και αναπτύσσεται μια (μειοψηφική) άποψη η οποία μιλάει για το πανεπιστήμιο σαν έναν χώρο που υπάρχει εργασία στο εδώ και τώρα και με διάφορους τρόπους. Πρώτη και βασική διαπίστωση είναι πως το πανεπιστήμιο πέρα από «νάος της γνώσης» είναι εργοδότης, αφεντικό. Δεύτερο, ότι μεταξύ των εργαζομένων στα πανεπιστήμια υπάρχει σαφής ιεραρχία. Στην κορυφή βρίσκονται οι πρυτάνεις και οι μεγαλοκαθηγητές και στη βάση οι καθαρίστριες και οι υπόλοιποι χειρωνακτες εργάτες. Τρίτο, μεγάλο μέρος των φοιτητών και των φοιτητριών είναι παράλληλα εργαζόμενοι. Τέταρτο, στο πανεπιστήμιο υφίσταται άμισθη ή κακοπληρωμένη φοιτητική εργασία. Με λίγα λόγια, δεν μπορεί να οριστεί αυστηρά ένα «πριν» και ένα «μετά» της εργασίας σε σχέση με το πανεπιστήμιο ή το ποιους αφορά η εργασία στο πανεπιστήμιο. Αυτές οι αυταπόδεικτες διαπιστώσεις μας επιτρέπουν να θέσουμε ως φοιτητές και φοιτήτριες που θέλουμε να αγωνιστούμε μια διαφορετική στρατηγική στις συμμαχίες που θέλουμε να χτίσουμε και στα αιτήματα που θέλουμε να παλέψουμε.

Και αν μέχρι τώρα ο συντεχνιασμός ήταν μια πολυτέλεια του φοιτητικού συνδικαλισμού, η κρίση και η ολομέτωπη επίθεση των αφεντικών και του κράτους αλλάζει άρδην τις συνθήκες που καλούμαστε να αντιπαλέψουμε. Καθίσταται ζήτημα επιβίωσης να αρθρώσουμε αιτήματα που να ξεκινούν από τη σκοπιά της φοιτητικής ιδιότητας αλλά να μπορούν να συγκινήσουν μεγαλύτερα κοινωνικά κομμάτια. Και ταυτόχρονα να χτίσουμε εκείνες τις σχέσεις μέσα στα πανεπιστήμια που να ξεπερνούν τις προηγούμενες μονομέρειες και να δημιουργήσουν νέες κοινότητες αγώνα που θα είναι σε θέση να συνδέσουν τους εκμεταλλευόμενους και καταπιεζόμενους μέσα σε αυτά.

2. Η ΑΠΟΛΥΣΗ ΤΗΣ Μ.Π. ΚΑΙ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΚΛΗΣΗ ΤΗΣ

Το καλοκαίρι του 2010, στις 6 Ιουλίου, το αφεντικό της εταιρίας «ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ ΑΛΕΞΙΟΥ & ΣΙΑ ΕΕ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΙ ΚΤΙΡΙΩΝ» που έχει αναλάβει εργολαβικά τον καθαρισμό των κτιρίων της πανεπιστημιούπολης επιχειρεί για πρώτη φορά να απολύσει την εργαζόμενη Μαλκοζάτα Ποτυράλα λόγω της αγωνιστικής παρουσίας της στον χώρο εργασίας, μετά από νόμιμη άδεια ασθένειας. Η εργολάβος αρχικά προφασίστηκε δύο λόγους για την απόλυση: πρώτον ισχυρίστηκε ψευδώς ότι η Μ.Π. είχε προσληφθεί εκτάκτως λόγω της γρίπης H1N1, και δεύτερον άρχισε να συκοφαντεί την εργαζόμενη υποστηρίζοντας ότι αδιαφορούσε για τη δουλειά της, ήταν τεμπέλα κλπ ώστε να δικαιολογήσει την παράνομη απόλυση. Μια βδομάδα αργότερα, στις 13/7, επιχειρεί ξανά να απολύσει την Μ.Π. επειδή διεκδίκησε την καλοκαιρινή της άδεια για να παραστεί στην κηδεία του πατέρα της στην Πολωνία. Και οι δύο αυτές απόπειρες απόλυσης ακυρώθηκαν στην πράξη λόγω της άμεσης και δυναμικής αντίδρασης αλληλέγγυων φοιτητών/εργαζομένων και μελών του σωματίου συμβασιούχων του πανεπιστημίου, παρά τη συνήθη κινηματική χαλαρότητα των καλοκαιρινών μηνών. Η απόλυση τελικά ήρθε ενώ η Μ.Π. βρισκόταν σε καλοκαιρινή άδεια. Η εργολάβος κατέθεσε την αποζημίωση της απόλυσης στις 27/7, ενώ η άδεια της εργαζόμενης έληγε στις 29/7. Πέρα από το παράνομο της απόλυσης όσο ο εργαζόμενος/η βρίσκεται σε νόμιμη άδεια, ήταν προφανές ότι η εργολάβος θέλησε να αποφύγει όράσεις αλληλεγγύης όπως αυτές των προηγούμενων εβδομάδων. Αυτή ήταν η πρώτη φάση του αγώνα, όπου η αντιστάσεις των εργαζομένων και αλληλέγγυων ήταν ακόμα ασυνεχείς και διάχυτες και δεν κατάφεραν εν τέλει να αποτρέψουν την απόλυση. Παρ' όλα αυτά, άρχισε να σχηματίζεται μια χαλαρή κοινότητα αγώνα, που από το φθινόπωρο θα μετασχηματιζόταν στην «ανοιχτή πρωτοβουλία πανεπιστημιούπολης ενάντια στις εργολαβίες.

Σε δεύτερο χρόνο λοιπόν, ο πυρήνας των ανθρώπων που συμμετείχε στις κινητοποιήσεις του καλοκαιριού (δηλαδή η απολυμένη Μ.Π. και φοιτητές/εργαζόμενοι του πανεπιστημίου) σχηματίζει την «ανοιχτή πρωτοβουλία» και αρχίζει να δραστηριοποιείται κινηματικά σε τρεις κατευθύνσεις: Αρχικά, ξεκινάει μια καμπάνια αντί-πληροφόρησης στους πανεπιστημιακούς χώρους ώστε να γνωστοποιήσει την απόλυση και να πιέσει τις επίσημες διαδικασίες των φοιτητικών συλλόγων. Δεύτερον, πραγματοποιεί συγκέντρωση διαμαρτυρίας στην επιθεώρηση εργασίας ώστε να πιέσει για απόφαση υπέρ της εργαζόμενης (κάτι που καταφέρνει τελικά στις 15/10 που επιθεώρηση καταγγέλλει την απόλυση ως παράνομη). Τρίτον, προχωράει σιγά-σιγά σε πιο δυναμικές παρεμβάσεις μέσα στους χώρους του πανεπιστημίου. Σ' αυτό το τελευταίο θα σταθούμε λίγο παραπάνω, εξηγώντας εν συντομία τη λογική αυτών των παρεμβάσεων. Πέρα από τις (προβλεπόμενες) συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας στην Πρυτανεία του ΕΚΠΑ, η πρωτοβουλία αποφάσισε να προχωρήσει σε τακτικές (και απροειδοποίητες, προφανώς) καταλήψεις των γραφείων των προϊσταμένων καθαρισμού εντός των πανεπιστημιακών χώρων. Τα γραφεία αυτά ήταν πάντα το κέντρο της ρουφιανιάς, της επιτήρησης και της τρομοκράτησης των εργαζομένων - το σημείο που μαζεύονταν οι προϊστάμενοι των καθαριστριών και τα τσιράκια των εργολάβων. Συνεπώς οι καταλήψεις αυτές αφενός έστελναν ένα μήνυμα συνεχούς «ανασφάλειας» στους εργολάβους και αφετέρου μπλόκαραν μέχρι ενός σημείου την ίδια την επιτήρηση της εργασίας των καθαριστριών. Η πίεση αυτή προς την πρυτανεία και την εργολάβο έδειξε να φέρνει αποτέλεσμα στα τέλη Δεκεμβρίου. Η ΕΔΕ που είχε διαταχθεί για τις παραβιάσεις της εργατικής νομοθεσίας από την πλευρά της εργολάβου Σταματίνας Αλεξίου επιβεβαίωσε αυτά που ήδη ήταν γνωστά: α) ότι δεν καταβάλλονταν στις εργαζόμενες καθαρίστριες οι προβλεπόμενες αποδοχές ενώ αναγκάζονταν να υπογράφουν ασυμπλήρωτες λευκές αποδείξεις, β) ότι για την επιπλέον απογευματινή εργασία η Αλεξίου δεν πλήρωνε ασφαλιστικές εισφορές και γ) ότι οι εργαζόμενες αναγκάζονταν να παίρνουν άδειες άνευ αποδοχών. Η δυναμική και από τα κάτω κινητοποίηση αλληλέγγυων, φοιτητών και εργαζομένων, ανάγκασε τον αντιπρόεδμο να υποσχεθεί την επαναπρόσληψη της Μ.Π. και την, έτσι κι αλλιώς σύμφωνη με το νόμο, εκδίωξη της Αλεξίου από οποιοδήποτε μελλοντικό διαγωνισμό.

Έτσι ερχόμαστε στον Φεβρουάριο του 2011, όπου όλα όσα μέχρι τότε θεωρούνταν δεδομένα αλλάζουν άρδην. Πρώτον, η Μ.Π. δεν επαναπροσλήφθηκε ποτέ, κάτι για το οποίο το πανεπιστήμιο προφασίστηκε τεχνοκρατικά/νομικίστικα κωλύματα. Δεύτερον, η Αλεξίου όχι μόνο δεν αποκλείστηκε από τον επόμενο διαγωνισμό, αλλά συνέχισε επ' αόριστον - μέσα από συνεχείς απειλές/παράτασεις και κομπρεμί με τους υπόλοιπους υποψήφιους εργολάβους - να διατηρείται στην εργολαβία καθαρισμού του πανεπιστημίου. Και οι κινητοποιήσεις ξεκινούν, κατά κάποιο τρόπο, απ' το μηδέν.

3. ΠΩΣ ΤΟ ΕΙΔΑΜΕ

Πριν ακόμα τη συμμετοχή μας στην πρωτοβουλία είχαμε επεξεργαστεί μια συλλογική άποψη για το καθεστώς της εργασίας των καθαριστριών στα πανεπιστήμια. Εστιάσαμε σε τρία σημεία. Πρώτο, οι εργολαβικές εταιρείες καθαρισμού λειτουργούν με όρους μαφίας. Δραστηριοποιούνται σε ένα καθεστώς άτυπης ασυλίας, αφού το πανεπιστήμιο, ως εργοδότης, είναι υποχρεωμένο νομικά να μισθώνει τις υπηρεσίες τους και κανείς δεν μπορεί να τις ελέγξει. Εκμεταλλεύονται στο έπακρο την εργασία των καθαριστριών και ταυτόχρονα αυθαιρετούν κατά βούληση όσον αφορά τα δικαιώματά τους. Δεύτερο, οι καθαρίστριες εργάζονται κάτω από το συνεχές βλέμμα των ρουφιάνων/προϊσταμένων τους. Αυτοί φροντίζουν μέσα από το φόβο και την τρομοκρατία, ακόμη και τη βιαιοπραγία, να πειθαρχήσουν τις καθαρίστριες ώστε αυτές να υπομένουν τις λευκές συμβάσεις που υπογράφουν, τις άδειες που δεν παίρνουν, τις απλήρωτες υπερωρίες, τα μισά ένησημα και ό, τι άλλο. Τρίτο, η συντριπτική πλειοψηφία των φοιτητών και των φοιτητριών μένουν απαθείς και αδιάφοροι μπροστά σε αυτήν την κατάσταση, χωρίς να σκέφτονται ούτε λεπτό ποιες καθαρίζουν τα αμφιθέατρα και ξεσκατίζουν τις τουαλέτες του «ναού της γνώσης» και μέσα σε ποιες συνθήκες εργάζονται. Και προφανώς χωρίς να σκέφτονται ότι βρίσκονται (ή θα βρεθούν σύντομα) στην ίδια πλευρά της εργασιακής σχέσης: αυτή του εκμεταλλευόμενου.

4. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΜΑΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

Οι παραπάνω «υποθέσεις εργασίας» είναι αλήθεια πως «βγάζουν μάτι», αν κανείς βέβαια χρησιμοποιεί τα μάτια του για κάτι άλλο πέρα απ' το να κοιτάει την πάρτη του. Μέσα από τη συμμετοχή μας όμως στον αγώνα για την ανάκληση της απόλυσης της Μ.Π. καταλήξαμε σε κάποια συμπεράσματα. Συμπεράσματα χρήσιμα πιστεύουμε, τόσο για τη συνέχιση του αγώνα, όσο και για εκείνες και εκείνους που θέλουν να κινηθούν ανταγωνιστικά μέσα στα πανεπιστήμια, και όχι μόνο, και να μην ξεκινήσουν από το μηδέν.

Ι. ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΕΧΟΥΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ (ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΤΑΞΙΚΗ!)

Σε κάθε όραση της πρωτοβουλίας η αντίδραση της εργολάβου ήταν άμεση. Μετά την πρώτη αυθόρμητη συγκέντρωση των αλληλέγγυων έδωσε την άδεια στη Μ.Π. άμεσα, μόνο για να την απολύσει μέσα στον Αύγουστο, όταν ήταν δύσκολο να αντιδράσουμε. Μετά από τις καταλήψεις του γραφείου της προϊσταμένης/ρουφιάννας της, έστειλε γράμμα στον αντιπρύτανη που έλεγε ότι απειλήσαμε τη ζωή της και ότι θα κάψουμε το σπίτι της! Είδαμε στην πράξη τι σημαίνει τσαμπουκάς των αφεντικών: πρότεινε στον αντιπρύτανη να επαναπροσλάβει τη Μ.Π. αν το πανεπιστήμιο αποσύρει την Ε.Δ.Ε. εναντίον της! Βρισκόταν πάντα σε επικοινωνία με τους υπόλοιπους εργολάβους της πανεπιστημιούπολης και γενικότερα με το σινάφι της, ώστε να μπορεί να απομονώνει τη Μ.Π. από τις άλλες εργαζόμενες εκφοβίζοντάς τις με απόλυση. Έφτασε μέχρι το σημείο να μοιράσει ένα κείμενο

υπογραφών στις καθαρίστριες που ζητούσε από αυτές να υποστηρίξουν την παραμονή της στην εργολαβία, αφού αν έρθει άλλος εργολάβος (σε συνεννόηση πάντα με την Αλεξίου), θα φέρει τις δικές του εργαζόμενες!

II. Η ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΚΑΘΑΡΙΣΤΡΙΩΝ

Μέσα από την επαφή μας με τις καθαρίστριες αντιληφθήκαμε ότι ως συλλογικό υποκείμενο χαρακτηρίζονται από πολλές αντιφάσεις. Αν και κοινοτοπία, είναι κάτι που πάντα πρέπει να έχουμε στο μυαλό μας. Τα συλλογικά υποκείμενα σπάνια είναι ομοιογενή και τείνουν να διαψεύδουν τις στερεότυπες εικόνες που έχουμε για αυτά. Έτσι οι καθαρίστριες με τις οποίες αναπτύξαμε σχέσεις τα τελευταία χρόνια δεν ήταν όλες ούτε «υποταγμένες/βολεμένες» ούτε όλες εξεγερμένες προλετάριες. Υπήρχαν γυναίκες που ήταν αγωνίστριες και είχαν εμπειρίες αγώνα εντός και εκτός πανεπιστημίου και αυτές που φοβόντουσαν και ήθελαν να κοιτάξουν τη δουλειά τους. Αυτές που έβλεπαν με συμπάθεια την υπόθεση της Μ.Π. και αυτές που αναπαρήγαγαν την άποψη της εργολάβου ή ακόμη και ρατσιστικές απόψεις. Παράλληλα είδαμε και την άτυπη οργάνωση των καθαριστριών μεταξύ τους. Από τη μία, οι καθαρίστριες που δεν είναι ευχαριστημένες με το καθεστώς της εργασίας τους, που κάνουν παρέα και τα συζητάνε, λουφάρουν συλλογικά, προστατεύει και υπερασπίζεται η μια την άλλη. Από την άλλη, οι καθαρίστριες που συσπειρώνονται γύρω από την προϊσταμένη και την εργολάβο, βρίσκονται σε ανοιχτή κόντρα με τις υπόλοιπες. Κοινός παρανομαστής: ο φόβος (της ρουφτανιάς και της τρομοκρατίας) και η μοναξιά (της έλλειψης συλλογικών αντιστάσεων).

III. ΟΙ ΔΥΝΑΜΙΚΕΣ ΜΕΙΟΨΗΦΙΕΣ (ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΛΗ ΤΗΝ ΕΝΝΟΙΑ!) ΣΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ

Η πρωτοβουλία (μέχρι τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές) δεν κατάφερε να κοινωνικοποιήσει το ζήτημα της απόλυσης της Μ.Π. και των εργολαβιών στην πλειοψηφία των φοιτητών και φοιτητριών της Πανεπιστημιούπολης. Η άρνηση των αριστερών δυνάμεων (εκτός από φωτεινές εξαιρέσεις) να συμμετάσχουν στην πρωτοβουλία της στέρησε μια κρίσιμη μαζικότητα. Τέλος, εκτός από την απολυμένη Μ.Π. και κάποιους συμβασιούχους (μετρημένους στα δάχτυλα του ενός χεριού) δεν κατάφερε να συσπειρώσει άλλους εργαζομένους. Εδώ πρέπει να σημειώσουμε και την δραστηριότητα του ΠΑΜΕ, το οποίο αν και έχει επιρροή στους εργαζομένους (η Μ.Π. συμμετείχε στο ΠΑΜΕ), ούτε μια φορά δεν το βρήκαμε στις κινητοποιήσεις, αφού, όπως μάθαμε, ήταν απασχολημένο να διασφαλίζει την κομματική του πειθαρχία στο παρασκήνιο των εργασιακών σωματείων της πανεπιστημιούπολης. Έτσι η πρωτοβουλία πλαισιώθηκε από άτομα που δραστηριοποιούνται σε στέκια και σχήματα αναρχικής/ελευθεριακής κατεύθυνσης, μεμονωμένους αριστερούς και διάφορους αγωνιστές και αγωνίστριες. Παρόλα αυτά κατάφερε να ασκήσει πίεση αρκετά δυσανάλογη προς τη μαζικότητά της (εν μέρει λόγω του ότι πανεπιστήμιο και εργολάβοι δεν ήταν συνηθισμένοι σε αγώνες τέτοιου περιεχομένου). Πίεση που φάνηκε από το γεγονός ότι η αφεντικίνα φοβήθηκε, απείλησε, έπρεπε να σκεφτεί πώς θα αντιμετωπίσει την πρωτοβουλία. Πίεση και προς το πανεπιστήμιο, αφού ο αντιπρύτανης αναγκάστηκε να δεσμευτεί στην εκδίωξη της Αλεξίου από την εργολαβία και τη βελτίωση των όρων εργασίας των καθαριστριών και ως ένα βαθμό να πράξει προς αυτήν την κατεύθυνση. Τέλος, «πίεση» και στις ίδιες τις καθαρίστριες, αφού η δημόσια όραση μας τις ανάγκασε, με τον έναν ή άλλον τρόπο, να πάρουν θέση για την απόλυση και τη σχέση τους με τα αφεντικά. Αυτή η αποτελεσματικότητα στηρίχτηκε στη καλή οργάνωση των δυνάμεών μας. Έτσι αντί να καταφύγουμε σε μια καταγγελιολογία και την επίκληση μιας μελλοντικής μαζικότητας ή σε

έναν αυτοαναφορικό ακτιβισμό, επιλέξαμε εύστοχες δράσεις τόσο σε κινηματικό όσο και θεσμικό επίπεδο. Η κατάληψη των γραφείων των προϊσταμένων μέσα στις σχολές μας έκανε ορατούς τόσο στα αφεντικά όσο και τις ίδιες τις καθαρίστριες. Ταυτόχρονα, η πίεση στις ηρυτανικές αρχές με μια συγκεκριμένη ατζέντα ζητημάτων και όχι με γενικολογίες και τον ανέξοδο τσαμπουκά που συνηθίζεται στον φοιτητικό συνδικαλισμό κατάφερε να αποσπάσει δεσμεύσεις που μπορούν να χρησιμοποιηθούν ως προηγούμενο στην εξέλιξη του αγώνα ενάντια στις εργολαβίες στα πανεπιστήμια.

IV. ΧΤΙΖΟΝΤΑΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Η απόσταση μεταξύ πολιτικοποιημένων ατόμων και ομάδων και κοινωνικών ομάδων είναι μια πραγματικότητα. Και δεν μπορεί να απαντηθεί ούτε με την ιδεολογικοποιημένη άρνησή της, ούτε με αφηρημένα συνθήματα και διακηρύξεις. Αυτό που μπορεί να είναι η αρχή μιας απάντησης είναι η επιμονή, η συνέπεια, η παρέμβαση. Με τους εργαζόμενους στα πανεπιστήμια, ιδιαίτερα με τις καθαρίστριες, μοιραζόμαστε μια καθημερινότητα. Μια καθημερινότητα μέσα στην οποία όμως μέχρι τώρα δεν συναντιόμαστε. Οι πολιτικές/κινηματικές σχέσεις δεν είναι κάποιο συμβόλαιο που υπογράφουν τα δύο ενδιαφερόμενα μέρη. Είναι ακριβώς σχέσεις καθημερινότητας και τριβής. Ξεκινάνε από την καθημέρα σε ανθρώπους που οι περισσότεροι βολεύονται να αγνοούν και αναπτύσσονται, μέσα στο χρόνο, στην ανταλλαγή απόψεων, την εμπιστοσύνη, το σεβασμό, αλληλεγγύη. Αυτό το καταλάβαμε αφού εκεί που είχαμε αναπτύξει τέτοιου είδους σχέσεις από καιρό πριν, μας ήταν πιο εύκολο να επικοινωνήσουμε το ζήτημα της απόλυσης της Μ.Π., να μάθουμε πληροφορίες για το καθεστώς εργασίας και των σχέσεων εργαζομένων-ρουφιδάνων-αφεντικών και τη στιγμή του αγώνα να προσεγγίσουμε περισσότερο τις καθαρίστριες.

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ...

Προφανώς όλα τα παραπάνω δεν αποτελούν συλλογική απόφαση ή επεξεργασία της πρωτοβουλία και η ευθύνη τους βαραίνει μόνο τους υπογράφοντες. Παρ' όλα αυτά θα υποτιμούσαμε υπερβολικά τις πολιτικές διεργασίες και τις ανταλλαγές εμπειριών εντός αυτής της κοινότητας αγώνα που σχηματίζεται τα τελευταία χρόνια στην πανεπιστημιούπολη αν υποστηρίζαμε πως όλα αυτά είναι απλώς ατομικές απόψεις. Πολύ περισσότερο από ατομικές απόψεις, είναι μια πρόχειρη αποτίμηση κατακτημένων σχέσεων συλλογικοποίησης και αγώνα, το μέλλον των οποίων θα κριθεί, όπως πάντα, στους δρόμους.

ΙΑΣΟΝΑΣ & ΑΛΕΙΑΝΔΡΟΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ...

Το κείμενο αυτό δημοσιεύθηκε στο site της συνέλευσής μας το Μάιο του 2011 κι αφορούσε την απεργία πείνας των 300 μεταναστών για την διεκδίκηση ορατότητας και νομιμοποίησης που διήρκησε από τις 26 Ιανουαρίου ως τις 9 Μαρτίου, συσπειρώνοντας μεγάλο πλήθος αλληλέγγυων κινηματικών δυνάμεων. Εκείνη την περίοδο, η συνέλευσή μας στεγαζόταν στην Κατάληψη Πατησίων 61 & Σκαρामαγκά, δίπλα από το κτίριο της Υπατίας όπου βρίσκονταν οι απεργοί πείνας, κι έτσι είχε μια ενεργή συμμετοχή στον αγώνα. Μ' αυτήν την έννοια, το κείμενο αυτό εκφράζει σ' έναν βαθμό και τους τότε συλλογικούς μας προβληματισμούς πάνω στην απεργία.

Οποσδήποτε ο αγώνας των 300 απεργών πείνας ήταν μια σημαντική στιγμή για το ανταγωνιστικό κίνημα. Το σίγουρο είναι πως η σημασία ενός αγώνα δεν κρίνεται από το πόσο αυτός συνάδει με τις ιδεολογικές συνιστώσες του ευρύτερου κινήματος, όπως δεν κρίνεται ούτε από τις ψυχολογικές ή συμβολικές επενδύσεις που προκάλεσε σε όσες και όσους με τον ένα τρόπο ή τον άλλο συμμετείχαν σε αυτόν και τον στήριξαν. Η ιδιαιτερότητα του συγκεκριμένου αγώνα ήταν πως εξ αρχής στηρίχτηκε στις υπαρκτές δυνάμεις και αδυναμίες ενός συνόλου πολιτικοποιημένων ατόμων ώστε να ολοκληρωθεί. Για να το πούμε απλά, ήταν από τις λίγες φορές που ένα σύνολο αγωνιζομένων υποκειμένων, και μάλιστα μεταναστών, προσέγγισε εθελούσια το κίνημα και ζήτησε τη στήριξη και τη βοήθειά του. Αν και οι διάφορες κριτικές που ξεπήδησαν από δω και από κει είχαν περισσότερο να κάνουν με τη μορφή του αγώνα αυτού και τον τρόπο που οι αλληλέγγυοι επέλεξαν να σταθούν απέναντι στα υπαρκτά και πολύ βαθιά προβλήματά του, ίσως ο αγώνας αυτός θα έπρεπε να κριθεί με βάση ένα άλλο κριτήριο: το πόσο εν τέλει βοήθησε

να προσεγγίσουν περισσότερο ή λιγότερο τα ίδια τα αγωνιζόμενα υποκείμενα, αφενός με άλλο κόσμο που είναι σε παρόμοια θέση (δηλαδή με άλλες κοινότητες μεταναστών), αφετέρου με άλλα αγωνιζόμενα υποκείμενα που δεν είναι στην ίδια θέση (δηλαδή δεν είναι μετανάστες στην Ελλάδα) και τέλος με πολιτικοποιημένα υποκείμενα τα οποία θέλουν να κοινωνικοποιήσουν τις αντιστάσεις τους. Επειδή δεν μπορώ να μιλήσω με βεβαιότητα για το πρώτο σημείο, θα σταθώ περισσότερο στα δυο τελευταία.

Ίσως το κυριότερο πρόβλημα του αγώνα αυτού, ειδικά για τις πιο αναρχικές συνιστώσες (οι οποίες ωστόσο εν γνώσει τους συμμετείχαν), είναι ο μεγάλος βαθμός διαμεσολάβησής του. Το ότι ένας αγώνας είναι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο διαμεσολαβημένος σίγουρα δεν μπορεί να αποτελεί την καταδίκη του. Αν σκύψουμε πάνω από τις πραγματικές συνθήκες ενός αγώνα - στην περίπτωση αυτή την εξαθλίωση και την απόγνωση κάποιων ανθρώπων που είναι ουσιαστικά όμηροι ενός κράτους και ενός τρόπου παραγωγής - και τα εμπειρικά, ειδικά του στοιχεία, θα αναγνωρίσουμε πως μερικές φορές η διαμεσολάβηση αποτελεί για τα αγωνιζόμενα υποκείμενα όχι μια άμεση πολιτική επιλογή, αλλά και μια αναγκαστική αναδίπλωση μπροστά στα αδιέξοδα της καθημερινότητας. Το διακύβευμα είναι εν τέλει πως ο αγώνας αυτός οδηγεί στη σύνθεση μιας πιο ανταγωνιστικής κοινότητας αγώνα, σε μικρές αλλά καίριες συνειδητοποιήσεις της ταξικής θέσης των αγωνιζόμενων, του ρόλου των πολιτικών, του ρόλου των μεσάζοντων, του σχεδιασμού του κράτους, της δύναμης της αλληλεγγύης. Πρόκειται για ένα έδαφος αγωνιστικής εμπειρίας πάνω στο οποίο μπορεί να χτιστεί με ασφαλώς ριζοσπαστικότερο τρόπο η μέλλουσα όραση των υποκειμένων αυτών.

Ο χώρος, αλλά και η αριστερά, παρά τη συνθηματολογία τους ("στο όδρομο γεννιούνται οι συνειδήσεις"), προτιμούν να βάζουν το κάρο μπροστά από το άλογο: πρώτα οι άνθρωποι θα συνειδητοποιήσουν πόσο κακό πράγμα είναι η διαμεσολάβηση και το κράτος, και στη συνέχεια θα εξεγερθούν. Πρώτα συνείδηση, μετά αγώνας. Αυτή η απόλυτη

αντιστροφή όρων, αποτελεί ταυτόχρονα ένα άλλοθι για την έλλειψη πραγματικών σχέσεων με αγωνιστικές κοινότητες, όταν αυτές δεν έχουν "ριζοσπαστικά" στοιχεία (δηλαδή δεν ανταποκρίνονται στο εξεγερσιακό φαντασιακό του χώρου ή το αντιστασιακό προφίλ της αριστεράς), αλλά ταυτόχρονα αποτελεί και το όριο της δικιάς μας αντίληψης για τους αγώνες. Αντί να φανταζόμαστε τους αγώνες σαν υπερκαθορισμένα γεγονότα (η εξαθλίωση γεννά αγώνες) - όπως η αριστερά - ή σα βολонταριστικά ξεσπάσματα πραγματικής ανθρωπίνης ουσίας μέσα στην αλλοτρίωση - όπως ο χώρος -, μήπως θα έπρεπε να τα δούμε σαν ιστορική πορεία σύνθεσης; Να εξετάσουμε δηλαδή τον τρόπο με τον οποίο όδυντα υποκείμενα (αγωνιζόμενοι, αλληλέγγυοι, αλλά και εναντιωνόμενοι) αναμετρούν τις δυνάμεις τους σε στιγμές ενός αγώνα και να βγάλουμε συμπεράσματα για το πως η υπόθεση του ανταγωνισμού θα προχωρήσει μέσα από τη σύνθεση εμπειριών των πολιτικών και των κοινωνικών υποκειμένων από πρότερους αγώνες. Αντί να περιμένουμε τη μεγάλη νύχτα, μήπως είναι καλύτερο να συνεχίσουμε να περπατάμε;

Το βάδισμα αυτό δεν έχει όμως ουσία αν δεν είναι μια συχνά οδυνηρή εργασία κριτικής και αυτοκριτικής. Η κριτική αυτή δε βασίζεται σε κάποια ηθικά θέσφατα, αλλά στη διερώτηση για το πως η πορεία αυτή θα συνεχιστεί, το πως θα ισχυροποιήσει περισσότερο τη σύνθεση των αγωνιστικών κομματιών. Πρόκειται λοιπόν για μια διάθεση πολεμική, και όχι για μια ηθικιστική αγανάκτηση.

Σίγουρα το πως θα επηρεάσει ο αγώνας των τριακοσίων κάποια αγωνιζόμενα υποκείμενα μέσα ή έξω από τις διάφορες κοινότητες μεταναστών θα φανεί μονάχα με την πάροδο του χρόνου και εκ των υστέρων. Ο αγώνας αυτός είχε χαρακτηριστικά πρωτοφανή και μοναδικά, τα οποία σίγουρα αλλάζουν σελίδα στην υπόθεση του ανταγωνισμού. Χωρίς να υποτιμώ τη σημασία του, ωστόσο επισημαίνω εδώ κάποια στοιχεία που δείχνουν μια αλλαγή στον τρόπο διαχείρισης παρόμοιων αγώνων από το κράτος, αλλά και τα αδιέξοδα του κόσμου της αλληλεγγύης. Κυρίως στέκομαι σε τρία σημεία: στη μορφή που πήρε ο αγώνας

(απεργία πείνας), στην επιλογή του εδάφους (την υπόθεση της νομικής), και τη στάση του χώρου στην εξέλιξη του αγώνα.

Ήταν λάθος τακτική η επιλογή της απεργίας πείνας; η επιλογή μιας τέτοιας μορφής αγώνα δείχνει ότι τέτοιες μέθοδοι βάζουν μεν το θέμα της βιοεξουσίας στο προσκήνιο, από την άλλη όμως στηρίζονται σε μια αντίληψη των αιτημάτων που είναι ταυτόχρονα κρατιστική αλλά και θεαματική. Η λογική δηλαδή ενός τέτοιου αιτηματικού αγώνα είναι να έρθει το κράτος με εκβιαστικό τρόπο έκθετο απέναντι σε μια αφηρημένα θεωρούμενη κοινωνία των πολιτών, οι οποίοι(ες) θα το εγκαλέσουν για ανθρωπιστικούς λόγους. Όπως φαίνεται, τίποτε από αυτό δε συμβαίνει, και μάλιστα οι δυνάμεις που ήταν έτοιμες να στηρίξουν μια τέτοιας μορφής καμπάνια, φαίνεται ότι είχαν πενιχρούς τρόπους να δημοσιοποιήσουν το λόγο τους απέναντι σε ένα κοινό που παρέμεινε σε όλη τη διάρκεια του αγώνα από εχθρικό έως αδιάφορο. Αυτό αφήνει στο έλεος τους μετανάστες οι οποίοι ίσως τελικά να μην κατάφεραν να κινήσουν το μηχανισμό αυτό παρά μόνο με το θάνατό τους. Βέβαια, όπως φάνηκε εν τέλει, ο αγώνας ήταν στην ουσία μια καλά σκηνοθετημένη σύγκρουση "χαμηλής εντάσεως", η οποία ακολούθησε ένα συγκεκριμένο τελετουργικό, και απευθύνθηκε σε συγκεκριμένα αντανάκλαστικά, τόσο του χώρου και της αριστεράς, όσο και του κράτους. Και αυτό έχει συγκεκριμένες συνέπειες για το πως σκεφτόμαστε τους αγώνες ως τώρα και πως πρέπει να τους σκεφτόμαστε στο εξής.

Αν τελικά το κράτος υποχώρησε την τελευταία στιγμή, αυτό δεν έχει να κάνει με την πίεση των δυνάμεων της αλληλεγγύης, αλλά με την έκθεση του κράτους απέναντι σε μια μεγαλύτερη αρχή (πχ την ευρωπαϊκή ένωση, ή την κοινωνία των πολιτών πιο ευρέως νοούμενη), της οποίας το σκεπτικό είναι ένα τέτοιο ανθρωπιστικό σκεπτικό. Το Ελληνικό κράτος με λίγα λόγια υποχώρησε, όπου υποχώρησε, διότι θεώρησε πως αν αρχίσουν να πεθαίνουν απεργοί πείνας, θα έμενε έκθετο απέναντι στην κριτική από δυτικές τεχνοκρατικές φωνές. Στην ουσία λοιπόν δε μιλάμε για νίκη των απεργών πείνας και των υποστηρικτών τους, αλλά για επίρρωση του ιδεολογικού περικαλύμματος

των "δικαιωμάτων του ανθρώπου" που καλύπτει με ένα μανδύα ανθρωπισμού τους πιο απάνθρωπους νόμους. Αυτή η έκβαση ήταν, θεωρώ, αναπόφευκτη, ακριβώς εξαιτίας της τακτικής η οποία χρησιμοποιήθηκε.

Με λίγα λόγια, το σκεπτικό των δυνάμεων που "ανέλαβαν" τη στήριξη του αγώνα αυτού, ήταν ότι θα έπρεπε να κάνουν μια μεγάλη επικοινωνιακή καμπάνια ενάντια στη σιωπή που προείκασαν ότι θα επιβάλλουν τα ΜΜΕ στο θέμα αυτό. Παρά τις όποιες αναλύσεις τους για το βάθος και το εύρος του ρατσισμού στην ελληνική κοινωνία, έμειναν με το στόμα ανοικτό όταν είδαν πως όχι μόνο δεν υπήρξε τέτοια σιωπή, αλλά αντίθετα τα ΜΜΕ προέβαλλαν ένα απόλυτα επιθετικό λόγο, ο οποίος έκλεισε από την αρχή κάθε περίπτωση παρέμβασης σε αυτό το επίπεδο.

Νομίζω ότι στη βάση αυτής της παρανόησης υπάρχουν δυο σκέψεις-κλειδιά οι οποίες λένε πολλά σε όσους τους αφορά η υπόθεση κίνημα: πρώτον, η επίκληση σε προοδευτικές δυνάμεις και δημοκρατικά αντανάκλαστικά έχει φτάσει το όριό της ως πολιτική τακτική, και, δεύτερον, η άμεση σχέση καταπίεσης-ριζοσπαστικοποίησης είναι αντικειμενιστική αυταπάτη. Όσον αφορά την πρώτη: στη μνητιακή δημοκρατία που ζούμε, και με βάση την επίθεση που έχει αναλάβει να εκπονήσει το πασόκ, είναι λογικό να αίρονται κάποιες βασικές, αλλά άρρητες, πολιτικές συνθήκες της μεταπολίτευσης. Μια από αυτές τις συνθήκες, ίσως η βασικότερη για την πολιτική δράση της αριστεράς, είναι η κατασκευή μιας επίπλαστης "κοινωνίας των πολιτών", στην οποία ανάγεται σε τελευταία ανάλυση η νομιμοποίηση των προοδευτικών λύσεων. Σε αυτό το φανταστικό σύνολο απευθύνεται η αριστερά όταν κάνει τις καθιερωμένες της επικλήσεις στις δημοκρατικές δυνάμεις του τόπου. Η φανταστική αυτή κοινότητα είναι ωστόσο αντανάκλαση πραγματικών πολιτικών συμμαχιών, όπως το μέτωπο των "δημοκρατικών δυνάμεων" που έφερε το πασόκ στην εξουσία στις αρχές της δεκαετίας του 80 και το διατήρησε εκεί με τη λογική του μικρότερου κακού. Η πρακτικά ανύπαρκτη αυτή ομαδοποίηση όμως, έχει δείξει τα όριά της τόσο στο Δεκέμβριο, όσο και σε περιστασιακά γεγονότα του τελευταίου

διαστήματος. Ωστόσο, τα αντανakλαστικά τόσο του χώρου όσο και της αριστεράς, παραμένουν συντονισμένα στη διάστασή της, ακόμα και για μικρού μεγέθους συγκρούσεις. Για παράδειγμα, όταν η αριστερά κατεβαίνει στο δρόμο για να κάνει "εικονικές συγκρούσεις" αναφέρεται σε αυτό το φανταστικό σύνολο, στο οποίο φαντασιώνεται ότι θα καταγγείλει κατόπιν την αστυνομική κτηνωδία. Στην πραγματικότητα όμως, το σύνολο αυτό δεν είναι παρά αυτοί οι ίδιοι. Το πασοκ, αντίθετα, έχει καταλάβει ότι το σύνολο αυτό, αν υπάρχει, είναι πολιτικά και αριθμητικά μηδαμινό, οπότε βασίζει την επίθεσή του σε μια αναγωγή στον κοινό παρονομαστή, μια και ξέρει να χειρίζεται το λαϊκισμό σε όλες του τις εκφάνσεις. Είναι πασιφανές ότι όσο το παιχνίδι παίζεται με όρους μηντιακής αναμέτρησης και αναγωγής στα ανθρωπιστικά αντανakλαστικά των προοδευτικών δυνάμεων, και όχι με πολεμικούς όρους, το παιχνίδι είναι χαμένο.

Αυτό με φέρνει στο δεύτερο σημείο: στη λογική της αριστεράς, αλλά και του χώρου, υπάρχει ένας υπέροχος ανιστορικός αντικειμενισμός, ο οποίος χοντρικά ισχυρίζεται πως η προλεταριοποίηση και εξαθλίωση μεγάλων μαζών οδνηγιά αυτόματα στη ριζοσπαστικοποίησή τους. Μια πρόχειρη αναδρομή στην ιστορία θα δείξει ότι κάτι τέτοιο σίγουρα δεν είναι απαραίτητη συνθήκη. Οι επικλήσεις λοιπόν

για "ταξική αλληλεγγύη" είναι κενές, ελλείπει των πραγματικών διαστάσεων της αλληλεγγύης αυτής. Όταν οι μετανάστες βγαίνουν και λένε ότι αυτή ήταν μια νίκη της εργατικής τάξης, πέρα από το συμβολικό νόημα των λόγων τους που εκστομίστηκαν εν θερμώ, απευθύνονται σε ακριβώς αυτή την εξίσωση. Όμως η εργατική τάξη ήταν συγκλονιστικά απύσχα από τον αγώνα των μεταναστών. Και αν υπολογίσουμε ότι έφαγαν ολόκληρο το παραμύθι των ΜΜΕ, τότε σίγουρα οι έλληνες εργαζόμενοι στη συντριπτική τους πλειοψηφία πίστεψαν ότι ο αγώνας αυτός είναι όχι μόνο ξένος, αλλά και εχθρικός προς τα συμφέροντά τους. Αυτή είναι η λογική του "εδώ δεν έχουμε εμείς δουλειά και δικαιώματα, και κουνιέστε εσείς;", η οποία είναι απλοϊκή μεν, αλλά επίσης είναι άμεση και καλύπτει με την σιδερένια λογική της ένα μεγάλο μέρος εκείνων που θα μπορούσαν να βρεθούν έστω και τύποις αλληλέγγυοι με τον αγώνα αυτόν.

Τέλος, και πολύ σημαντικότερο για την έκβαση του ανταγωνιστικού κινήματος στο εξής, υπάρχει και το εξής ζήτημα: τι τελικά λέει η παρολίγον τραγική απεργία πείνας 300 μεταναστών στην υπόλοιπη κοινότητα των μεταναστών και γενικότερα στα αγωνιζόμενα υποκείμενα; ότι αν θέλουν να δουν έστω και την παραμικρή παραχώρηση από το κράτος, θα πρέπει να τραβήξουν τον αγώνα

τους στα ακραία όρια εκείνα που θέτουν σε κίνδυνο τη σωματική τους ακεραιότητα. Οι μετανάστες πάλεψαν ηρωικά, σίγουρα. Όμως αυτός ο απεγνωσμένος ηρωισμός ανεβάζει τον πήχυ πολύ ψηλά για οποιονδήποτε θέλει να αντιπαλέψει τις αλλαγές στο βιοτικό του επίπεδο. Λέει ουσιαστικά, σε μια αντιστροφή του μηνύματος που θα ήθελε να δώσει: αν δεν είσαι έτοιμος να παίξεις το κεφάλι σου κορώνα γράμματα, καλύτερα να κάτσεις στα αυγά σου. Ταυτόχρονα, απαξιώνει αγώνες λιγότερο θεαματικούς, λιγότερο απεγνωσμένους, λιγότερο τραγικούς, οι οποίοι ωστόσο είναι εκείνοι που τελικά βελτιώνουν τις εργασιακές συνθήκες και την καθημερινότητά μας. Μπορεί τα περιεχόμενα αυτού του αγώνα να ταιριάζουν στα ιδεολογήματα περί θυσίας και αυταπάρνησης που στοιχειώνουν τη μετεμφυλιακή αριστερά και το χώρο, ωστόσο κυφορούν τη μόνιμη ματαίωση, απαισιοδοξία και ηττοπάθεια εκείνη που ευθύνεται για τις μεγαλύτερες ήττες των πολιτικών αυτών δυνάμεων.

Ένας αγώνας που θα είχε περισσότερη σοβαρότητα και ουσία θα διάλεγε σίγουρα και άλλα όπλα. Τα όπλα αυτά δε θα μπορούσαν παρά να πάνε κόντρα όχι μόνο σε κρατικές επιταγές και κοινωνικές υποκρισίες, αλλά και στον ίδιο τον εσωτερικό κατακερματισμό των μεταναστών, τους εθνοτικούς και ταξικούς διαχωρισμούς μέσα στο ίδιο το σώμα του συνόλου των μεταναστών που τους αποτρέπουν από το να διεξάγουν κοινό αγώνα. Ένας τέτοιος σοβαρότερος αγώνας, στον οποίο θα μπορούσαμε να ελέγξουμε και εμείς τη συνέπεια και το βάθος της αλληλεγγύης μας, θα ήταν για παράδειγμα μια καλά οργανωμένη απεργία των μεταναστών σε όλη τη χώρα, ή τουλάχιστον στα αστικά κέντρα στα οποία οι εργασιακές αλλά και διαπροσωπικές σχέσεις είναι άλλης φύσεως.

Ήταν μέγιστο τακτικό λάθος η ιστορία της νομικής. Εδώ δε χρειάζεται να πούμε πολλά. Όταν μια ομάδα ανθρώπων σου λέει ότι θέλει να έρθει στην Αθήνα να κάνει απεργία πείνας, το ερώτημα που σου θέτει ουσιαστικά είναι το εξής: μπορώ να κρατήσω ένα κτήριο το οποίο να έχει δυνατότητες στέγασης τους για το διάστημα στο οποίο θα κάνουν απεργία

πείνας με οποιοδήποτε τρόπο; Οποιαδήποτε σοβαρή απάντηση είναι μονολεκτική: ναι ή όχι. Δεν κρίνονται οι προθέσεις ή η κοινωνική ευαισθησία κανενός. Τα πράγματα είναι απλά. Η δικαιολογία ότι είχαμε την εκτίμηση πως το άσυλο δεν θα καταλυθεί κλπ είναι, πολύ απλά, γελοία. Γιατί εάν υπήρχε τέτοια εκτίμηση, τότε οι λεονταρισμοί που εκστομίστηκαν την παραμονή της άρσης του ασύλου ήταν εν κενώ, ή μάλλον αναγωγές σε μια σχεδόν τελετουργική έκβαση των γεγονότων, η οποία κάνει ένα ξεκάθαρο καταμερισμό εργασίας ανάμεσα στα κομμάτια του κινήματος και τις δυνάμεις του κράτους και της κοινωνίας.

Ήταν ζήτημα η ανάμειξη του χώρου σε αυτή την ιστορία. Για πολλούς λόγους, αλλά κυρίως για τον εξής: ο χώρος απαξιώνει τόσοους άλλους αγώνες διότι είναι τόσο μεσολαβημένοι. Εδώ είχαμε ένα αγώνα ο οποίος είναι ξεκάθαρα αιτηματικός και μάλιστα απέναντι στο κράτος σε βαθμό που δεν παίρνει άλλο. Ήταν άλλωστε γνωστό, με την άνοδο των μεταναστών στην Αθήνα, ότι υπήρχαν διαπραγματεύσεις με το Υ.ΠΡΟ.ΠΟ. Παρόλα αυτά ο χώρος μπλέχτηκε στην ιστορία αυτή - ίσως με ευγενείς διαθέσεις, αλλά κατ' εμέ κυρίως για να εισπράξει την πολιτική υπεραξία από αυτόν τον αγώνα.

Η διάθεση του χώρου να προσδώσει χαρακτηριστικά του πολιτικού του αγώνα σε ήδη αγωνιζόμενες ομάδες χωρίς να έχει ριζώματα μέσα σε αυτές, είναι ένα πρόβλημα που διαγράφεται σαν το σημείο τριβής μέσα στον καταμερισμό εργασίας που υπαινιχθήκαμε παραπάνω. Με ένα συναισθηματικό τρόπο, ο χώρος θέλησε να προσδώσει τα χαρακτηριστικά του σε έναν απόλυτα ηγεμονευμένο αγώνα, μόνο και μόνο διότι θεωρεί ότι έχει την πρωτοκαθεδρία, αν όχι την εργολαβία, στο μεταναστευτικό ζήτημα. Το γεγονός ότι υπήρχε ένας αγώνας τέτοιας έκτασης και τέτοιας αγριότητας, ο οποίος άνοιγε τη δυνατότητα σύγκρουσης με το κράτος, ερέθισε τα αντανakλαστικά του α/α/α χώρου, ο οποίος προσπάθησε εκ των υστέρων να διαμορφώσει την τροπή που θα λάμβανε ο αγώνας αυτός. Το γεγονός αυτό ανοίγει δυο ζητήματα: το πρώτο είναι πως τα αντανakλαστικά αυτά του χώρου τον καθιστούν πλέον εντελώς προβλέψιμο, ακόμα και στους συμμάχους του.

Το δεύτερο, είναι πως τα αντανakλαστικά αυτά είναι ταυτόχρονα απόρροια και αντανάκλαση βαθύτατων πολιτικών αδιεξόδων μέσα στους κόλπους του.

Ας πιάσουμε το πρώτο θέμα εν τάχει. Όταν λέγονταν την προηγούμενη της άρσης του ασύλου πως μέσα στη νομική υπάρχουν σοβαρές δυνάμεις, οι οποίες δε θα πέσουν αμαχητί, ασφαλώς αναφερόταν στο χώρο. Το σκεπτικό, αν δε λαθεύω, ήταν πως η αριστερά θα αναλάβει το πολιτικό κομμάτι και ο χώρος θα αναλάβει τα μπάχαλα. Έτσι απλά, έκαστος εφ' ω ετάχθη. Βέβαια, εδώ επήλθε μια ρήξη, καθώς ο χώρος αισθάνθηκε ριγμένος στην όλη ιστορία, και αντέδρασε τηρώντας κάποιες αποστάσεις.

Το δεύτερο σημείο: όποιος βρισκόταν και άκουγε τα όσα διαμείβονταν στις συνελεύσεις της αναρχίας ειδικά μετά το φιάσκο της νομικής, θα καταλάβαινε πως η απόσταση του χώρου από την πολιτική και κοινωνική πραγματικότητα μεγαλώνει επικίνδυνα. Πέρα από το ιδιοκτησιακό-εργολαβικό σκεπτικό με το οποίο προσεγγίζει το ζήτημα, χαρακτηριστικό που δεν τον αποστασιοποιούσε καθόλου από την αριστερά - έλεγαν δηλαδή κάποιοι να "πάρουμε εμείς τους μετανάστες" να τους πάμε "σε μια δικιά μας, νέα κατάληψη" και γενικά "να τους αναλάβουμε εμείς" - υπήρχε και μια αδυναμία να γίνουν κατανοητές οι πραγματικές δυνάμεις του χώρου. Μια αδυναμία που είναι απότοκη της υπερδιόγκωσης του χώρου σε ποσοτικά αλλά ίσως όχι σε ποιοτικά χαρακτηριστικά μετά το Δεκέμβρη.

Ούτε οι κλασσικές μορφές του χώρου (πχ ανοιχτή συνέλευση) έχουν κάποιο αντίκρουσμα σε αυτή την ιστορία. Έχουμε ξαναπεί και αλλού για την "τυραννία της μορφής", η οποία φάνηκε εδώ σε όλο της το μεγαλείο. Ακούστηκαν πχ σύντροφοι να λένε ότι πρέπει να ανοίξουμε το πολυτεχνείο, να γίνει μια "ανοιχτή συνέλευση μεταναστών" για να έρθουν οι μετανάστες να μιλήσουν. Πέρα από τα εμφανή αλλά αναπάντητα ζητήματα του πράγματος (πχ γιατί άραγε να έρθουν οι μετανάστες; πως να μιλήσουν, ακόμα

και μεταξύ τους;), αυτό λέει πολλά για τον τρόπο με τον οποίο ο χώρος οχυρώνεται πίσω από μορφές πάλης για να δικαιολογήσει την απουσία προσπάθειας δημιουργίας δεσμών στο καθημερινό επίπεδο. Όλα αυτά, συνοδευόμενα από το ιδεολογικό επίχρισμα ότι "εμείς" πάμε στους αγώνες των "άλλων" όχι για να τους εκτρέψουμε ή να τους ηγεμονεύσουμε, αλλά για να τους συμπαρασταθούμε. Οι περιορισμοί και οι αποτυχίες επίσης άλλων μορφών παρέμβασης πχ του δικτύου, ή του στεκιού μεταναστών, πρέπει να μας διδάξουν πολλά. Αυτό που χρειάζεται είναι σύνδεση των αγωνιζομένων υποκειμένων με τα πολιτικά υποκείμενα της αλληλεγγύης μέσα από κοινούς αγώνες (πχ ο αγώνας της καθαρίστριας στη φιλοσοφική και η έμπρακτη αλληλεγγύη κάποιων φοιτητών, αυτός των μικροπωλητών κλπ).

Ο αγώνας αντίθετα των απεργών πείνας, δεν έδωσε εν τέλει κανένα περιθώριο σύνδεσης με κανένα κοινωνικό κομμάτι, πόσο μάλλον τους ίδιους τους απεργούς πείνας, αλλά αναπαρήγαγε μια ήδη τετριμμένη έννοια και πρακτική αλληλεγγύης. Αυτό το βιώσαμε και μεις οι ίδιοι, στο σχιζοφρενικό τρόπο με τον οποίο προσεγγίσαμε τις περιφρουρήσεις, στο ότι δηλαδή πηγαίναμε με μισή καρδιά να υπερασπίσουμε έναν αγώνα με τον οποίο είχαμε πολλά ζητήματα και ανυπέρβλητες ενστάσεις.

Τα σημεία που επεσήμανα σκοπό έχουν να ξεκινήσουν ένα κάποιο διάλογο πάνω σε αυτή την πολύ σημαντική στιγμή του κοινωνικού ανταγωνισμού. Όσα προηγήθηκαν με κανένα τρόπο δε φιλοδοξούν να είναι μια πλήρης - η μια "αντικειμενική" τοποθέτηση πάνω στο ζήτημα. Αποτελούν την οπτική ενός πολιτικοποιημένου ατόμου που ήρθε αντιμέτωπο με μια σειρά από ερωτήματα, πολλά από τα οποία έμειναν χωρίς απάντηση. Όπως είπα και πρωτύτερα, οι επιπτώσεις αυτού του αγώνα θα φανούν μόνο σε βάθος χρόνου. Χωρίς όμως τη ζωντανή μνήμη της εκ των έσω κριτικής, στιγμές σαν και αυτή θα καταδικαστούν για άλλη μια φορά στη λήθη.

ΣΥΜΕΩΝ ΒΑΤΑΛΟΣ

Η παρακάτω σειρά κειμένων αφορά την πολυετή πορεία της κοινότητας αγώνα ντόπιων αλληλέγγυων και μεταναστών μικροπωλητών που σχηματίστηκε στην ΑΣΟΕΕ με αφορμή τις συνεχείς κατασταλτικές επιθέσεις του κράτους εναντίον των δεύτερων μπροστά από τη σχολή. Το πρώτο κείμενο, γραμμένο την άνοιξη του 2012, καταγράφει τις απαρχές του αγώνα, ενώ κατά τη διάρκειά του η συνέλευσή μας πήρε και μια σειρά από συνεντεύξεις από μικροπωλητές που συμμετείχαν ενεργά σε αυτόν, επιχειρώντας να δώσει τον λόγο απευθείας στο υποκείμενο του αγώνα. Το τελευταίο κείμενο γράφεται το καλοκαίρι του 2015 κι απολογίζει το άνοιγμα της αυτόνομης κοινότητας αγώνα της ΑΣΟΕΕ προς τον δημόσιο χώρο του κέντρου της Αθήνας μέσα από την διεκδίκηση χαρτιών και κλεισίματος των κέντρων κράτησης. Όλα αυτά τα χρόνια, η συνέλευσή μας ιεράρχησε ψηλά την υλική και πολιτική στήριξη αυτής της κοινότητας, κυκλοφορώντας τις εμπειρίες μέσα από αυτήν ως ανταγωνιστικό παράδειγμα για το πώς μπορούν να συνδεθούν ντόπιοι/ντόπιες και μετανάστ(ρι)ες μέσα στο πεδίο του καθημερινού αγώνα. Τα κείμενά που παραθέτουμε εδώ δημοσιεύθηκαν αρχικά στα τεύχη 2, 3, 5 και 8 της Σφήκας, ενώ η αφίσα αλληλεγγύης που ακολουθεί παρακάτω κολλήθηκε τον Απρίλιο του 2014.

ΚΟΙΝΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΝΤΟΠΙΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ (ΚΑΙ ΠΑΝΚ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΑΣΟΕΕ)

Αρχικά θα θέλαμε να χαιρετήσουμε όλους αυτούς που μας βοηθάνε να ζούμε με ελευθερία στην Ελλάδα. Γιατί ζούμε σε μια πολύ δύσκολη συνθήκη με την αστυνομία από τη μια και τους φασίστες από την άλλη που μας κυνηγάνε σε κάθε στιγμή. Ερχόμαστε αντιμέτωποι με τους φασίστες κάθε φορά που βρισκόμαστε στο δρόμο. Το ίδιο και με την αστυνομία που μας βασανίζει και μας παίρνει τα χρήματα μας, χωρίς κανένα πρόβλημα. Δεν ξέρουμε πια τι να κάνουμε, φοβόμαστε και υποφέρουμε. Όλοι οι μετανάστες είναι πολύ φοβισμένοι με αυτή την κατάσταση.

Ερχόμαστε καθημερινά αντιμέτωποι με έναν επιθετικό ρατσισμό από ένα κομμάτι της κοινωνίας και κυρίως από την αστυνομία. Οι αστυνομικοί εισβάλλουν στα σπίτια μας και μας παίρνουν τα χρήματα και τα πράγματά μας. Οι φασίστες και η αστυνομία κυνηγούν κάθε στιγμή τους μετανάστες. Ειδικά τη νύχτα γυρίζουν στις γειτονιές ψάχνοντας μετανάστες για να τους χτυπήσουν. Τις πιο πολλές φορές με πολιτική ταυτότητα παρουσιάζονται ως αστυνομικοί, ζητάνε τα χαρτιά μας και αφού μας τα σκίσουν αρχίζουν να μας ξυλοκοπούν. Πραγματικά κάθε φορά δεν μπορούμε να ξέρουμε αν αυτοί που έχουμε απέναντι μας είναι φασίστες ή αστυνομικοί.

Για λόγους οικονομικούς και λόγους πολέμου αναγκαστήκαμε να εγκαταλείψουμε τις χώρες μας για να έρθουμε να ζήσουμε στην Ευρώπη, πιο συγκεκριμένα στην Ελλάδα, για να ζήσουμε με αξιοπρέπεια, ειρήνη και ελευθερία. Οι δραστηριότητές μας είναι απλά και μόνο το μικρεμπόριο περιπλανώμενοι στους δρόμους. Αυτή μας η δραστηριοποίηση μας επιτρέπει να πληρώνουμε το νοίκι, το φαγητό μας, κλπ. Για αυτό και ζητάμε από τη κοινωνία και τις ελληνικές αρχές να μας αφήσουν να ζήσουμε με αξιοπρέπεια, ελευθερία και σεβασμό. Και ένα μεγάλο ευχαριστώ σε αυτούς/ες που μας καταλαβαίνουν και μας στέκονται αλληλέγγυοι/ες.

ΟΧΙ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΒΙΑ

μετανάστες μικροπωλητές

Μέχρι να φτάσουμε στο πρώτο κείμενο των μεταναστών μικροπωλητών της ΑΣΟΕΕ, υπάρχει μια προϊστορία περίπου πέντε χρόνων, μέσα στα οποία οι επιθέσεις των μπάτσων σταδιακά αυξάνονται. Μέχρι και πριν δύο χρόνια, όταν υπήρχαν ακόμα μικροπωλητές στην πλατεία Βικτωρίας, το παιχνίδι παιζόταν κυρίως εκεί. Οι επιθέσεις των μπάτσων ήταν πιο σποραδικές, κλιμακώνονταν βέβαια πάντοτε δυο-τρεις βδομάδες πριν τις γιορτές των χριστουγέννων. Συνήθως πραγματοποιούνταν από δημοτόμπατσους και πεζές περιπολίες, οι οποίες ήταν σχετικά εύκολο να εκδιωχθούν από τον αλληλέγγυο κόσμο της ΑΣΟΕΕ όταν ξεμύτιζαν στην Πατνσίων, όπως και γινότανε. Οι νέες ομάδες καταστολής (δέλτα), η ολοένα εντεινόμενη αστυνομοκρατία στο κέντρο της πόλης (κομμάτι του σχεδίου περί καθαρής Αθήνας κτλ), και η μη λειτουργία του σταθμού της Βικτωρίας για πάνω από ένα χρόνο, συντελούν σιγά-σιγά στο να περιοριστούν οι μικροπωλητές στην Πατνσίων και στην Μαυροματαιών, από όπου η πρόσβαση στο άσυλο της ΑΣΟΕΕ είναι πιο γρήγορη. Όλο αυτό τον καιρό, μέσα από την άμυνα απέναντι στις επιθέσεις, μέσα από μικροφωνικές και μοιράσματα πολύγλωσσων κειμένων δημιουργούνται σιγά-σιγά σχέσεις μεταξύ αλληλέγγυων από την ΑΣΟΕΕ και μεταναστών, οι οποίοι αρχίζουν και αυτοί να συγκρούονται με τους μπάτσους όταν εφορμούν οι

αλληλέγγυοι. Κάτι που δυσκόλευε, παλαιότερα, τη μόνιμη δημιουργία σχέσεων ήταν ότι πολλοί μετανάστες απλά περνούσαν από την Ελλάδα στην προσπάθεια τους να πάνε σε κάποια άλλη ευρωπαϊκή χώρα, και έτσι ο κόσμος γύρω από την ΑΣΟΕΕ ανακυκλωνόταν σχετικά γρήγορα, πράγμα που έχει αλλάξει τώρα καθώς μέσα στο ευρύτερο κλίμα της κρίσης και της δυσκολίας να περάσουν σε κάποια άλλη χώρα πολλοί από αυτούς έχουν ξεμείνει εδώ.

Φέτος οι επιθέσεις γύρω από την ΑΣΟΕΕ ξεκινούν, κλασικά, πριν τις γιορτές, αλλά, και λόγω της χρόνιας αντίστασης, με πιο πολλές δυνάμεις. Ο δήμος Αθηναίων έχει πλέον στη διάθεση του από το υπουργείο ΠΡΟ.ΠΟ δύο διμοιρίες ματ για το συγκεκριμένο σκοπό, τις οποίες και χρησιμοποιεί στην ΑΣΟΕΕ και τη Νομική, όπου υπάρχει και η μεγαλύτερη αντίσταση. Έτσι, βλέπουμε επιθέσεις των ματ συνοδεία πολυάριθμων δημοτόμπατσων με κράνη, και επιθέσεις ασφαλιτών σχεδόν καθημερινά. Σε εκείνο το διάστημα, γίνονται τρεις κοινές συνελεύσεις με τους μικροπωλητές, οι οποίες καταρχήν μένουν στα ευχαριστήρια από τη μεριά τους και στην εξήγηση των αλληλέγγυων του γιατί απαντάμε σε αυτές τις επιθέσεις, ώστε να μην δημιουργηθεί η αντίληψη ότι οι αλληλέγγυοι παίρνουν το ρόλο του "προστάτη". Παίρνεται η απόφαση από τους μικροπωλητές να αγοράσουν κράνη και παλούκια τα οποία να

χρησιμοποιούν για την αυτοπροστασία τους σε μελλοντικές συγκρούσεις. Ο αλληλέγγυος κόσμος της ΑΣΟΕΕ διοργανώνει με πολύ μεγάλη συχνότητα μικροφωνικές στο προαύλιο, μοιράζει κείμενα σε φοιτητές και περαστικούς, και προσπαθεί να είναι σε επαγρύπνηση, καθώς οι επιθέσεις γίνονται κυρίως τις πρωινές ώρες. Κατά την διάρκεια μιας τέτοιας μικροφωνικής, πραγματοποιείται επίθεση από μία διμοιρία των ματ και μια διμοιρία υμετ. Κατά την διάρκεια της σύγκρουσης πετάγονται και χημικά στο προαύλιο της ΑΣΟΕΕ. Μετά την εκδίωξη των διμοιριών, και με πρωτοβουλία των μεταναστών, αγοράζονται μπύρες και υπό τους ήχους της μικροφωνικής στήνεται ένα αυτοσχέδιο γλέντι. Να πούμε εδώ ότι τα σαββατοκύριακα και τα Χριστούγεννα, όταν και η σχολή είναι άδεια, οι επιθέσεις των μπάτσων είναι σχεδόν καθημερινές.

Κάπως έτσι ανοίγει η σχολή μετά τις γιορτές και η πεποίθηση είναι ότι τα πράγματα μάλλον θα χαλαρώσουν. Όμως, από την πρώτη κιόλας μέρα ξεκινούν καθημερινές επιθέσεις με ματ και μηχανές στην Πατησίων. Ο πρύτανης, ο οποίος σαφέστατα είναι σε επικοινωνία με την ΓΑΔΑ, αποφασίζει να κλείσει την κεντρική είσοδο της ΑΣΟΕΕ στην Πατησίων. Με αυτό τον τρόπο κλείνει την πιο γρήγορη πρόσβαση στο άσυλο για τους μικροπωλητές και αναγκάζει τους αλληλέγγυους να χρησιμοποιήσουν τις πλαϊνές εισόδους, πράγμα άκρως επικίνδυνο καθώς σε τυχόν σύγκρουση στην Πατησίων μπορούν να κλειστούν εκτός σχολής σε επίθεση των μπάτσων από τα μετόπισθεν. Προφανώς και το λουκέτο σπάει από την πρώτη μέρα. Αλλά ξαναμπάνει εκεί το ίδιο βράδυ από την πρυτανεία. Καινούργιο κείμενο, διοργανώνονται σχεδόν καθημερινά μικροφωνικές και μοιράσματα, βγαίνει πρωινή βάρδια για το “άνοιγμα” της κεντρικής πύλης, και καταλαμβάνεται η πρυτανεία της ΑΣΟΕΕ, όπου πρύτανης και αντιπρύτανης μας λένε ότι η πόρτα θα κλείνει κάθε βράδυ και εσείς κάντε ό,τι κάνετε έτσι κι αλλιώς. Επίσης, τους ασκείται πίεση να τοποθετηθούν δημόσια για την κατάσταση και να καταδικάσουν τις επιθέσεις των μπάτσων ως κατάλυση του ασύλου.

Εδώ να κάνουμε μια παρένθεση για να εξηγήσουμε την κατάσταση στην ΑΣΟΕΕ. Η πρυτανεία της σχολής, σε πλήρη σύμπνοια με την αστυνομία, κλείνει την σχολή για “λόγους ασφαλείας” όταν υπάρχουν γενικές απεργίες με καλέσματα στο Πεδίο του Άρεως, και κάθε 17 Νοέμβρη βγάζει τελικά λόγο που προφανώς, δεν είχαμε και αυταπάτες, δεν καταδικάζει τις επιθέσεις των μπάτσων, αλλά τις χαρακτηρίζει “ενέργειες αρμόδιων φορέων”. Αυτή η ίδια πρυτανεία μιλά μεν με συμπαθητικά λόγια για τους κατατρεγμένους μετανάστες, αλλά βρίσκει τον εαυτό της θύμα μιας ανύπαρκτης μεταναστευτικής πολιτικής και νίπτει τας χείρας της καλώντας σε καταδίκη της βίας.

Παρόμοιο λόγο βγάζουν και οι διοικητικοί υπάλληλοι, ενώ οι κατά καιρούς ανακοινώσεις των μελών ΔΕΠ είναι ακόμα πιο άθλιες, καθώς σκόπιμα συνδέουν μικροκλοπές με την δραστηριότητα των μικροπωλητών και καλούν την πολιτεία να πάρει μέτρα. Η άποψη των μελών ΔΕΠ περί της εικόνας του πανεπιστημίου είναι μάλλον, μετά την αδιαφορία, η επικρατέστερη ανάμεσα στους φοιτητές, καθώς καθηγητές και φοιτητές καριερίστες έχουν στο μυαλό τους την εικόνα των πανεπιστημίων του εξωτερικού και οι μικροπωλητές τους την χαλάνε. Όσο για τα μίντια και τις πολύ συχνές αναφορές στο άντρο “παραιομπορίου της ΑΣΟΕΕ” δεν χρειάζεται καν να γίνει λόγος.

Μετά από μια εβδομάδα συνεχών ανοιγμάτων της πύλης, η πρυτανεία τελικά σταματά την προσπάθεια αυτή. Να πούμε ότι στη συνέλευση των αλληλέγγυων φοιτητών, στην οποία μετά από κάποια ώρα έρχονται και οι μικροπωλητές, αποφασίζεται από κοινού η αλλαγή στάσης στο δρόμο εναντίον των μπάτσων. Δηλαδή, εφόσον οι μετανάστες έχουν προλάβει να μπουν στο προαύλιο της σχολής χωρίς πρόβλημα, δεν υπάρχει λόγος για σύγκρουση εφόσον οι μπάτσοι έχουν υπεροπλία. Αντί αυτού αποφασίζεται να κλείνει η Πατησίων αφού αποχωρήσουν οι μπάτσοι, σε ένδειξη ότι κάθε επίθεση δεν θα έχει κόστος μόνο 5 λεπτών, αλλά θα δημιουργεί κομπούζιο στην πόλη για πολλή περισσότερη ώρα.

Στην περίοδο της εξεταστικής, η συνέλευση αλληλέγγυων φοιτητών σταματά την δράση

της και ο αλληλέγγυος κόσμος από το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι της ΑΣΟΕΕ, μαζί με συντρόφους από κατελιημμένους χώρους της γύρω περιοχής, καλεί κοινή συνέλευση με τους μικροπωλητές, η οποία γίνεται πλέον τακτικά. Εδώ να πούμε ότι και σε αυτή, όπως και σε όλες τις συνελεύσεις που προηγήθηκαν, και μιας και οι μετανάστες είναι κυρίως από την Σενεγάλη και το Μπαγκλαντές, οι τοποθετήσεις όλων μεταφράζονται στα Γαλλικά, τα Ελληνικά ή Αγγλικά αν χρειαστεί, από τους αλληλέγγυους και μετά από κάποιους μετανάστες στα μπαγκλαντεσιανά ή σε όποια άλλη γλώσσα είναι κατανοητή από τους άλλους μετανάστες, ώστε όλοι όσοι παραβρίσκονται να κατανοούν την συζήτηση. Ένας βασικός λόγος για το οποίο γίνεται αυτό είναι για να σπάσουν με κάποιο τρόπο οι σχέσεις ιεραρχίας και διαμεσολάβησης που δημιουργούνται και ανάμεσα στους μετανάστες, και να μην αφήσουμε απλώς εκείνους που καταλαβαίνουν καλύτερα τη γλώσσα να κάνουν όλες τις συνεννοήσεις και να πάρουν όλες τις αποφάσεις εκ μέρους των υπολοίπων.

Το κείμενο που παρατίθεται στην αρχή του άρθρου γράφτηκε από κάποιους μετανάστες από την Σενεγάλη και αφού διαβάστηκε και κατανοήθηκε από όλους και υπήρξαν κάποιες προσθήκες, βγήκε από κοινού από όλους τους μικροπωλητές που ήταν στην συνέλευση. Στο αρχικό μάλιστα κείμενο αναφερόταν ότι οι Σενεγαλέζοι είναι "καλοί άνθρωποι και όπου και αν έχουν πάει δεν έχουν δημιουργήσει κάποιο πρόβλημα". Εκεί μπήκε από κάποιο αλληλέγγυο η ερώτηση "πώς θέλετε να γραφτεί αυτό ακριβώς, αφού είναι και τα παιδιά από το Μπαγκλαντές, ότι και αυτοί πχ είναι καλοί;" Η άμεση απάντηση ήταν ότι "είμαστε όλοι οι μετανάστες μαζί". Δυο χρόνια περίπου πιο πριν, όταν μετά το άκουσμα μιας επίθεσης ρωτήσαμε κάποια από τα παιδιά από την Σενεγάλη αν είναι καλά, η απάντηση, με ψιλοαδιάφορο ύφος, ήταν "είμαστε μια χαρά εμείς, ε, κάποιον από το Μπαγκλαντές πιάσανε...". Η καταστολή όπως φαίνεται ενώνει...

Μέχρι στιγμής από αυτή την συνέλευση, στην οποία συμμετέχουν περίπου 30 μικροπωλητές, έχει διοργανωθεί μια από κοινού μικροφωνική στην Πατνσιών, στην οποία μοίραζαν οι ίδιοι

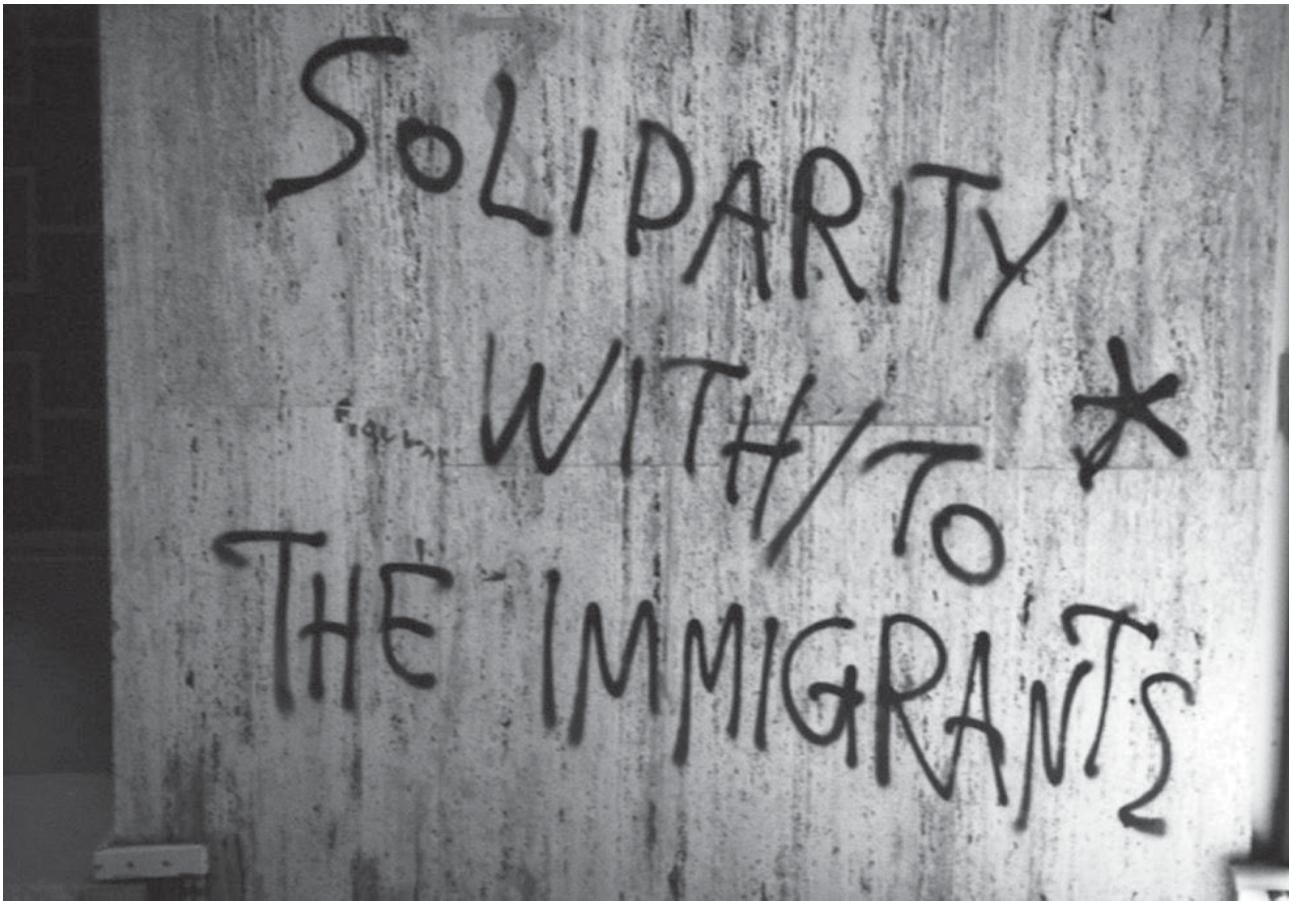
το κείμενό τους στα λεωφορεία και τρόλεϊ, τα οποία και σταματούσαμε με πανό. Φτιάξαν οι ίδιοι, στα Γαλλικά και Μπαγκλαντεσιανά, πανό, τα οποία τα βάζουν κάθε πρωί στα κάγκελα της ΑΣΟΕΕ και τα βγάζουν κάθε βράδυ, για να μην γίνουν εύκολη λεία σε τυχόν φασιστοειδή που ίσως περάσουν από εκεί. Πραγματοποιήθηκε επίσης, με πολύ μεγάλη συμμετοχή κόσμου, από κοινού μικροφωνική και στην πλατεία Βικτώριας με τους μετανάστες να ζητούν την επανάληψη παρόμοιων δράσεων. Σε μια από τις τελευταίες συνελεύσεις παραβρέθηκε και μία δικηγόρος και ορομολογήθηκε σεμινάριο ενημέρωσης, παράλληλα με μια καταγραφή των πιο συχνών ερωτήσεων και νομικών διευκρινίσεων σε σχέση με τις ανάγκες των μεταναστών. Πράγμα πολύ σημαντικό, καθώς είχε ζητηθεί και από τους ίδιους τους μετανάστες, αλλά και καθώς η άγνοια νομικών θεμάτων φάνηκε και μεταξύ των αλληλέγγυων.

Το τελευταίο χρονικό διάστημα παρατηρήθηκε αρχικά μια ύφεση των επιθέσεων και μια μικρή επιχειρησιακή αλλαγή τους, αφού χρησιμοποιούνταν κατά κόρον ασφαλίτες, οι οποίοι έχουν εισέλθει ακόμα και στο προαύλιο της σχολής, έχουν πάρει πράγματα και έχουν πραγματοποιήσει και σύλληψη όταν δεν υπήρχαν αλληλέγγυοι. Από την δεύτερη εβδομάδα του Μαρτίου όμως, και αφού είχαν υπάρξει δημοσιεύματα στα οποία ο Καμίνης ζητούσε μόνιμη παρουσία ματ στην ΑΣΟΕΕ και στην Νομική, υπήρξε για μια εβδομάδα σχεδόν καθημερινά κλούβα των ματ στην Πατνσιών κοντά στην ΑΣΟΕΕ. Να πούμε εδώ ότι προς το παρόν οι μικροπωλητές, σε περίπτωση που δεν υπάρχουν αλληλέγγυοι, υποχωρούν στην ΑΣΟΕΕ και δεν συγκρούονται. Δεν ξέρουν, όπως μας είπαν πρόσφατα, τι να κάνουν σε περίπτωση που μπουν τα Ματ μέσα.

Γενικά, ό,τι επιχειρησιακές αλλαγές να κανονίζουν οι μπάτσοι, αυτό το οποίο διαφαίνεται σαν κλίμα, και μέσα από τα ΜΜΕ, είναι ότι υπάρχει πρόθεση να "καθαρίσει" το κέντρο της Αθήνας, και η περίπτωση της ΑΣΟΕΕ, με την από κοινού αντίσταση μεταναστών και αλληλέγγυων, είναι ένα από τα κομβικά σημεία με τα οποία θέλουν να ξεπερδέουν. Τυχόν μονιμοποίηση κλούβας των ματ και αποδοχή της από τους φοιτητές και τον κόσμο της

περιοχής, θα είναι σίγουρα μια ήττα. Η μεγαλύτερη προβληματική του όλου αγώνα είναι η πλήρης αδιαφορία, στην καλύτερη περίπτωση, των φοιτητών της ΑΣΟΕΕ, με αποτέλεσμα όλο το βάρος της κατάστασης να πέφτει πάνω στους ώμους ελάχιστων ατόμων. Με τις επιθέσεις των μπάτσων να είναι σχεδόν καθημερινές και να πραγματοποιούνται συνήθως τις πρωινές ώρες, υπάρχει πρόβλημα μόνιμης παρουσίας αλληλέγγυου κόσμου και κάποιες φορές απομένουν να υπερασπιστούν το άσυλο μόνο οι μετανάστες. Πράγμα από το οποίο μπορεί εύκολα να προκύψει κάποια κατάσταση που να χρησιμοποιηθεί σαν πρόσχημα για πιο άγρια καταστολή και κατάλυση του ασύλου, το οποίο εν τέλει δεν υφίσταται αν δεν υπάρχει κόσμος να το υπερασπιστεί.

scar - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2012

ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΤΑΚΑ ΕΩΣ ΤΟ ΝΤΑΚΑΡ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΥΣ ΝΤΑΝΓΚΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΑΖΙ.

ΚΑΠΟΙΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΝΤΟΠΙΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΣΤΗΝ ΑΣΟΕΕ

Το τελευταίο μου κείμενο σε σχέση με τον κοινό αγώνα ντόπιων και μεταναστών στην ασοεε είχε γραφτεί ένα ολόκληρο χρόνο πριν, όταν η συνέλευση μεταναστών και αλληλέγγυων έκανε ακόμα τα πρώτα της βήματα. Από τότε έχουν συμβεί πολλά: συνεχείς, και κατά καιρούς καθημερινές, αστυνομικές επιθέσεις με ξυλοδαρμούς και συλλήψεις, καθώς και αρκετές συγκρούσεις με ματ, μηχανόμητσους και ασφαλίτες, με τους τελευταίους να παίρνουν πόστα γύρω από την σχολή ή κάτω από σπίτια μεταναστών από τις 6 το πρωί σε καθημερινό επίπεδο. Οι αστυνομικές επιχειρήσεις συνοδεύονται επίσης από πολεοδομικές “παρεμβάσεις”: η στάση του λεωφορείου απομακρύνθηκε από τη σχολή και χτίστηκαν παρτέρια με εντολή της πρυτανείας με σκοπό να περιοριστεί ο χώρος των μικροπωλητών. Αποκορύφωμα αυτής της επίθεσης ήταν η εισβολή της αστυνομίας στη σχολή, μέσα στις γιορτές των Χριστουγέννων, κατά την οποία συνελήφθησαν 16 μετανάστες-μικροπωλητές και έψαξαν το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι, τα

γραφεία όλων των παρατάξεων αλλά ακόμα και τις αίθουσες πληροφορικής και άλλα γραφεία στην προσπάθεια τους να βρουν τις “αποθήκες” όπου στοιβάζουν την πραμάτεια τους οι μικροπωλητές. Ακολούθησε η δολοφονία του Σενεγαλέζου μικροπωλητή Babacar Ndiaye στο Θησείο και οι δράσεις της συνέλευσης² σε απάντησή της, με άμεση μικροφωνική και πορεία μερικές εβδομάδες μετά. Ανάμεσα σε όλα αυτά, είχαμε δεκάδες πολύωρες παρουσίες στα δικαστήρια για τις κατά καιρό συλλήψεις, και ταυτόχρονα μια εβδομαδιαία κοινή συνέλευση ντόπιων και μεταναστών, η οποία έθετε και θέτει πάμπολους πρωτόγνωρους προβληματισμούς καθώς παρόμοιες εμπειρίες του κινήματος είναι πολύ λίγες. Όπως είναι κατανοητό, μια πλήρης και διεξοδική αποτίμηση του έως τώρα αγώνα θέλει πολλές σελίδες και αυτό λογικά θα γίνει κάποια στιγμή στο μέλλον από την ίδια την συνέλευση. Στο παρακάτω κείμενο θα προσπαθήσω να εκθέσω κάποια από τα σημαντικότερα ζητήματα, προβληματισμούς ή εμπειρίες που έχω βιώσει από την συμμετοχή

1 Οι μπάτσοι στα μπαγκλαντεσιανά. Στο άκουσμα αυτής της λέξης όλοι οι μικροπωλητές της ασοεε ενωμένοι παίρνουν θέσεις μάχης απέναντι στην αστυνομία.

2 Την επόμενη της δολοφονίας σε έκτακτη συνέλευση, πλαισιωμένη από αρκετούς Σενεγαλέζους που έμαθαν μέσω φίλων τους ακόμα και την τελευταία στιγμή, αποφασίζεται μικροφωνική στο Θησείο. Σε αυτή την συνέλευση συμμετέχουν και κάποιοι από τους αρχηγούς μιας θρησκευτικής κοινότητας των Σενεγαλέζων (μέλη της οποίας είναι αρκετοί από τους μετανάστες της συνέλευσης ασοεε), οι οποίοι δεν ήθελαν να γίνει η μικροφωνική, καθώς κάποιος αρχηγός τους είχε εκείνη την ώρα ραντεβού με τον Πέτρο Κωνσταντίνου του ΣΕΚ για “να δούνε τι θα κάνουν”. Στην δεύτερη διευρυμένη συνέλευση της ασοεε, που συμμετείχαν πάνω από 200 μετανάστες, ο αλληλέγγυος κόσμος δεν ήταν προετοιμασμένος για τα παιχνίδια της κοινότητας, καθώς ήταν μια εντελώς πρωτόγνωρη εμπειρία. Έχοντας λοιπόν ήδη κανονίσει συγκέντρωση με το ΣΕΚ έξω από το δημαρχείο, με αίτημα να ζητήσει την συγνώμη ο Καμίνης και δήθεν συζήτηση μαζί του για άδειες μικροπωλητών, οι αρχηγοί της κοινότητας δε θέλανε να γίνει κάτι διαφορετικό όπως η πορεία που προτάθηκε από τους αλληλέγγυους. Το αμφιθέατρο θύμιζε φοιτητική συνέλευση, με τους αρχηγούς της κοινότητας να παίζουν τον ρόλο των εαακ, προσπαθώντας με διάφορους τρόπους να φυλλορροήσουν η συνέλευση πριν αποφασιστεί οτιδήποτε και να φοβίσει τους μετανάστες που δε γνώριζαν την συνέλευση της ασοεε με τοποθετήσεις που καταδίκαιαν την βία και δεν αναγνώριζαν καμιά αστυνομική αδικία. Ενδιαφέρον σε εκείνο το σημείο είχαν κάποιες τοποθετήσεις μεταναστών, τόσο της ασοεε αλλά και άλλων που μίλησαν για τις επιθέσεις και το ρατσισμό της αστυνομίας που βιώνουν καθημερινά. Οι αλληλέγγυοι τελικά δεν καταφέραμε να παρακάμψουμε τα παιχνίδια της κοινότητας και αναλωθήκαμε σ έναν τσακωμό προσπαθώντας να ξεσκεπάσουμε στα μάτια όλων τον πραγματικό ρόλο των αρχηγών της κοινότητας. Τελικά η πορεία αποφασίζεται από επόμενη διευρυμένη συνέλευση, με μικρότερη προσέλευση, και γίνεται δύο βδομάδες μετά την δολοφονία. Λόγω της καθυστέρησης, της ορμής που χάθηκε και του βροχερού καιρού, δεν είχε τη δυναμική που θα μπορούσε να έχει, αλλά η όλη διαδικασία ήταν σίγουρα μια πολύτιμη εμπειρία.

μου στην κοινότητα αγώνα της ασοεε. Κυρίως αυτά τα οποία πιστεύω ότι έχουν κάποια χρησιμότητα για το κίνημα σήμερα.

Στη συνέλευση συμμετέχει η πλειοψηφία των μεταναστών-μικροπωλητών που εργάζονται έξω από την ασοεε, μετανάστες κυρίως από την Σενεγάλη, το Μπαγκλαντές και την Νιγηρία, καθώς και κάποιοι Σενεγαλέζοι μετανάστες που δεν εργάζονται έξω από τη σχολή, αλλά γνώρισαν τη συνέλευση από τις διευρυμένες συνελεύσεις που πραγματοποιήθηκαν με αφορμή την όλοφονία του Babacar Ndiaye. Τέλος, συμμετέχουν και λίγοι/ες αλληλέγγυοι/ες, που προέρχονται από την ασοεε και τις δύο γειτονικές καταλήψεις.

Όπως γίνεται κατανοητό, μια τέτοια συνέλευση μεταξύ αλληλέγγυων και μεταναστών από διάφορες περιοχές του πλανήτη, με διαφορετικές ιδέες, βιώματα, κοινωνικές σχέσεις και γλώσσες, η οποία δημιουργήθηκε εξαιτίας της καταστολής και για να δώσει έναν αγώνα επιβίωσης, έχει δυστυχώς εξ αρχής διαφορετικές ταχύτητες και άτυπες ιεραρχίες. Το βάρος του ξεπεράσματος αυτών των ζητημάτων πέφτει κυρίως στις πλάτες των αλληλέγγυων και όσων, ελάχιστων, μεταναστών έχουν εμπειρία οριζόντιων διαδικασιών. Η λύση που έχει βρεθεί προκειμένου να συζητηθούν όλα αυτά τα ζητήματα, είναι μια τακτική, ξεχωριστή, συνέλευση αλληλέγγυων. Στη συνέλευση αυτή, δίνεται η ευκαιρία να μετρηθούν οι δυνάμεις και να δούμε τί μπορεί να σηκώσει η συνέλευση, να γνωριστούμε καλύτερα και να ανταλλάξουμε απόψεις και οπτικές για τον αγώνα, καθώς οι αλληλέγγυοι δεν αποτελούσαν ποτέ μια συνεκτική πολιτική ομάδα με κοινές απόψεις και maximum συμφωνίες.

Ένα σημαντικό αποτέλεσμα της παραπάνω επιλογής, που σπάει κατά κάποιο τρόπο τις διαφορετικές ταχύτητες μέσα στην κοινή συνέλευση, είναι ότι οι αλληλέγγυοι έχουμε έτσι μια κάπως συμφωνημένη, κοινή, θέση για πράγματα που θα συζητήσουμε, και έτσι δε μονοπωλούμε κάθε φορά την συνέλευση με δικές μας διαφορετικές τοποθετήσεις. Όταν ο χρόνος της κοινής συνέλευσης είναι δυο με δυόμισι ώρες και κάθε τοποθέτηση ακούγεται σε

πέντε γλώσσες, τον ανταλλάσσουμε απόψεις μεταξύ μας οι αλληλέγγυοι με τοποθετήσεις που πολλές φορές ίσως ξεκινούν από πολιτικά σκεπτικά τα οποία είναι μακρινά ή άγνωστα για την πλειοψηφία των μεταναστών, σίγουρα δε βοηθάει στο να ξεπεραστούν οι διαφορετικές ταχύτητες. Το να εμπλακούν όσο το δυνατόν πιο πολλά άτομα ενεργά στη συνέλευση, να μιλήσουν και να προτείνουν πράγματα, είναι, επίσης, ένα από τα κρίσιμα στοιχεία της. Μια τέτοια συνέλευση θα μπορούσε πολύ εύκολα, υπό άλλες συνθήκες, να καταλήξει στο να κάνουν οι μετανάστες ό,τι προτείνουν κάποιοι "αρχηγοί" τους, ή οι αλληλέγγυοι, τους οποίους εμπιστεύονται γιατί είναι ντόπιοι και "ξέρουν καλύτερα" (μια αντίληψη που υπήρχε αρχικά σε μεγάλο βαθμό). Το να μιλάμε οι αλληλέγγυοι λιγότερο, να αφήνουμε χώρο, να μην πιανόμαστε από την πρώτη τοποθέτηση μετανάστη με την οποία για κάποιο λόγο συμφωνούμε και να την προμοτάρουμε με τον λόγο μας, ο οποίος δυστυχώς έχει άλλη βαρύτητα, ήταν μια καλή αρχή.

Ένα άλλο ζήτημα αφορά το κόσμο που μεταφράζει και το γεγονός ότι πρέπει να εναλλάσσεται, όσο αυτό είναι δυνατόν, για να σπάει και αυτός ο ρόλος. Δημιουργήθηκαν, για παράδειγμα, κάποια θέματα στην αρχή, όταν, τόσο αλληλέγγυοι/ες όσο και μετανάστες που μετέφραζαν, τοποθετούνταν αμέσως και πριν μεταφράσουν την προηγούμενη τοποθέτηση, ενισχύοντας έτσι τις άτυπες ιεραρχίες.

Το να βγεί ένα πραγματικά από κοινού κείμενο, ήταν επίσης ένα πράγμα που χρειαζόταν φαντασία, καθώς, πέρα από τις λίγες περιπτώσεις που κάποιος μετανάστης έπαιρνε πρωτοβουλία να γράψει κάτι, η λογική του «εσείς ξέρετε καλύτερα τι να γράψουμε» ήταν αρχικά κυρίαρχη. Επίσης, το να γραφτεί ένα κείμενο που να ξεπερνά την απλή περιγραφή και να έχει μια κάποια ανάλυση για τα γεγονότα, θέλει τον τρόπο του. Με αφορμή τη συγραφή ενός κειμένου, λοιπόν, είτε στη συνέλευση είτε στη μικτή ομάδα εργασίας, αυτό που βρήκαμε οι αλληλέγγυοι ως χρησιμότερο να κάνουμε δεν ήταν να εκφράσουμε πρώτοι την άποψη μας, η οποία έχει προφανώς κάποια συγκεκριμένη πολιτική ανάλυση από πίσω της, αλλά να βοηθήσουμε τη ροή της κουβέντας, κάνοντας

ερωτήσεις με σκοπό να ξεδιπλωθεί πλήρως το σκεπτικό πίσω από κάθε τοποθέτηση:

**-μας την έπесе η αστυνομία ενώ δουλεύαμε!
-γιατί να το κάνει η αστυνομία στα καλά καθούμενα, τι τους φταίτε;**

Κάπως έτσι μέσα από την συζήτηση παράγεται και καταγράφεται ο λόγος των ίδιων των μεταναστών. Μια σαφώς πιο επίπονη, αλλά ταυτόχρονα και ουσιώδης, διαδικασία από το να εκφράσουμε απλώς το πολιτικό μας μανιφέστο (φταίει το κράτος/το κεφαλαίο/ο καπιταλισμός - ή φταίει η κυβέρνηση/η εε/ο καπιταλισμός) και να φορέσουμε ένα ωραίοτατο σομπρέρο στη διαδικασία.

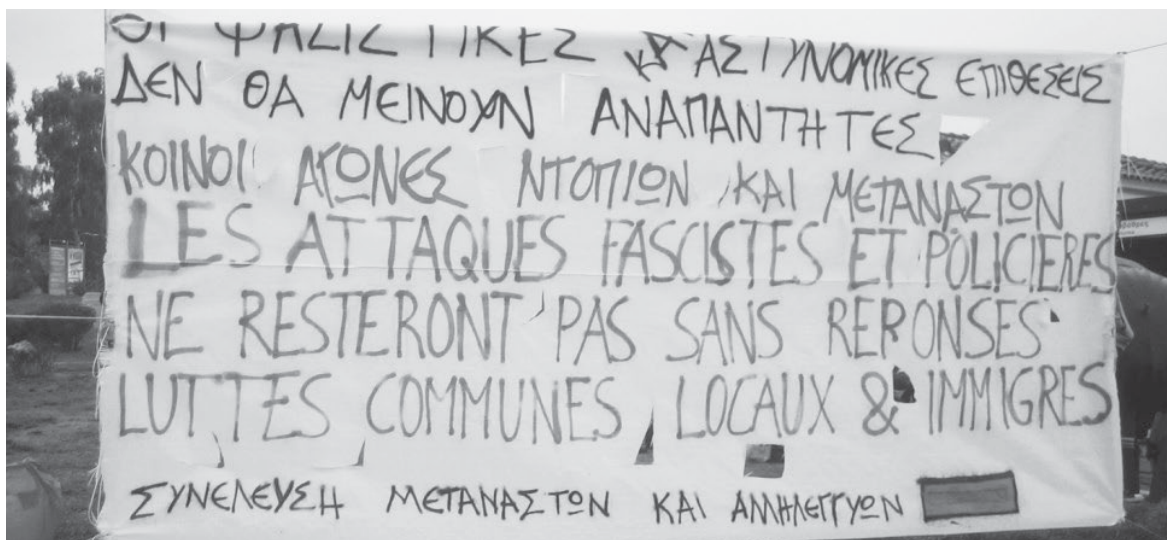
Τα βιώματα του τελευταίου χρόνου και η από κοινού συνύπαρξη έχουν καταφέρει να μειώσουν την απόσταση μεταξύ των διαφορετικών ταχυτήτων και να σπάσουν αρκετά οι άτυπες ιεραρχίες. Το πού έχει καταφέρει να φτάσει και τί προβληματικές έχει ακόμα να ξεπεράσει η συνέντευση πιστεύω ότι αντανακλάται και στις συνεντεύξεις που πλασιώνουν το κείμενο αυτό.

Οι επόμενες παράγραφοι έχουν σκοπό να δείξουν τη βαρύτητα την οποία πιστεύω πως έχει ο αγώνας της ασοεε, κάτι που δε φαίνεται να έχει αναγνωρίσει ακόμα το κίνημα ώστε να βγάλει και τα αντίστοιχα συμπεράσματα.

Καταρχάς βρισκόμαστε στο αστυνομικοκρατούμενο κέντρο της Αθήνας, σε μια περιοχή που εκκενώθηκαν πρόσφατα δύο καταλήψεις ως

“χώροι ανομίας”, όπου οι σκούπες του ξένιου Δία στέλνουν καθημερινά μετανάστες στα κέντρα κράτησης. Όπου η αστυνομία βρίσκεται σε κάθε γωνία και παίζεται το μιντιακό παιχνίδι περί καθαρότητας της πόλης. Σε έναν από τους κεντρικότερους δρόμους της μητρόπολης, λοιπόν, μερικές δεκάδες μετανάστες με τη βοήθεια ελάχιστων αλληλέγγυων μοιράζονται ένα “άνομο” πεζοδρόμιο. Για λίγα μέτρα στην καρδιά της μητρόπολης, ο νόμος του κράτους δεν εφαρμόζεται και όταν πάει να εφαρμοστεί αποκρούεται από μια διεθνή βροχή πετρών. Αυτοί οι μετανάστες εργάζονται τάχα “παράνομα”, όντας όθιεν “λαθραίοι”, για να επιβιώσουν. Ταυτόχρονα βρίσκονται στην ειρωνική θέση να είναι από τους ελάχιστους που υπερασπίζονται έμπρακτα το κοινωνικό άσυλο του πανεπιστημίου, ένα άσυλο που γενικά είναι υπό εξαφάνιση καθώς όσο περισσότερο αυξάνεται η ρητορική των φοιτητάρων υπερασπιστών του, τόσο περισσότερο αυτοί/ες είναι απόντες/ούσες από την καθημερινή του υπεράσπιση.

Το συμπέρασμα που πρέπει να βγει από το παράδειγμα της ασοεε είναι πως μετανάστες και ντόπιοι μπορούν να βρεθούν, να συμμετέχουν σε κοινές διαδικασίες και να χτίσουν κοινότητες αγώνα. Μπορεί στην ασοεε το επίδικό να ήταν η ίδια η επιβίωση των μεταναστών και εκ των υστέρων να φαίνεται αυτονόητη αυτή η ένωση με τους αλληλέγγυους/ες. Δείχνει, δηλαδή, η σύνδεση αυτή να είναι γραμμική: οι μετανάστες έχουν ανάγκη, εμείς τους βοηθάμε, και εν τέλει συνδέομαστε. Ωστόσο, η σύνδεση αυτή δεν ήταν καθόλου έτσι, ούτε για τους/

ις αλληλέγγυους/ες, αλλά ούτε και για τους μετανάστες. Σκοπός των αλληλέγγυων δεν ήταν να "προστατέψουν" τους μετανάστες, αλλά να αντισταθούν στην αστυνομοκρατία στην περιοχή τους. Μέσα από τη διαδικασία αγώνων προέκυψε η σύγκλιση με τις ανάγκες των μικροπωλητών για επιβίωση. Δε χρειάζεται να πάμε να "βρούμε" τους μετανάστες, αφού ζουν και δουλεύουν δίπλα μας. Χρειάζεται, αντίθετα, μακρόχρονη, καθημερινή παρουσία και δουλειά στους κοινούς τόπους διαμονής και εργασίας μας.

Ας φύγουμε λοιπόν από την ασοεε και ας πάμε στις γειτονιές του κέντρου, όπου η πλειοψηφία των κατοίκων είναι μετανάστες και οι φασίστες προσπαθούν να στήσουν τις επιτροπές κατοίκων τους, ενώ οι μπάτσοι μαζεύουν κατά δεκάδες όσους δεν έχουν χαρτιά. Άραγε, στις γειτονιές αυτές δεν τίθεται ζήτημα επιβίωσης τόσο των μεταναστών όσο και των ντόπιων (σ' ένα μικρότερο προφανώς βαθμό); Ο αντιφασιστι-κός αγώνας στις περιοχές του κέντρου προς το παρόν έχει μείνει σε πορείες και μικροφωνικές, που σκοπό έχουν να εκφοβίσουν τους φασιστοκάτοικους ώστε να μην οργανωθούν και επίσης να δώσουν "δύναμη" στους μετανάστες. Πράγματι, είναι αδιαμφισβήτητη η χρησιμότητα αυτών των άμεσων αντιφασιστικών κινήσεων, σίγουρα όμως το κίνημα δεν πρέπει να μείνει σε αυτές. Δε γίνεται όταν οι φασίστες προσπαθούν να οργανώσουν τους φασιστοκάτοικους τις περιοχής και να αποκτήσουν κοινωνικά ριζώματα, όπως παλιότερα στον Άγιο Παντελεήμονα, οι αντιφασίστες να απαντούν μονάχα με πορείες, συνθήματα, αφίσες, μικροφωνικές και να μην προσπαθούν να χτίσουν σχέσεις με την γειτονιά. Και ποια είναι τελικά αυτή η γειτονιά; Οι μετανάστες! Η εμπειρία της ασοεε και τα σκεπτικά που ανταλλάσσουμε δείχνουν ότι αρκετοί μετανάστες θέλουν να βρεθούν με τους ντόπιους που αγωνίζονται σε αυτές τις γειτονιές. Πρέπει όμως το ίδιο να επιλεγεί και από την άλλη πλευρά. Η συνταγή δεν είναι σίγουρη, αλλά καλύτερα να υπάρξει αποτυχία σε κάτι καινούργιο που έχει άλλες δυνατότητες, παρά να ακολουθούνται συνταγές του παρελθόντος που έχουν γνωστά, συγκεκριμένα όρια.

Τέλος, θέλω να βάλω ένα προβοκατόρικο ερώτημα στο παιχνίδι. Αν το κίνημα που τότε επέλεξε να πραγματοποιεί αλεξιπτω-στικές πορείες και συγκεντρώσεις στον Άγιο Παντελεήμονα απελευθερώνοντας για λίγα λεπτά μια πλατεία, μια παιδική χαρά και ρίχνοντας και καμιά ψιλή σε κάνα φασίστα είχε επίσης προσπαθήσει να βρεθεί με την πλειοψηφία των κατοίκων της γειτονιάς που ήταν μετανάστες και έκανε κάτι μαζί τους μήπως η κατάσταση θα είχε εξελιχθεί διαφορετικά; Αν μάλιστα αυτή η λογική υπήρχε αρκετό καιρό πριν φανεί ο κίνδυνος της Χ.Α.; Προφανώς κάποιος μπορεί να πει ότι τότε δεν υπήρχε τέτοια εμπειρία και άρα φυσικά ακολουθήθηκε η πεπατημένη. Αλλά ποιος μπορεί να ισχυριστεί το ίδιο σήμερα; Τελικά οι αντιφασίστες-αντι-φασίστριες θα περιμένουμε να αρχίσουν πάλι τις κινήσεις τους οι φασίστες σε κάποια άλλη γειτονιά του κέντρου, για να ακολουθήσουμε την ίδια πεπατημένη, ή θα προσπαθήσουμε και κάτι καινούργιο ταυτόχρονα; Ο αντιφασιστικός αγώνας στο κέντρο της Αθήνας δε νοείται χωρίς πραγματικές σχέσεις και διασυνδέσεις με τους μετανάστες που κατοικούν σ αυτό. Στην τελική, όταν φωνάζουμε το σύνθημα "με τους μετανάστες είμαστε μαζί", θα πρέπει να αναρωτηθούμε αν όντως, με πραγματικούς και όχι συμβολικούς όρους, είμαστε και δίνουμε αγώνες μαζί.

Συνοψίζοντας, για να ξαναγυρίσουμε στην ασοεε και στον αγώνα που δίνεται εκεί, θα πρέπει να καταλάβουμε πως έχει σίγουρα ένα κύκλο ο οποίος κάποτε θα κλείσει, καθώς είτε λόγω της κρίσης, είτε λόγω της καταστολής, οι μικροπωλητές που δουλεύουν εκεί μπορεί να αναγκαστούν να φύγουν και να γυρίσουν στις χώρες τους ή να δοκιμάσουν την τύχη τους στην Ευρώπη, πράγμα που κάποιοι ήδη έχουν κάνει. Σκοπός λοιπόν των αλληλέγγυων, και του ανταγωνιστικού κινήματος γενικότερα, δε μπορεί να είναι η αέναη υπεράσπιση ενός χώρου, όσο δυναμικές κ αν είναι οι αναλογίες. Ο αγώνας της ασοεε θα θεωρείται πραγματικά κερδισμένος μόνο όταν το παράδειγμα του ακολουθηθεί και δημιουργηθούν και άλλες κοινότητες αγώνα ντόπιων και μεταναστών σε άλλες περιοχές.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗ ΜΙΚΡΟΠΩΛΗΤΗ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΝΕΓΑΛΗ

-Για ποιους λόγους έφυγες από τη χώρα σου;

Εγκατέλειπα την Σενεγάλη πριν τρία χρόνια για να βρω τον δρόμο μου εδώ στην Ευρώπη, για μια καλύτερη ζωή.

-Πώς βρέθηκες στην ασοεε, που δούλευες πριν;

Ήρθα εδώ γιατί μου το πρότειναν όλοι οι αφρικανοί, όχι μόνο Σενεγαλέζοι. Το πιο σίγουρο μέρος μου είπαν ότι είναι εδώ στην ασοεε, ότι εδώ συχνάζουν περισσότερο οι Σενεγαλέζοι γιατί υπάρχει αλληλεγγύη μεταξύ των φοιτητών και των μεταναστών και ότι το μέρος είναι ασφαλές.

-Γιατί συνεχίζεις στην ασοεε παρά τις επιθέσεις των μπάτσων;

Γιατί είμαι ευχαριστημένος στην ασοεε, εμπιστεύομαι τους φοιτητές εδώ και τους άλλους μετανάστες. Νιώθω ότι η ζωή μου εδώ δεν κινδυνεύει αν δεν ήμουν εδώ η ζωή μου θα ήταν ένας εφιάλτης. Ο κόσμος εδώ είναι ευγενικός με τους μετανάστες. Ακόμα κι αν υπήρχαν όλοι οι μπάτσοι του κόσμου εδώ, εγώ δε θα εγκατέλειπα το μέρος αυτό.

-Πώς χωρίζονται τα πόστα στο δρόμο; Με ποιο σκεπτικό τοποθετούνται χωροταξικά; Ανάλογα με την εθνικότητα, ανάλογα με την ηλικία πχ;

Υπάρχει μεταξύ μας σεβασμός και σεβασμός ειδικότερα στους γηραιότερους οι οποίοι είναι αυτοί που κάθονται συνήθως πιο κοντά στην πόρτα, ενώ οι πιο νέοι βρίσκονται πιο έξω ώστε στις επιθέσεις της αστυνομίας να προλαβαίνουν να μπουκνέ μέσα. Τα παιδιά που δεν έχουνε πάγκο πάνε στις γωνίες. Δε χωριζόμαστε στο δρόμο με βάση την εθνικότητα γιατί για εμάς δε μετράει αυτό, όλοι οι μετανάστες είμαστε μαζί.

-Πώς προμηθεύεστε εμπορεύματα; Αντιμετωπίζετε προβλήματα με αυτό; Υπάρχουν μεσάζοντες στην ιστορία αυτή; Τι γίνεται όταν σας τα παίρνει η αστυνομία;

Όλοι τα αγοράζουμε μόνοι μας από μεγάλα μαγαζιά στο κέντρο της Αθήνας, συνήθως κινέζικα. Δεν υπάρχει κάποιο αφεντικό πίσω από εμάς που να μας τα προμηθεύει. Αν μας πάρει τα πράγματα η αστυνομία τότε χάνουμε πάρα πολλά χρήματα και αναγκάζομαστε να ξαναγοράσουμε τα εμπορεύματα. Πολλές φορές, δεν έχουμε χρήματα να τα ξαναγοράσουμε οπότε αναγκάζομαστε να πάμε σε κάποιο φίλο να μας δανείσει χρήματα και όταν τα βγάλουμε του τα επιστρέφουμε.

-Ποιες σχέσεις έχεις με μετανάστες από άλλες εθνοτικές / θρησκευτικές ομάδες; Βοήθησε η συνύπαρξη και/ή η διαδικασία στο να αποκτήσετε στενότερες σχέσεις; Υπάρχουν περιπτώσεις στις οποίες λειτουργείτε σαν ενιαίο σύνολο στο δρόμο;

Η συνέλευση δημιούργησε ισχυρούς δεσμούς ανάμεσα στις διαφορετικές εθνικότητες οπότε όλοι Νιγηριανοί, Σενεγαλέζοι, Μπαγκλαντεζιανοί γίναμε «εγώ», δηλαδή το ίδιο. Ενδιαφερόμαστε για τον διπλανό μας και υπάρχει αλληλεγγύη μεταξύ μας. Πριν που δεν υπήρχε η συνέλευση αυτή δεν υπήρχε και επικοινωνία ανάμεσα στις διαφορετικές εθνότητες, εγώ για παράδειγμα δεν μπορούσα να έχω φίλους Νιγηριανούς ή Μπαγκλαντεζιανούς. Η συνέλευση έπαιξε καθοριστικό ρόλο σε αυτό γιατί αρχίσαμε να επικοινωνούμε. Είμαστε πολλοί δεμένοι και άμα η αστυνομία χτυπήσει κάποιον είτε αυτός είναι Σενεγαλέζος είτε οτιδήποτε άλλο, δε θα πούμε ότι αυτός που χτυπήθηκε είναι άλλης εθνότητας, αλλά ότι χτύπησαν κάποιον από εμάς, δεν έχει σημασία ποιος είναι, όλοι είμαστε ένα.

-Οι επίσημες κοινότητες σας βοηθάνε; Πώς; Οι πρεσβείες; Οι θρησκευτικές οργανώσεις;

Δεν έχουμε πρεσβεία εδώ στην Ελλάδα, αλλά ακόμα και στην Ιταλία που υπάρχει πρεσβεία δε δίνει δεκάρα για τους Σενεγαλέζους μετανάστες που μένουν εκεί. Ούτε η κυβέρνησή μας ενδιαφέρεται για εμάς που είμαστε εδώ, καθώς η δική μας κυβέρνηση είναι χειρότερη από την δική σας. Έχουμε μεταναστεύσει γιατί έχουμε δικτατορία στη χώρα μας και δεν θέλουμε να ξαναγυρίσουμε.

-Πώς έχουν αλλάξει τα πράγματα μετά την κρίση (π.χ. έφυγε κόσμος;)

Η κρίση δε μας άγγιξε οικονομικά όσο την πλειοψηφία του ελληνικού λαού καθώς δε λαμβάνουμε μισθό από το ελληνικό κράτος, για το ελληνικό κράτος είναι σαν μην υπάρχουμε. Για εμάς τους μικροπωλητές είναι ουσιαστικά το ίδιο πράγμα, έτσι κι αλλιώς δουλεύουμε μέρα τη μέρα για να βγάλουμε τα προς το ζην. Η πλειονότητα του ελληνικού πληθυσμού πιστεύει ότι οι μετανάστες έφεραν την κρίση στην Ελλάδα και ότι η κρίση μας οδήγησε να φύγουμε. Αντίθετα, εκείνο που μας έχει κάνει να φύγουμε είναι φασιστικές συμπεριφορές που μας κάνουν να ζούμε με το φόβο και να εγκαταλείπουμε τη χώρα.

-Πώς βλέπεις τις κινήσεις των μπάτσων; Πιστεύεις πως είναι μέρος ενός κεντρικού σχεδίου; Γιατί πιστεύεις ότι οι μπάτσοι σας κυνηγάν έξω από την ασσοε συγκεκριμένα;

Η ελληνική κυβέρνηση έχει δώσει μεγάλη εξουσία στην αστυνομία και η αστυνομία ξέρει ότι στην ασσοε υπάρχει κίνημα αντίστασης για αυτό και παρεμβαίνει καθημερινά. Ξέρουν τη δύναμη της συνέλευσης, ξέρουν ότι υπάρχει αντίσταση, ξέρουν ότι υπάρχει αλληλεγγύη. Για παράδειγμα παρόλο που εδώ δεν είμαστε και τόσοι πολλοί κάθε φορά φέρνουνε πολλές κλούβες, ενώ αντίθετα στο θησείο που οι μετανάστες είναι περισσότεροι βλέπεις να υπάρχουν μόνο τέσσερις δημοτομόπατοι για όλη την περιοχή.

-Γιατί τότε δεν πάτε κι εσείς που είστε εδώ στο θησείο;

Παραμένουμε στην ασσοε οι περισσότεροι γιατί κατοικούμε εδώ γύρω, στην Αχαρνών, στον Παντελεήμονα. Αυτοί που πουλάνε στο θησείο ζούνε και κοντά στην περιοχή. Είναι πολύ δύσκολο να μετακινηθούμε καθημερινά γιατί πρέπει να κουβαλάμε τα πράγματα μας τα οποία είναι πολύ βαριά και υπάρχει ο κίνδυνος αλλάζοντας μέσα μεταφοράς ή περπατώντας να μας σταματήσουν και να μας πάρουν τα πράγματα. Το σαββατοκύριακο πολλές φορές παίρνουμε λίγα από τα πράγματα μας και πάμε σε διάφορες περιοχές.

-Πώς έχουν αλλάξει τα πράγματα για τους μετανάστες μετά την άνοδο της Χ.Α; Έχετε πρόβλημα στο δρόμο; Στις γειτονιές; Στη μετακίνηση;

Από τότε που μπήκε η Χ.Α. στη βουλή φοβόμαστε πολύ περισσότερο γιατί ξέρουμε ότι όλες οι επιθέσεις που γίνονται προστατεύονται από την κυβέρνηση, ότι έχουν εξουσία οι φασίστες και μπορούν να κάνουν ό,τι θέλουν. Εμείς λέμε ότι κυβέρνηση και φασίστες είναι το ίδιο πράγμα. Τρομοκρατούνε τους μετανάστες υπό την ανοχή της ελληνικής κυβέρνησης.

-Πώς μπήκες στη συνέλευση; Είχες εμπειρία από κάτι παρόμοιο πριν;

Έχω εμπειρία από συνελεύσεις γιατί συμμετείχα στο Ντακάρ σε μια άλλη συνέλευση. Πιο πριν συμμετείχα σε συνέλευση του ΣΕΚ.

-Τι διαφορές βλέπεις ανάμεσα στην συνέλευση της ασσοε και στην συνέλευση του ΣΕΚ;

Η συνέλευση της ασσοε είναι πολύ καλύτερη.

-Γιατί;

Γιατί οι μετανάστες στην ασσοε αισθάνονται καλύτερα. Δεν ένιωθα τόσο εντάξει όταν συμμετείχα για λίγο εκεί (εννοεί στη συνέλευση του ΣΕΚ), ενώ εδώ οι άνθρωποι με έκαναν να αισθάνομαι ότι δεν έχω δέρμα, ούτε αίμα διαφορετικό. Οι άνθρωποι εδώ με την συνεχή τους παρουσία κάθε

μέρα, όλοι ο ένας δίπλα στον άλλον συνειδητοποίησα ότι είμαστε ίδιοι. Στο ΣΕΚ ένιωθα ότι είμαι μετανάστης, σε μεταχειρίζονται για τις εκλογές, ενώ στην ασοεε υπάρχει το κίνημα που βοηθά τους μετανάστες.

-Γιατί; Ποια ήταν τα πρόβλημα της συνέλευσης του ΣΕΚ; Μπορούσατε να εκθέσετε την κατάστασή σας;

Όχι δεν μπορούσαμε γιατί στη συνέλευση υπήρχαν πολλά άτομα από διαφορετικές χώρες και εθνότητες και χωριζόμασταν ανάλογα με την χώρα που καταγόμασταν. Υπήρχαν κάστες και δεν υπήρχε επικοινωνία μεταξύ των διαφορετικών εθνοτήτων. Μιλούσε κάθε φορά ο αντιπρόσωπος από την κάθε ομάδα. Ενώ εδώ κάθε φορά που γίνεται συνέλευση δεν χωριζόμαστε ανάλογα με το χρώμα μας και την εθνικότητά μας και ο καθένας έχει την δυνατότητα να μιλήσει όπως και όποτε θέλει. Εδώ είμαστε ίσοι, εδώ γελάμε όλοι μαζί, παίζουμε όλοι μαζί κάνουμε και παρέα ενώ εκεί δεν μπορούσες να μιλήσεις εύκολα. Όλα γινόντουσαν μέσω αντιπροσώπου και τους ενδιέφερε μόνο η διοργάνωση πορειών κτλ.

-Σε τι σε έχει βοηθήσει η συνέλευση;

Η συνέλευση μας έχει αλλάξει κι εμένα προσωπικά με έχει αλλάξει. Πριν τη συνέλευση υπήρχαν προβλήματα, αλλά δεν ξέραμε πώς να τα διαχειριστούμε. Από την γέννηση της συνέλευσης μαθαίνουμε να διαχειριζόμαστε τα προβλήματα μας, τα φέρνουμε και στη συνέλευση και τα συζητάμε όλοι μαζί. Μπορεί να μην έχουμε πρεσβεία εδώ, αλλά η πρεσβεία μας είναι η συνέλευση της ασοεε, είναι πατέρας μας, είναι μητέρα μας.

-Πώς βλέπεις τις σχέσεις με τους ελληνόφωνους μέσα στη συνέλευση;

Είμαστε σαν αδέρφια Έλληνες και ξένοι.

-Πώς βλέπεις τη σχέση με άλλους μετανάστες μέσα στη συνέλευση;

Το ίδιο με τους άλλους, είμαστε όλοι ίσοι.

-Τι προβλήματα βλέπεις να αντιμετωπίζει η συνέλευση;

Για εμένα το μεγάλο πρόβλημα της συνέλευσης είναι η επικοινωνία μεταξύ μας γιατί είμαστε η μοναδική συνέλευση που υπάρχουνε τόσες διαφορετικές γλώσσες, Μπαγκλαντεσιανά, Ουλόςφ, Γαλλικά, Αγγλικά, Ελληνικά, και έτσι χρειάζεται χρόνος. Αυτό όμως είναι και το μοναδικό πρόβλημα. Πέρα από αυτό τα υπόλοιπα είναι καλά.

-Αν κάποιοι μετανάστες δε συμμετέχουν στη συνέλευση, σε τι πιστεύεις ότι οφείλεται αυτό;

Κάποιοι δε μένουνε και τόσο κοντά και φοβούνται πάρα πολύ να έρθουν εδώ πέρα. Φοβούνται γιατί έχουνε όρεχτεί και κάποιες επιθέσεις ειδικά στην περιοχή του Αγίου Νικολάου από φασίστες και δεν θέλουν να γυρνάνε μόνοι τους την νύχτα, αλλά προτιμούνε κατά ομάδες. Και εμείς εδώ τελειώνουμε αργά την συνέλευση. Τα συγκεκριμένα παιδιά όμως έρχονται όταν διοργανώνουμε μικροφωνικές ή πορείες.

-Τί θα μπορούσε να κάνει η συνέλευση; Έχεις κάποια ιδέα; Αυτά τα παιδιά θα θέλανε να συμμετέχουν κάπου αλλού;

Θα μπορούσαν να συμμετέχουν, αλλά όχι στην ασοεε για παράδειγμα στην Κυψέλη υπάρχει

μια συνέλευση και έχω ένα φίλο που συμμετέχει. Όμως δεν ξέρω περισσότερα, θα μιλήσω μαζί του να τον ρωτήσω.

-Τί θα ήθελες να πετύχεις μέσα από τη συμμετοχή σου στην συνέλευση;

Η συνέλευση της ασοεε είναι ένα κίνημα που θα πετύχει.

-Πώς θα πετύχει;

Η επιτυχία δεν είναι στα χρήματα ή στο να αποκτήσουμε χαρτιά, αλλά στη ζωή. Η επιτυχία για εμένα έχει εξασφαλιστεί ήδη από την στιγμή που στεκόμαστε Έλληνες και ξένοι ο ένας δίπλα στον άλλον. Κάθε φορά που μετανάστες έχουν προβλήματα με χαρτιά έρχονται στη συνέλευση. Αν δεν υπήρχε η συνέλευση ποιος θα ασχολούνταν με τα προβλήματά τους; Παρόλο που δεν έχουμε ούτε χρήματα, ούτε χαρτιά παρόλα αυτά μέσω της συνέλευσης καταφέρνουμε να ρυθμίζουμε τα προβλήματα μας. Και με τα δικαστήρια υπάρχει αλληλεγγύη και η συνέλευση μας βοηθάει.

-Πώς βλέπεις την πολιτική δράση (πορείες, αφίσες, προκηρύξεις); Είναι χρήσιμη; Πετυχαίνει κάτι; Βελτιώνει τις συνθήκες ζωής σου; Αν όχι, γιατί;

Μέσα από τις μικροφωνικές ο κόσμος μαθαίνει για τα προβλήματά μας. Αυτό έχει αλλάξει τη ζωή μας γιατί η κοινωνία μαθαίνει ότι υπάρχουμε. Για παράδειγμα η αντίδραση μετά την δολοφονία του Μπαμπακάρ έγινε γνωστή μέσω του ίντερνετ στη Σενεγάλη, όπου εκεί μπορεί να μην ξέρουν για την ασοεε, αλλά βλέπουν όσα κάνουμε.

-Πιστεύεις πως θα μπορούμε να κάνουμε και άλλες δράσεις με την συνέλευση που να βοηθάνε κι άλλο την κατάσταση;

Δεν έχω κάποια ιδέα εγώ. Αν έχουμε κάποιο πρόβλημα τότε θα βρούμε κάποιον ελληνόφωνο από τη συνέλευση και θα του πούμε να το εκθέσει στη συνέλευση.

-Σε σχέση με τις γυναίκες μετανάστριες, δεν υπάρχουν γυναίκες που να πουλάνε έξω από την ασοεε. Γιατί δεν έρχονται όμως άλλες στην συνέλευση; Θα υπήρχε πρόβλημα άμα ερχόντουσαν;

Πριν τις επιθέσεις της αστυνομίας κάποιες γυναίκες πουλούσανε γύρω από την ασοεε. Τώρα δεν πουλάνε γιατί φοβούνται λόγω της αστυνομίας καθώς πολλές δεν έχουνε χαρτιά. Το πρόβλημα είναι ότι το βράδυ όταν γυρνάνε στο σπίτι και οι μπάτσοι βλέπουνε αφρικανές γυναίκες στο δρόμο θεωρούν ότι όλες είναι πουτάνες και τις μαζεύουνε. Άμα ερχόντουσαν δεν θα υπήρχε πρόβλημα γιατί οι γυναίκες σέβονται τους άντρες και οι άντρες τις γυναίκες.

ΒΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΙΝΟ ΑΓΩΝΑ ΝΤΟΠΙΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΣΤΗΝ ΑΣΟΕΕ ΚΑΙ ΤΙΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΚΡΑΤΗΣΗΣ

Δύο χρόνια έχουν περάσει από το τελευταίο μου κείμενο σε σχέση με τον κοινό αγώνα ντόπιων και μεταναστών στην ασοεε. Αρκετοί μετανάστες τις συνέλευσης κατάφεραν να περάσουν σε άλλες χώρες της Ευρώπης, άλλοι πάλι αναγκάστηκαν, λόγω συλλήψεων, να γυρίσουν στις χώρες τους. Η καταστολή την προηγούμενη χρονιά συνεχίστηκε με αποκορύφωμα τις συλλήψεις 12 μεταναστών και ενός φοιτητή στις 8/4/14 λίγο πριν τις δημοτικές εκλογές όπου το ζήτημα του “παραεμπορίου” στην ασοεε ήταν κομβικό θέμα στην πολιτική ατζέντα των υποψηφίων δημάρχων. Το καινούριο σε αυτή την περίπτωση, όπως και σε συλλήψεις 3 μεταναστών μερικούς μήνες πιο πριν είναι η χρήση της διοικητικής κράτησης.

Όπως έγραφε και ένα κείμενο της συνέλευσης “Οι μπάτσοι ενεργοποιώντας μια σειρά από ρατσιστικούς διοικητικούς νόμους (π.δ.113/2013, ν.3386/2005) τους έκριναν «επικίνδυνους για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια». Η αστυνομία δηλαδή μπορεί

να συλλάβει έναν μετανάστη, ακόμα και σε περιπτώσεις που έχει χαρτιά, να του φορτώσει ό,τι κατηγορίες θέλει (όπως πολύ καλά ξέρει να κάνει) και μετά να αποφασίσει ότι η σύλληψη αυτή τον καθιστά “κίνδυνο για τη δημόσια τάξη ή ασφάλεια της χώρας” και άρα συντρέχει λόγος κράτησης και απέλασης”. Έτσι αντί να κρατηθούν, μέχρι την δίκη, μόνο οι συλληφθέντες οι οποίοι δεν είχαν χαρτιά κρατούνται όλοι και στέλνονται, κάποιοι στην Αμυγδαλέζα, άλλοι στο κέντρο κράτησης του Ελληνικού, ενώ κάποιοι κρατούνται στο Α.Τ. Ομονοίας.

Ξεκινάει μια περίοδος συνεχούς τρεξίματος με επισκεπτήρια, διαρκείς διαβουλεύσεις με δικηγόρους για το τι πρέπει να γίνει και τρέξιμο για τα διάφορα χαρτιά που χρειάζονται είτε για αιτήσεις ασύλου είτε για προσφυγή στα διοικητικά δικαστήρια ώστε να πέσει η διοικητική κράτηση. Η κατάσταση θα χαλαρώσει μόλις το Φθινόπωρο του 14 όπου θα αποφυλακιστούν σχεδόν όλοι οι κρατούμενοι. Θα πρέπει να πούμε ότι οι διάφορες κινήσεις

αλληλεγγύης στηρίχθηκαν από συγκεκριμένη και σχετικά μικρή, σε σχέση με την σημασία του αγώνα της ασοεε, μερίδα του κινήματος, στάση η οποία θα συνεχιστεί και σε επόμενες κινήσεις σε σχέση με το μεταναστευτικό¹. Σημαντικότερη θα πρέπει να πούμε πως ήταν η οικονομική βοήθεια από διάφορες συλλογικότητες και συντρόφους/ισσες καθώς τα δικαστικά και τα έξοδα διαβίωσης των κρατούμενων μεταναστών ήταν μερικές χιλιάδες ευρώ.

Το διάστημα πριν τις συλλήψεις είχε γίνει προσπάθεια σύνδεσης είτε μέσα από κοινές κουζίνες και συνελεύσεις, είτε με μικροφωνικές σε πλατείες με συντρόφους από τις γειτονίες Αγ. Νικολάου, Κυψέλης και Πατησίων. Στην προσπάθεια αυτή, κάποιοι βλέπαμε τη δυνατότητα να αναπτυχθούν σχέσεις ανάμεσα σε συντρόφους/ισσες και μετανάστες στην βάση της καθημερινότητας και στα κοινά εδάφη της γειτονιάς στην οποία ζουν μαζί. Οι σχέσεις αυτές θα επέτρεπαν ίσως να χτιστεί μια κοινότητα ντόπιων και μεταναστών, ξεχωριστή από της ασοεε, εάν οι σύντροφοι/ισσες επέλεγαν να την προωθήσουν. Κάτι τέτοιο δυστυχώς δεν προέκυψε για διάφορους λόγους. Στο μεταξύ το Φθινόπωρο του 14 η ίδια η διαδικασία της συνέλευσης είτε λόγω των συνεχών συλλήψεων, είτε λόγω της φυγής μεταναστών που ήταν πιο ενεργοί στη συνέλευση, είτε γιατί οι αλληλέγγυοι/ες δεν φρόντιζαν όσο πριν τη διαφύλαξή της, εμφάνιζε διάφορες παθογένειες. Υπήρχαν για παράδειγμα φορές που πέρα από τις διάφορες ενημερώσεις από ελληνόφωνους, οι συζητήσεις έμεναν χωρίς αντικείμενο, ενώ οι μετανάστες είτε δίσταζαν είτε δεν ήταν σε θέση να πάρουν πάνω τους την κουβέντα. Μια προσπάθεια για να ξεπεραστεί αυτό ήταν να κάνουμε μια φορά το μήνα μια εσωτερική εκδήλωση για κάποιο θέμα το οποίο να αφορά κυρίως τους μετανάστες. Όντως, μια τέτοια πρώτη κουβέντα σε σχέση με τους συλληφθέντες της εξέγερσης της Αμυγδαλέζας, στην οποία είχαν καλεστεί άτομα από τη συλλογικότητα no lager

μαζί με δύο από τους κατηγορούμενους για την εξέγερση, είχε αρκετό ενδιαφέρον. Για άλλη μια φορά όμως η επικαιρότητα ήρθε να μας θέσει ζητήματα και να παραμερίσουμε διάφορους στόχους και ιδέες που υπήρχαν. Και λέγοντας επικαιρότητα, εννοώ τις εκλογές του Γενάρη του 15 και την νέα κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Αντίθετα με αρκετές απόψεις του α/α/α «χώρου» που δεν έβλεπαν καμία αλλαγή, οι μετανάστες είτε μέσα στην Αμυγδαλέζα (όπου τη βραδιά των εκλογών ήταν κολλημένοι στις τηλεοράσεις και μετά τα exit poll φώναζαν «ταίπρας-ταίπρας» ενώ οι μπάτσοι τα είχαν χαμένα) είτε στην συνέλευση της ασοεε είδαν - και περίμεναν - κάποιες άμεσες αλλαγές στην καθημερινότητά τους. Οι πρώτες συνελεύσεις μετά τις εκλογές ήταν οι πιο συμμετοχικές μετά από πολύ καιρό. Οι μετανάστες είχαν διαπιστώσει από τις πρώτες μέρες ότι η αστυνομοκρατία και οι καθημερινοί έλεγχοι είχαν χαλαρώσει και μπορούσαν να κυκλοφορήσουν πιο άνετα σε σχέση με πριν. Είχαν την άποψη, που συμμερίζονταν και οι αλληλέγγυοι/ες, ότι τώρα υπάρχει ο χώρος να βγούμε στο δρόμο και να σπάσουμε το φόβο. Να κάνουμε την δικιά μας πορεία και κυρίως να θέσουμε τα δικά μας ζητήματα. Όντως ήδη από την πρώτη συνέλευση οι τρεις άξονες που μπηκαν από τους ίδιους τους μετανάστες ήταν **η απαίτηση χαρτιών, το κλείσιμο των κέντρων κράτησης και το ζήτημα του καθημερινού ρατσισμού και διακρίσεων εις βάρος τους.**

Έτσι, βγήκε ένα πρόγραμμα δράσεων με τρεις μικροφωνικές όπου θα προπαγάνδιζαν μια τελική κεντρική πορεία στις 4 Απριλίου, με κατάληξη την πλατεία Συντάγματος. Επί ένα ολόκληρο μήνα αλληλέγγυοι/ες μαζί με μετανάστες της συνέλευσης πραγματοποιούσαν μοιράσματα στις περιοχές του κέντρου όπου ζουν και κυκλοφορούν μετανάστες/ριες. Τα μοιράσματα στην Ομόνοια, τη Πλ.Βικτωρίας, την Αχαρνών, και την περιοχή πέριξ της Πλ. Αμερικής ήταν στανταράκια στο εβδομαδιαίο πρόγραμμα. Όπως και τα στοχευμένα

1 Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα είναι η δίκη των εξεγερμένων μεταναστών της Αμυγδαλέζας, το Φθινόπωρο του 14, όπου σε 8 συνεδρίες παραβρέθηκαν μάξιμουμ 150 διαφορετικά άτομα. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα είναι η δίκη των εξεγερμένων μεταναστών της Αμυγδαλέζας, το Φθινόπωρο του 14, όπου σε 8 συνεδρίες παραβρέθηκαν μάξιμουμ 150 διαφορετικά άτομα.

μοιράσματα σε διάφορα υπόγεια τζαμιά που υπάρχουν σε αυτές τις περιοχές κάθε παρασκευή γύρω στις δύο το μεσημέρι, όταν λαμβάνει χώρα η πιο μαζική προσευχή των μουσουλμάνων μεταναστών. Τα μοιράσματα γίνονταν μαζί με μετανάστες της συνέλευσης οι οποίοι είτε προσεύχονταν οι ίδιοι σε αυτά τα τζαμιά είτε ήταν της ίδιας εθνικότητας ώστε να γίνεται κουβέντα με τον κόσμο που θα πάρει το κείμενο. Προφανώς, κείμενα και αφίσες ήταν μεταφρασμένα σε έξι γλώσσες. Ταυτόχρονα με τα μοιράσματα επισκεφτήκαμε και κάποιες κοινότητες μεταναστών με τις οποίες έχουν σχέση μετανάστες της συνέλευσης ή και η ίδια η συνέλευση ως συλλογικότητα. Επισκέψεις οι οποίες από παλιότερα μας είχαν βάλει ζητήματα του πώς πχ. θα καταφέρουμε να πάμε για επίσκεψη τη μέρα όπου θα υπάρχει κάποιο δρώμενο στην κοινότητα και άρα θα μιλήσουμε και θα έρθουμε σε επαφή με αρκετό κόσμο και όχι μόνο με τους ηγέτες της. Πώς θα μιλήσουν παραπάνω από ένα άτομα από εμάς, ή ακόμα καλύτερα οι μετανάστες της συνέλευσης, έτσι ώστε να φανεί στην πράξη αυτό που εξηγούμε όταν μας ρωτάνε αν είμαστε από κάποιο κόμμα ή ποιος είναι ο αρχηγός ότι είμαστε μια κοινή συνέλευση ντόπιων και μεταναστών χωρίς διακρίσεις, αρχηγούς κτλ.

Δυστυχώς δεν πήγαμε σε παραπάνω κοινότητες ή σε κοινότητες που ξέρουμε ότι έχουν σχέση με συγκεκριμένα κόμματα ή φορείς καθώς δεν συζητήθηκε το πώς θα μπορέσουμε να πάμε εκεί χωρίς να ρισκάρουμε την αυτονομία των δράσεων που είχαμε προγραμματίσει αλλά ίσως και την αυτονομία της ίδιας της συνέλευσης σε μελλοντικό χρόνο. Ο λόγος που δεν συζητήθηκε, πέρα από το τρέξιμο της περιόδου, ήταν και επειδή μεταξύ των αλληλέγγυων είχε ξεκινήσει μια μακροσκελέστατη και ιδιαίτερα επίπονη κουβέντα, που συνοδευόταν από το αντίστοιχο βαρύ κλίμα, σχετικά με το γεγονός ότι οι δράσεις που τρέχαμε έβαζαν μπροστά συγκεκριμένα αιτήματα (χαρτιά, κέντρα κράτησης, καθημερινός ρατσισμός). Τα αιτήματα αυτά θεωρήθηκαν πως έθεταν σε κίνδυνο την «αφομοίωση» της συνέλευσης από την αριστερή κυβέρνηση. Μάλιστα, τις περισσότερες ενστάσεις προκάλεσε το αίτημα των μεταναστών για χαρτιά. Ας δούμε όμως τα ζητήματα ένα-ένα.

Όπως γράφεται και στο συλλογικό κείμενο του τεύχους, υπάρχει ένα πάγιο ζήτημα της ανάλυσης του α/α/α χώρου το οποίο λέει ότι όποιος «περιορίζεται» σε αιτηματικούς αγώνες με συγκεκριμένα επίδικα είναι ρεφορμιστής, ή είναι εύκολο να αφομοιωθεί. Η εμμονή αυτή στο «κεντρικό πολιτικό», κατά την οποία ο χώρος αποτελεί το «ριζοσπαστικό» κομμάτι που θέτει τα «επαναστατικά» αιτήματα και συγκρούεται με λογικές αφομοίωσης, δεν επιτρέπει να εξεταστούν σοβαρότατα ζητήματα που προκύπτουν μέσα από την τριβή με τους ίδιους τους μετανάστες: πώς εν τέλει οργανώνονται αυτοί οι «αιτηματικοί» αγώνες και τι σχέσεις έχουν μεταξύ τους αυτοί που αγωνίζονται; Είναι ίδιες οι σχέσεις που υπάρχουν μέσα στη συνέλευση της ασοεε, ή αυτές που χτίζει με άλλους μετανάστες, με αυτές πχ. που έχει το ΚΕΕΡΦΑ; Είναι ίδιος ο τρόπος που οργανώθηκαν και πραγματοποιήθηκαν οι δράσεις της ασοεε με το πως οργανώνονται οι πορείες ενάντια στα κέντρα κράτησης του No Detention; Και στην τελική τα «αιτήματα» ήρθαν ως έτοιμη πλατφόρμα από τους πολιτικοποιημένους που γνωρίζουν από πριν ποια είναι τα ζητήματα των μεταναστών ή προέκυψαν

ΕΝΑΣ ΚΟΙΝΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΝΤΟΠΙΩΝ & ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

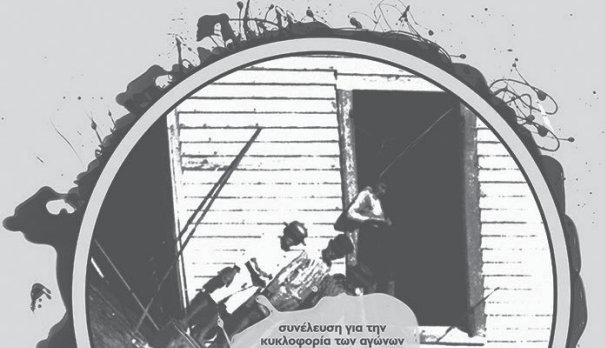
Εδώ και τρία χρόνια στην ΑΣΟΕΕ κτιζεται καθημερινά μια κοινότητα αγώνα μέσω της οποίας οι μετανάστες μικροπωλητές - από κοινού με ντόπιους αλληλέγγυους - διεκδικούν το δικαίωμά τους στην επιβίωση και την αξιοπρέπεια, ορίζοντας οι ίδιοι τη μοίρα τους με οριζόντιες συνελύσεις, αντιστεκόμενοι στις κατασταλτικές επιχειρήσεις της αστυνομίας.

ΔΕΧΕΤΑΙ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Πρυτάνεις, δημάρχους, καταστηματαρχές, φασιστοσυμμορίες και κάθε είδους μπάτσες - ολόκληρο το κόμμα της τάξης - επιδιώξαν από την πρώτη στιγμή να τσακίσουν αυτόν τον αγώνα με όλα τα μέσα: κανονιστικά, διοικητικά, κατασταλτικά, μαφιόζικα. Τελευταίο επεισόδιο: η σύλληψη και η ρατσιστική "διοικητική κράτηση" 12 μεταναστών στις 8/4 με την κατηγορία ότι απειλούν τη δημόσια τάξη και ασφάλεια.

ΘΑ ΤΟΝ ΥΠΕΡ- ΑΣΠΙ- ΣΤΟΥΜΕ

Αν στις συνθήκες κρίσης "δημόσια τάξη και ασφάλεια" σημαίνει σκυμμένα κεφάλια, τσάμπα εργασία για τα αφεντικά, κλείσιμο στο μοναχικό και καταθλιπτικό "εγώ" και στρατόπεδα συγκέντρωσης για όσους κι όσες περισσεύουν, τότε πράγματι αυτός ο αγώνας συνιστά απειλή για τη "δημόσια τάξη": είναι ένα ανταγωνιστικό παράδειγμα αυτόνομου αγώνα όπου μετανάστες και ντόπιοι αντιστέκονται από κοινού στην εξάλειψη και βαρβαρότητα.

συνέλευση για την
κυκλοφορία των αγώνων
©2015 ασπίοι net

μέσα από τις τοποθετήσεις των μεταναστών και καλύπτουν καθημερινές τους ανάγκες; Πόσο πιο σημαντικό δεν είναι άραγε να μιλάς για τις ανάγκες αυτές, όταν τα κείμενα και οι αφίσες στοχεύεις να έχουν σαν αποδέκτη τους ίδιους τους μετανάστες/ριες, οι οποίοι θα βγουν και θα παλέψουν για αυτά - και όχι την ελληνική κοινωνία η οποία στην καλύτερη περίπτωση θα δει τα αιτήματα των μεταναστών με φιλανθρωπική διάθεση;

Ειδικά το αίτημα των χαρτιών που έθεσαν οι μετανάστες συνάντησε μεγάλη αντίσταση μεταξύ των αλληλέγγυων. Η συνέλευση των αλληλέγγυων σπατάλησε αρκετό χρόνο να συζητά το γεγονός ότι απαιτούσαμε χαρτιά «πράγμα που λένε οι αριστεροί τόσα χρόνια», ενώ «εμείς μιλάμε για ένα κόσμο δίχως σύνορα όπου κανείς άνθρωπος δεν είναι λαθραίος και δεν γίνεται να εξαρτώνται οι επιθυμίες από ένα χαρτί» (και όλα αυτά συζητούνταν από ανθρώπους που είχαν ήδη μια μπλε ταυτότητα στην κωλότση). Οι συζητήσεις διήρκεσαν όσο χρειάστηκε ώστε να βρεθούν εκείνες οι φράσεις που θα χωράνε και εμάς τους αλληλέγγυους στην αφίσα και στο κείμενο. Το παράλογο της ένστασης αυτής, είναι ότι τη θέταμε εμείς οι ίδιοι οι αλληλέγγυοι/ες, που τόσα χρόνια είχαμε δει από πρώτο χέρι την αξία αυτών των χαρτιών και είχαμε τρέξει από επιτροπή ασύλου σε δικηγορικά γραφεία και από εκεί στην οθόνη του υπολογιστή μας για να δούμε τις συνθήκες στην εκάστοτε χώρα ώστε να προετοιμαστεί όσο το δυνατόν καλύτερα η εκάστοτε συνέντευξη και πάλι πίσω στις επιτροπές ασύλου και την Κατεχάκη. Η καθημερινή μας όραση αντιλαμβανόταν την ανάγκη των μεταναστών να έχουν χαρτιά και τη στήριζε. Όταν όμως οι ίδιοι το έθεσαν ως πρόταγμα, προσέκρουσαν στην πολιτική μας ιδεολογία.

Η αφίσα και τα κείμενα βγήκαν τελικά και ακολούθησαν και τα μοιράσματα που περιγράψαν παραπάνω. Διοργανώθηκαν τρεις μικροφωνικές στην Πλατεία Αμερικής, στο Σύνταγμα και την Ομόνοια. Στις πρώτες δύο είχε αποφασιστεί να γίνουν μικρές πορείες σε περίπτωση που έχει αρκετό κόσμο. Πράγματι, στην Πλατεία Αμερικής πραγματοποιήθηκε πορεία γειτονιάς από περίπου 100 άτομα, στην

συντριπτική πλειοψηφία τους μετανάστες, που έδιναν ένα δυνατό παλμό καθώς συνθήματα στα μπαγλαντεσιανά και γαλλικά δονούσαν τον αέρα. Έτσι και στο Σύνταγμα, όπου περίπου 250 άτομα, κυρίως μετανάστες, πορεύτηκαν μετά την μικροφωνική μέσω της Ερμού μέχρι και την Σοφοκλέους, περιοχή που υπάρχουν πολλά μαγαζιά μεταναστών και σταθερό σημείο παρέμβασης μας εκείνη την περίοδο. Η κεντρική πορεία στις 4 Απρίλη ξεκίνησε από την πλατεία Βικτωρίας και διαμέσου της Αχαρνών και των στενών πέριξ της ομόνοιας όπου, κυκλοφορούν κυρίως μετανάστες, κατέληξε στο Σύνταγμα. Το μέγεθος της πορείας αυξομειώθηκε καθώς μετανάστες που έβλεπαν την πορεία έμπαιναν και ξαναέβγαιναν όταν αυτή έφευγε από τα πιο ασφαλή μέρη για αυτούς. Στο αποκορύφωμά της αριθμούσε πάνω από 500 άτομα, με τους μισούς να είναι αλληλέγγυοι. Ο ρυθμός ήταν πάλι πολύ δυναμικός και το σύνθημα που κυριάρχησε ήταν το «Είμαστε τι; Άνθρωποι. Θέλουμε τι; Χαρτιά!»

Αν τελικά οι καινούργιες σχέσεις και γνωριμίες που αναπτύχθηκαν αυτό το διάστημα βαθύνουν με καθημερινές μικρές κινήσεις, ώστε τυχόν μελλοντικές δράσεις να είναι πιο μαζικές και επικίνδυνες, μένει να φανεί στο μέλλον. Κάποιοι καινούριοι μετανάστες πάντως ήρθαν να δουν από κοντά την συνέλευση η οποία σίγουρα έχει πλέον μεγαλύτερη αναγνωρισιμότητα στις κοινότητες των μεταναστών. Οι μπάτσοι από την άλλη έχουν ξανά μια μικρή παρουσία στα πέριξ της σχολής, που αν πλησιάσει τα παλαιότερα επίπεδα καταστολής είναι πιθανό να καταδικάσει την συνέλευση σε εσωστρεφείς και αμυντικές κινήσεις. Η αρχή πάντως έγινε. Πραγματοποιήθηκαν τρεις αυτόνομες πορείες μεταναστών στο κέντρο της Αθήνας μετά από κάμποσα χρόνια. Αυτόνομες πορείες μεταναστών όπου σε αντίθεση με πολλές άλλες οι μετανάστες, μαζί με τους αλληλέγγυους, ήταν αυτοί που την έτρεξαν, την οργάνωσαν, έθεσαν τα αιτήματα και το πλαίσιο αντί οι αλληλέγγυοι να τους υποκαταστήσουν με τον λόγο, την όραση και την πολιτική τους ανάληψη.

Ας φύγουμε όμως από την ασοεε και ας δούμε λίγο τι κινήσεις πραγματοποιήθηκαν από τον α/α/α χώρο σε σχέση με τα κέντρα κράτησης.

Καταρχήν να πούμε ότι την άνοιξη του '14 έγινε μια προσπάθεια με πρωτοβουλία της συλλογικότητας no lager να υπάρξει ένας συντονισμός συλλογικοτήτων, οι οποίες θα ήταν σε εγρήγορση ώστε να πραγματοποιηθούν άμεσα κινήσεις αλληλεγγύης σε περίπτωση νέας εξέγερσης ή απεργίας πείνας στην Αμυγδαλέζα. Συντονισμός ο οποίος απέτυχε ουσιαστικά εν τη γενέσει του κατά την ολιγοήμερη απεργία πείνας τον Ιούνιο του '14 στην Αμυγδαλέζα και δεν λειτούργησε κατά την εξέγερση του Αυγούστου ενώ ως ευρύτερη δικτύωση κατάφερε μόλις να συμφωνήσει σε ένα κλειστό κάλεσμα έξω από την Αμυγδαλέζα το Φλεβάρη του '15 όταν επί κυβερνήσεως ΣΥΡΙΖΑ αυτοκτόνησε ο 28 χρόνος Μοχάμεντ Ναντίν. Όπως είναι και το σύνηθες δεν έγινε ποτέ μια κουβέντα απολογισμού αυτών των συλλογικοτήτων, ούτε κατατέθηκε ποτέ κανένα κείμενο αυτοκριτικής για την ανεπάρκεια μας. Αντίθετα, στο μάζεμα του Φλεβάρη φάνηκε ήδη από τις ατομικές τοποθετήσεις που κατατέθηκαν το τι θα ακολουθούσε. Δηλαδή ένα πάγωμα όλων των δράσεων² σε σχέση με τα κέντρα κράτησης καθώς για την κατάργηση τους μιλούσε πλέον και η ίδια η κυβέρνηση και άρα το φάντασμα της «αφομοίωσης» επανήλθε όριμότερο. Χαρακτηριστικό της παγωμάρας, αλλά και της παντελούς έλλειψης σχέσεων των αλληλεγγύων με μετανάστες/ριες, είναι πως από τους 100 περίπου που βρεθήκαμε έξω από την Αμυγδαλέζα η πλειοψηφία δεν ένιωθε άνετα να φωνάξει στα αγγλικά τη λέξη «freedom» που φώναζαν από μέσα και οι μετανάστες, κάτι που ήταν γραμμένο ακόμα και στο πανό του no lager. Αντίθετα, προτιμούσε να φωνάξει έξω από ένα κέντρο κράτησης μεταναστών πως «το δίκιο το έχουν οι εξεγερμένοι» ή ότι «με τους μετανάστες είμαστε μαζί», ένα σύνθημα κενό περιεχομένου για τους πιο πολλούς/ες που ήταν εκεί καθώς παραμένει συμβολικό, όσο δεν είμαστε με πραγματικούς όρους μαζί με τους μετανάστες και και δεν δίνουμε κοινούς αγώνες. Ενάντια δε, στον κίνδυνο «να μας περάσουν για συριζαίους», επιστρατεύτηκε ένα πανό, το οποίο δεν μεταφράστηκε ούτε καν στα αγγλικά, που ενημέρωνε τους μετανάστες

ότι δεν θέλουμε ούτε κέντρα κράτησης ούτε φιλοξενίας, ώστε να μην μας μπερδέψουν με το ΣΥΡΙΖΑ.

Ο λόγος που περιγράφηκαν όλα τα παραπάνω, πέρα από την αξία της κριτικής καταγραφής των κινήσεων μας, είναι γιατί ουσιαστικά διαφαίνεται ο τρόπος με τον οποίο πιάνεται το ζήτημα των κέντρων κράτησης από την συντριπτική πλειοψηφία του α/α/α χώρου. Ουσιαστικά είναι ένα ακόμα ζήτημα στην πολιτική ατζέντα³ για το οποίο αισθανόμαστε πως πρέπει να βγάλουμε λόγο χωρίς όμως να μπαίνουμε στην διαδικασία να έρθουμε σε ουσιαστική επαφή με το ίδιο το υποκείμενο που το αφορά και αγωνίζεται για τα ζητήματά του. Γιατί αν υπήρχαν πραγματικές σχέσεις αγώνα με τους μετανάστες μέσα και έξω από τα κέντρα κράτησης δεν θα είχαν παγώσει όλες οι δράσεις και δεν θα ψάχναμε επί 5 μήνες το πώς θα συνεχιστεί ο αγώνας ενάντια στα κέντρα κράτησης τώρα που και η κυβέρνηση προτάσσει την «κατάργησή τους». Το γεγονός μάλιστα ότι για να αφεθούν άμεσα μετανάστες έπρεπε να υπάρξει η αυτοκτονία του Μοχάμεντ Ναντίν και η εξέγερση των μεταναστών στην Αμυγδαλέζα, ή το γεγονός ότι πλέον η κυβέρνηση λέει ανοιχτά πως δεν θα κλείσουν όλα τα κέντρα κράτησης, δεν φαίνεται να αλλάζει την αμηχανία του χώρου απέναντι «στην αφομοίωση των αιτημάτων από το ΣΥΡΙΖΑ».

Αλλά ακόμα και χωρίς αυτά τα προφανή γεγονότα, αν υπήρχαν οι σχέσεις με τους μετανάστες θα αναγνωρίζαμε αμέσως ποια είναι άλλα επίδικα του συγκεκριμένου αγώνα. Καταρχήν το ζήτημα πως δεν γνωρίζουμε με τι χαρτιά βγαίνουν από τα κέντρα κράτησης και τι αγώνες μπορούν να γίνουν ώστε αυτά να είναι όσο πιο μακροχρόνια, αν όχι μόνιμα, γίνεται και όχι απλά λίγων ημερών ή μηνών. Το τι θα γίνει με τους μετανάστες που αποφυλακίζονται όσον αφορά την καθημερινή αναπαραγωγή τους. Να υπάρξουν δηλαδή κρατικές παροχές ή επιδόματα. Άλλα πέρα από τους μετανάστες που αποφυλακίστηκαν υπάρχουν και αυτοί που

2 Πέρα από δράσεις συλλογικοτήτων από τις γειτονιές πέριξ του κέντρου κράτησης του Ελληνικού.

3 Πρόσφατο παράδειγμα οι δράσεις που γίνονται αυτή την περίοδο σε σχέση με την δολοφονία των 4 εργατών στα ΕΛ.ΠΕ.

θα συνεχίσουν να έρχονται για τους οποίους ο σχεδιασμός είναι τα ανοιχτά κέντρα φιλοξενίας. Κέντρα φιλοξενίας τα οποία θα είναι κοντά στα σύνορα και θα έχουν ενσωματωμένες υπηρεσίες ασύλου ώστε με fast-track διαδικασίες να απελαύνονται όσοι δεν κατοχυρώνουν δικαίωμα ασύλου.

Η απάντηση ότι δεν θέλουμε ούτε κέντρα φιλοξενίας βασισμένη στις θεωρίες μας περί λογικών εγκλεισμού και διαχείρισης ανθρώπων από το κράτος είναι ασφαλώς μια εύκολη λύση που μας βγάζει από τις συμπληγάδες της αφομοίωσης και των αιτημάτων. Ωστόσο, οι ίδιοι οι μετανάστες/ριες μας θέτουν και πάλι νέα ζητήματα με τις ανάγκες και τις επιθυμίες τους. Τι προτάσσουμε εμείς πχ; Να κάνουν μαζί μας καταλήψεις με το που έρθουν στην Ελλάδα; Κάποιοι σύντροφοι/ισσες κάνουν ένα πρώτο βήμα ώστε να ψάξουν να βρουν μια απάντηση, και δημιουργήσαν δομές αλληλεγγύης στις οποίες οικογένειες Σύρων προσφύγων έχουν ήδη στεγαστεί (Ασύρματος-Μπραχάμι, Υπόστεγο-Αργυρούπολη, εργατική λέσχη Νέας Ιωνίας, λυόμενα Ιλισίων). Το σίγουρο όμως είναι πως το κίνημα δεν έχει τις δομές να στεγάσει όλον τον κόσμο που έρχεται. Το βασικό ερώτημα που τίθεται είναι το εξής: μπορούν οι σχέσεις που αναπτύσσονται μέσα από τέτοιες δράσεις και δομές να οδηγήσουν σε αγώνες μαζί με τους μετανάστες για τα επίδικα που θέτουν οι ίδιοι; Αγώνες δηλαδή που να εξασφαλίζουν ότι τα κέντρα φιλοξενίας είναι μέσα στον αστικό ιστό, να μπλοκάρουν τις fast-track¹ διαδικασίες ασύλου και να εξασφαλίζουν παροχές προς τους μετανάστες/ριες; Εν τέλει αυτό που διακυβεύεται είναι το αν θα αρκεστούμε στο να διαχειριστούμε τη φτώχεια μας μαζί με τους μετανάστες ή αν θα μπορέσουμε να θέσουμε τις υλικές συνθήκες για διεκδικητικούς αγώνες που να έχουν πραγματικά επίδικα.

Είναι άραγε «αφομοίωση» αν οι μετανάστες αποκτήσουν χαρτιά ή το να γίνουν αγώνες, ταυτόχρονα με την απαίτηση για κλείσιμο των κέντρων κράτησης, ώστε τα κέντρα φιλοξενίας να είναι μέσα στον αστικό ιστό; Η απάντηση είναι όχι, γιατί αφομοιώνεται κανείς όταν σταματά τον αγώνα. Αφομοιώνεται όταν επαφίεται στην ανάθεση στο ΣΥΡΙΖΑ ή σε οποιοδήποτε άλλο μικρό ή μεγάλο κόμμα. Αφομοιώνεται όταν κάνει αγώνες που εντείνουν τους διαχωρισμούς μεταξύ ντόπιων και μεταναστών. Αλλά ακόμα και αν ένας αγώνας πετύχει μια νίκη, αυτό δεν σημαίνει αυτόματα αφομοίωση και τέλος του αγώνα. Εκεί βρίσκεται η ευθύνη των κοινοτήτων αγώνα που πρέπει να διευρύνουν διαρκώς τα ζητήματα και να τα ριζοσπαστικοποιούν εκκινώντας από τις ανάγκες, αλλά έχοντας σαν πυξίδα τον μετασχηματισμό των σχέσεών μας.

scar - IOYNIOS 2015

Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι για να μπορείς να διακρίνεις τα δουλειά με ασφάλεια και χωρίς το αρνητικό να σε κάνει ό,τι θέλει – για να μπορείς να πας στο νοσοκομείο όταν είναι άρρωστος/ή – για να μπορείς να κυκλοφορείς ελεύθερα στο δρόμο – για να μπορείς να ποδηλάξεις και να επισκεφτείς τους γονείς, τις φίλές/ους σου, να καλέσεις και μετανάστες/ριες, μια σειρά από έννοιες και επιθυμίες όπως και οι νόμοι, χρειάζεται και απαιτούμε

ΧΑΡΤΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ-ΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΟ ΧΑΡΙΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ

Έχουμε ακόμα ότι τα στρατόπεδα είναι ένας από τους τρόπους που έχει βρει το ελληνικό κράτος να να βασανίζει ταχτές μετανάστες/ριες – ότι ένα το μέρος που μας φυλάττουν να τους είναι άρρωστο/ή – ότι ένα από άλλες συνθήκες – ότι όταν γεννηόμαστε μαζί και να εγκαταλείψουμε τη χώρα – ότι εκεί από μια απλή πράξη μπορείς να πελάξεις – ότι εκεί οι μπάτσες μας χτυπάνε όπως θέλουν – ότι ακόμα κι αν δεν έχουμε κάτι είναι ένας πόνος που ακολουθεί μας, και κοίτα, ΚΑΝΕΝΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΟΥΤΕ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑΣ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΕΝΑ

Δεν αρνιόμαστε όμως ότι οι ανεργία, οι μετανάστες, να διαβάζουμε ρατσιστικά σχέδια και μελές σε τρένα και λεωφορεία, να περπατάμε δίπλα ή και να χτυπάμε στο αλκοόλ των ντόπιων από έναν από ύψος, να αντιμετωπίζουμε καθημερινά επιθέσεις και εξουδεκρίσεις από ρατσιστές μπάτσες και μη, επιθέσεις από φασίστες στο δρόμο και στα σπίτια μας, να κινδυνεύουμε με σύλληψη επειδή μας διαβάζουν κίνηση για τη δημοσία τάξη και ασφαλεία. Και λοιπόν:

ΚΑΜΙΑ ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΝΤΟΠΙΩΝ – ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ-ΤΡΙΩΝ

Απέναντι σε όλα αυτά και ό,τι μας καταπίπτει

βγαίνουμε στο δρόμο

We know very well that in order to be able to work with social security n' without a boss that's treating however he likes, in order to be able to visit a hospital when sick, in order to be able to travel n' visit family n' friends, in order to walk freely in the streets,

we need and demand

LEGAL PAPERS FOR EVERYONE

FROM THE VERY FIRST SECOND WITHOUT ANY CONDITION

We also know that detention centers are the means devised by the greek state n' police to torture immigrants, it's the place where they incarcerate us for as long as they like under miserable conditions and when leaving one of the centers you get one month's time to leave the country, there a simple sickness can kill you, there the cops hit us whenever they feel like it and even if you're not there yet, it's one of the places you're more likely to end up. So we say

NO DETENTION CENTERS ANYWHERE, EVER (OPEN OR NOT)

We don't doubt however that we will continue to be the targets of racist remarks and gazes in public transport, that we will continue to spend pointless hours in Aliedon after a standard police control of our papers, that we will continue to face detention time because a cop thinks we are a danger for the public order and safety, we have no doubt whatsoever that will continue to face attacks by fascists, policemen or otherwise, and everyday humiliations by the cops. So we say

NO DISCRIMINATION BETWEEN LOCALS AND IMMIGRANTS

For all the above and against any form of oppression

we take to the streets

Συνέλευση μεταναστών & αλληλεγγύων ASOEE // Assembly of immigrants & solidarians of ASOEE

we break the fear

σπάμε το φόβο

RALLY

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ

14/3/2015 17:00

ΣΥΝΤΑΓΜΑ / SYNTAGMA SQ.

DEMONSTRATION

ΠΟΡΕΙΑ

4/4/2015 17:30

ΠΛ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ/ VICTORIA SQ.

κοινοί αγώνες ντόπιων & μεταναστών

common struggles of locals & immigrants

4 Μπορεί κάτι τέτοιο να ακούγεται οξύμωρο, όμως αν και η ταχύτητα των διαδικασιών ασύλου είναι κάτι το οποίο βοηθάει τον κόσμο που έρχεται από εμπόλεμες περιοχές ο οποίος έχει μια μικρή ελπίδα να πάρει άσυλο δεν είναι κάτι θετικό για τους μετανάστες/ριες οι οποίοι δεν προέρχονται από τέτοιες περιοχές και στους οποίους το κράτος δεν έχει σκοπό να δώσει χαρτιά. Για την πλειοψηφία των μεταναστών δηλαδή, αυτή ακριβώς η καθυστέρηση των συνεντεύξεων ήταν που τους έδινε μια δυνατότητα να έχουν έστω μια ροζ κάρτα η οποία ανανεωνόταν ανά εξαμήνο. Υπάρχει πολύς κόσμος που κατάφερε να έχει χαρτιά με αυτό τον τρόπο εδώ και 6-7 χρόνια.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ "ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΕΞΩΣΕΙΣ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ - ΠΡΟΣΦΥΓΙΣΣΩΝ"

Κείμενο που συνδιαμόρφωσε η συνέλευσή μας μαζί με κάποιες συλλογικότητες που συμμετείχαν στη «Συνέλευση ενάντια στις εξώσεις προσφύγων-προσφυγισσών» στα τέλη του 2019, απολογίζοντας την δράση ενάντια στην εφαρμογή του μέτρου των εξώσεων από δομές στέγασης (σε διαμερίσματα και camps) προσφύγων/σών που στεγάζονταν μέσω του προγράμματος ΕΣΤΙΑ. Ο αγώνας ξεκίνησε τον Απρίλιο του '19, όταν το Σωματείο Βάσης Εργαζομένων σε ΜΚΟ κάλεσε σε απεργία και ανοιχτή συνέλευση ενάντια στις εξώσεις, επιχειρώντας να ανοίξει το ζήτημα της στέγασης των μετανασ(ρι)ών και των κοινών αγώνων ντόπιων-προσφύγων. Η συνέλευσή μας συμμετείχε στον αγώνα, επιχειρώντας παράλληλα να επεξεργαστεί της αναδιάρθρωση της πρόνοιας με όρους «ανθρωπιστικής» διαχείρισης πλεοναζόντων πληθυσμών (με αιχμή την αντιμετώπιση του «μεταναστευτικού» από το κράτος έκτακτης ανάγκης) μέσα από δύο κείμενα και αντίστοιχες εκδηλώσεις το φθινόπωρο του 2017 και του 2019.

Τον Απρίλιο του 2019 το Σωματείο Βάσης Εργαζομένων σε ΜΚΟ (ΣΒΕΜΚΟ) κάλεσε σε ανοιχτή συνέλευση ενάντια στην εφαρμογή του μέτρου των εξώσεων από δομές στέγασης (σε διαμερίσματα και camps) προσφύγων/σών¹ που στεγάζονταν μέσω του προγράμματος ΕΣΤΙΑ. Από αυτό το κάλεσμα δημιουργήθηκε μια συνέλευση με τη συμμετοχή κι άλλων σωματείων-ομάδων εργαζομένων, καταλήψεων στέγης μεταναστών, αλληλέγγυων συλλογικοτήτων κι ατόμων. Η συνέλευση κάλεσε σε πορεία προς την Βουλή και τα γραφεία της ΕΕ το απόγευμα της 16/4/2019, μέρα που το ΣΒΕΜΚΟ κάλεσε σε απεργία ενάντια στην εφαρμογή του μέτρου των εξώσεων. Η απεργία πραγματοποιήθηκε με μεγάλη συμμετοχή εργαζομένων σε ΜΚΟ, ενώ στην απογευματινή πορεία συμμετείχαν 800 περίπου άτομα.

Για τη συνέχεια του αγώνα που ξεκινούσε, προκρίθηκε η μονιμοποίηση της εβδομαδιαίας αυτοοργανωμένης διαδικασίας στην οποία δόθηκε το όνομα "Συνέλευση ενάντια στις εξώσεις προσφύγων-προσφυγισσών" κι οποία όρισε τρεις πολιτικούς στόχους - άξονες λειτουργίας:

α. την προσπάθεια μπλοκαρίσματος του μέτρου των εξώσεων μέσα από κοινούς αγώνες ντόπιων-προσφύγων

β. την αλληλεγγύη σε εργαζόμενους ΜΚΟ που διώκονται λόγω άρνησης εφαρμογής του μέτρου και

γ. την πολιτική ανάδειξη του ζητήματος της στέγασης.

Μέχρι τις αρχές Ιούλη του 2019 που δραστηριοποιήθηκε, η συνέλευση απευθύνθηκε με κείμενα και μικροφωνικές σε χώρους που συγκεντρώνεται μεγάλος αριθμός μεταναστών (Υπηρεσίες Ασύλου, camp Ελαιώνα, πλατεία Βικτωρίας κ.α.) και διοργάνωσε ανοιχτή εκδήλωση-συζήτηση στο Πολυτεχνείο την Τρίτη 11/06/19. Στην συγκεκριμένη εκδήλωση μίλησε και μια πληττόμενη οικογένεια προσφύγων, που μόλις είχαν πετάξει στο δρόμο μπράβοι του Δήμου Πειραιά. Η οικογένεια αυτή μετά από μεσολάβηση μας έμεινε προσωρινά σε μια κατάληψη στέγης των Εξαρχειών, ενώ μετά τη δημοσιοποίηση της καταγγελίας της έξωσης από την συνέλευση και την επικοινωνία με

1 Επιλέξαμε ως συνέλευση να χρησιμοποιούμε τον όρο "πρόσφυγας/σα" λόγω της συγκεκριμένης μας θεματικής ενάντιο στο μέτρο των εξώσεων, που αφορούσε αποκλειστικά δικαιούχους διεθνούς ανθρωπιστικής προστασίας. Σε ζητήματα που ξεφεύγουν από αυτήν την θεματική, όπως είναι το ζήτημα της στέγασης από μια γενικότερη, πολιτική σκοπιά, χρησιμοποιούμε (και) τον ευρύτερο όρο "μετανάστης/στρια".

δικογράφους, η Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες (ΥΑ ή UNHCR) απολογήθηκε και βρήκε εντέλει διαμέρισμα για την οικογένεια.

Η "συνέλευση ενάντια στις εξώσεις προσφύγων-προσφυγισσών" δεν κατάφερε το φθινόπωρο του 2019 να συνεχίσει την δραστηριοποίηση της με ανοιχτούς και μαζικούς όρους, με όσους/ες απομείναμε να προχωράμε στην συγγραφή αυτού του κειμένου απολογισμού για μελλοντική αξιοποίηση από ανάλογα κινηματικά εγχειρήματα.

Όσον αφορά τον στόχο της δημιουργίας μια κοινότητας αγώνα εργαζομένων, προσφύγων/μεταναστών και αλληλέγγυων, είναι καταρχάς σίγουρο ότι η διαδικασία δεν κατάφερε να ανταπεξέλθει ικανοποιητικά σε μια σειρά από οργανωτικές δυσκολίες (μεταφράσεις, ύπαρξη αλληλέγγυων διερμηνέων κτλ.) που θα διευκόλυναν την ισότιμη συμμετοχή σε αυτήν μεταναστών/τριών και εν γενει μη ομιλούντων την ελληνική γλώσσα. Αλλά και πέραν των σημαντικών αυτών οργανωτικών ανεπαρειών, θεωρούμε ως μεγάλης σημασίας την αδυναμία διατύπωσης (αν και συζητήθηκε αρκετά σε διάφορα επίπεδα, π.χ. για τη σημασία της ύπαρξης νομικής υποστήριξης) μιας έμπρακτης πρότασης απάντησης στην πρακτική των εξώσεων, που θα μπορούσε να επικοινωνηθεί απλά και κατανοητά στα πληττόμενα από το μέτρο μεταναστευτικά υποκείμενα. Ενδεχομένως, έχοντας οι περισσότεροι/ες στο μυαλό μας μια μεθοδολογία αγώνα από τις κινητοποιήσεις ενάντια στους πλειστηριασμούς κατοικιών, να προσδοκούσαμε τη συνάντηση με τις αρνήσεις προσφύγων/σων μέσω έκτακτων καλεσμάτων αλληλεγγύης που θα εμπόδιζαν την έμπρακτη εφαρμογή του μέτρου. Χωρίς να μπορούμε να μιλήσουμε για την μορφή που πήραν οι αρνήσεις των προσφύγων/σων απέναντι στο μέτρο, αυτό που διαπιστώσαμε είναι ότι αυτό δεν συμπυκνώνεται τόσο σε μια χρονική στιγμή βίαιης εφαρμογής, όσο διαχέεται στο σύνολο της λειτουργίας τέτοιων προγραμμάτων, κυρίως μέσω της σύνταξης λίστας αξιολογήσεων ευαλωτότητας, που κρίνουν τη δυνατότητα ή μη παράτασης της παραμονής των "ωφελομένων" προσφύγων/σων στις δομές στέγασης. Αναλόγως, δεν βρήκαμε τρόπο να αντιμετωπίζουμε το ζήτημα του εκβιασμού της μη καταβολής του μηνιαίου επιδόματος της ΥΑ προς όσους/ες δεν συμμορφωθούν με το μέτρο. Εντέλει, γνωρίζοντας ότι το μέτρο των εξώσεων αποτελεί ένα σημαντικό αλλά μικρό στιγμιότυπο του ευρύτερου προβλήματος της έλλειψης στέγης για τους μετανάστες/στριες, δε νοιώσαμε ότι, πέραν της προσπάθειας σαμποτάζ του μέτρου, μπορούσαμε να υποστηρίξουμε μια πολιτική αντιπρόταση απέναντι σε αυτό, π.χ. μέσω εξαβλώσης του μέσου των καταλήψεων στέγης που να αντιστοιχεί τόσο στο μέγεθος των αναγκών των προσφύγων όσο και στους θεσμικούς και μη εκβιασμούς που δέχονται.

Δυσκολίες συναντήσαμε και στην προσπάθειά μας να σταθούμε αλληλέγγυα σε εργαζόμενες/ους που αρνήθηκαν τη συμμετοχή τους στην εκτέλεση των εξώσεων. Όπως και για τους πρόσφυγες/προσφυγισσες έτσι και για τις εργαζόμενες/ους δεν υπήρχε μια στιγμή άρνησης, καθώς συμμετέχουν σε μια διαδικασία εκτίμησης ευαλωτότητας με πολλά στάδια, διαδικασία που σχετίζεται σε πολλές περιπτώσεις, με το σύνολο του αντικειμένου της δουλειάς τους και συνήθως στοχεύει στην υποστήριξη και όχι στην εξαθλίωσή τους. Γνωρίζουμε πως, με αυτό το δεδομένο, πολλές εργαζόμενες/οι δε συμμετείχαν τελικά στη διαδικασία των εξώσεων, ακολουθώντας διάφορους τρόπους άρνησης ή αποφυγής της, χωρίς όμως αυτό να πάρει συλλογικά χαρακτηριστικά και σαφή πολιτικό χαρακτήρα. Αναγνωρίζουμε επίσης πως δεν κατορθώσαμε να απευθυνθούμε στοχευμένα στα άτομα που εργάζονται στα στεγαστικά προγράμματα για πρόσφυγες/ισσες, τόσο γιατί μας ξεπέρασε η πολυπλοκότητα της εργασιακής τους κατάστασης και ο χωρικός και οργανωσιακός κατακερματισμός τους όσο και γιατί θεωρήσαμε- λανθασμένα- πως η συστηματική συμμετοχή στη συνέλευση σωματείων και εργατικών ομάδων θα ήταν αρκετή για να επιτευχθεί αυτή η απεύθυνση. Σημαντικό μας έλλειμμα, όμως, ήταν τελικά και το γεγονός πως αναμέναμε από τις/τους εργαζόμενες/ους τη γενίκευση κάποιων υπαρκτών τάσεων για άρνηση εργασίας χωρίς, και

στη δική τους περίπτωση, να διατυπώσουμε μια συγκεκριμένη τακτική για έμπρακτη αλληλεγγύη σε όσους/ες θα αρνούνταν ή αρνήθηκαν να διευκολύνουν ή να συμμετέχουν στη διαδικασία των εξώσεων.

Η ενασχόληση της συνέλευσης με μια ειδική μορφή του προβλήματος στέγασης, αυτή που αφορούσε ορισμένα στεγαστικά προγράμματα και την έξωση των μεταναστών/στριων από αυτά που ξεκίνησε επί ΣΥΡΙΖΑ, ξεπεράστηκε από τις γενικές εξελίξεις κλιμάκωσης του πολέμου κατά των μεταναστών και μεταναστριών, που περιλαμβάνουν, μεταξύ άλλων, την αλλαγή του νομοθετικού πλαισίου για τη χορήγηση ασύλου και την εκκένωση καταλήψεων στέγης μεταναστών/στριων. Αποτελεί γενική μας αποτίμηση ότι από τη συνέλευση έλλειψε η σύνδεση με άλλους αγώνες αλληλεγγύης υπέρ των μεταναστών/στριων, στις οποίες συμμετείχαν και οι ίδιοι/ίδιες, και ειδικότερα η έλλειψη σύνδεσης με κινηματικές διαδικασίες που αφορούσαν το γενικό πρόβλημα στέγασης, αγώνες που εκτεινόταν από ατομικές αντιστάσεις στις εξώσεις από τα προγράμματα στέγασης, μέχρι μαζικούς αγώνες ενάντια στις εκκενώσεις των καταλήψεων στέγης. Η αδυναμία αυτή έχει ως υλική βάση τον μεγάλο θεσμικό κατακερματισμό των όσων έχουν την ελληνική υπηκοότητα και των μεταναστών/στριών, κατακερματισμό ανάμεσα σε εργαζομένους και πρόσφυγες/μετανάστες/στρίες με ή χωρίς χαρτιά, με ή χωρίς δικαίωμα ασύλου, με ή χωρίς πρόσβαση σε ειδικά προγράμματα πρόνοιας και επιδόματα, θεσμικό κατακερματισμό μεταξύ Αθήνας και επαρχίας, αλλά και μεταξύ των επιχειρήσεων που κερδοφορούν από το προσφυγικό (ΜΚΟ), των Δήμων και άλλων φορέων, γεγονός που δημιουργεί και δημιουργεί υλικά συμφέροντα, δικαιώματα και υποχρεώσεις πολλών διαφορετικών ταχυτήτων. Η συνέλευσή μας ενάντια στις εξώσεις δεν μπόρεσε να υπερβεί αυτό τον κατακερματισμό, ούτε όμως να χαράξει ένα συγκεκριμένο και αποτελεσματικό δρόμο διασύνδεσης και οργάνωσης διαφορετικών αγώνων ντόπιων και προσφύγων/μεταναστών/στριων γύρω από το πρόβλημα της στέγασης.

Ο απολογισμός μας αυτός αποτελεί την καταληκτική πράξη της Συνέλευσης Ενάντια στις Εξώσεις. Θεωρούμε πως η προσπάθειά μας, μολονότι δεν πέτυχε, άφησε πίσω της ορισμένα πολιτικά συμπεράσματα, πάνω στις δυνατότητες και κυρίως στα όρια και στα εμπόδια που αντιμετώπισε και πιθανότατα θα αντιμετωπίσει κάθε προσπάθεια σύνδεσης των αγώνων ντόπιων και μεταναστών/στριων, εργαζομένων και χρηστών/χρηστριών των υπηρεσιών τους. Για αυτό θεωρούμε σημαντική τη κοινοποίηση αυτής της συλλογικής εμπειρίας η οποία υπήρξε και διδακτική και για εμάς τους ίδιους/ίδιες και τις συλλογικότητές μας, αλλά και για μελλοντικές ανάλογες προσπάθειες που αναγκαστικά θα προκύψουν, όσο εντείνεται η καπιταλιστική αναδιάρθρωση, ο πόλεμος και η εκμετάλλευση των μεταναστών/στριών, κομμάτι της συνολικότερης επίθεσης στους/στις εργαζομένους/ες διεθνώς, τις μειονότητες και τους/τις καταπιεσμένους/ες.

Κάποιες συλλογικότητες που συμμετείχαν
στη «Συνέλευση ενάντια στις εξώσεις προσφύγων-προσφυγισσών»

Συνέλευση για την Κυκλοφορία των Αγώνων
skyra.espnv.net
οκτώβριος 2020